

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • NOVEMBER 2011

Liahona

Generalkonferencetaler

**Seks nye templer
bekendtgjort**

Lær fra skrifterne, af Nancy Crookston

*Freiseren udtalte: »I gransker Skrifterne, fordi I mener, at I har evigt liv i dem;
og netop de vidner om mig« (Joh 5:39).*

MØDET LØRDAG FORMIDDAG

- 4 Nu ses vi igen
Præsident Thomas S. Monson
- 6 Skrifternes styrke
Ældste Richard G. Scott
- 9 Personlig åbenbaring og vidnesbyrd
Barbara Thompson
- 11 Tiden skal komme
Ældste L. Whitney Clayton
- 14 Gør det rette til rette tid, uden tøven
Ældste José L. Alonso
- 16 Råd til de unge
Præsident Boyd K. Packer
- 19 I betyder noget for ham
Præsident Dieter F. Uchtdorf

MØDET LØRDAG EFTERMIDDAG

- 23 Opretholdelse af Kirkens ledere
Præsident Henry B. Eyring
- 24 Børnenes hjerte skal vende sig
Ældste David A. Bednar
- 28 Børn
Ældste Neil L. Andersen
- 31 En tid at berede sig
Ældste Ian S. Arderne
- 33 Det er bedre at se op
Ældste Carl B. Cook
- 35 Forløsning
Ældste LeGrand R. Curtis jun.
- 38 Omvendelsens guddommelige gave
Ældste D. Todd Christofferson
- 41 Den fuldendte kærlighed fordriver frygten
Ældste L. Tom Perry

PRÆSTEDØMMETS MØDE

- 44 Vi er alle kaldet
Ældste Jeffrey R. Holland
- 47 Det Aronske Præstedømmes kraft
Biskop Keith B. McMullin
- 50 Jeres livs chance
Ældste W. Christopher Waddell
- 53 Omsorg på Herrens måde
Præsident Dieter F. Uchtdorf
- 56 Forberedelse i præstedømmet:
»Jeg har brug for din hjælp«
Præsident Henry B. Eyring
- 60 Vov at stå alene
Præsident Thomas S. Monson

MØDET SØNDAG FORMIDDAG

- 68 Et vidne
Præsident Henry B. Eyring
- 71 Håb på Herren: Din vilje ske
Ældste Robert D. Hales
- 74 Mormons Bog – en bog fra Gud
Ældste Tad R. Callister
- 77 Elsk hendes mor
Elaine S. Dalton
- 79 Betydningen af et navn
Ældste M. Russell Ballard
- 82 Stå på hellige steder
Præsident Thomas S. Monson

MØDET SØNDAG EFTERMIDDAG

- 86 Pagter
Ældste Russell M. Nelson
- 90 Jesu lære
Ældste Dallin H. Oaks
- 94 Undervisning ved Ånden
Matthew O. Richardson
- 96 Missionærer er Kirkens skat
Ældste Kazuhiko Yamashita
- 98 Vælg evigt liv
Ældste Randall K. Bennett
- 101 Bønnens privilegium
Ældste J. Devn Cornish
- 104 De sange de ikke kunne synge
Ældste Quentin L. Cook
- 108 Til vi ses igen
Præsident Thomas S. Monson

HJÆLPEFORENINGENS ÅRLIGE MØDE

- 109 Det, jeg håber, mine børnebørn vil forstå om Hjælpeforeningen
Julie B. Beck
- 114 Kærligheden ophører aldrig
Silvia H. Allred
- 117 Hold fast ved pagterne
Barbara Thompson
- 120 Forglem mig ej
Præsident Dieter F. Uchtdorf

- 64 Generalautoriteter i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige
- 124 Indeks over beretninger fra konferencen
- 125 Vor tids lærdomme
- 125 Hovedpræsidentskaber for Kirkens organisationer
- 126 Kirkenyt

Sammenfatning for oktoberkonferencen 2011

LØRDAG FORMIDDAG, 1. OKTOBER 2011, KONFERENCEMØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.
Ledelse: Præsident Henry B. Eyring.
Indledningsbøn: Ældste Gary J. Coleman.
Afslutningsbøn: Ældste Lowell M. Snow.
Musik ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Richard Elliot og Andrew Unsworth, organister: »Nu dagen gryr«, *Salmer og sange*, nr. 1; »With Songs of Praise«, *Hymns*, nr. 71; »Vi be'r til Gud for dig«, *Salmer og sange*, nr. 11, ikke udgivet arrangement af Wilberg; »Nu Israels Genløser«, *Salmer og sange*, nr. 5; »Jeg er Guds kære barn«, *Salmer og sange*, nr. 195, ikke udgivet arrangement af Murphy; »Press Forward, Saints«, *Hymns*, nr. 81; ikke udgivet arrangement af Wilberg.

LØRDAG EFTERMIDDAG, 1. OKTOBER 2011, KONFERENCEMØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.
Ledelse: Præsident Dieter F. Uchtdorf. Indledningsbøn: Ældste Won Yong Ko. Afslutningsbøn: Ældste Bradley D. Foster. Musik ved et primarykor fra Pleasant View og North Ogden i Utah; Vanja Y. Watkins, dirigent; Linda Margetts, organist: »God's Daily Care«, *Hymns*, nr. 306, og »I Thank Thee, Dear Father«, *Children's Songbook*, s. 7, medley, ikke udgivet arrangement af Watkins; »Vores familie kan være sammen for evigt«, *Salmer og sange*, nr. 194, ikke udgivet arrangement af Watkins; »Priser profeten«, *Salmer og sange*, nr. 17; »My Heavenly Father Loves Me«, *Children's Songbook*, s. 228-229, og »Jeg ved min Fader lever«, *Salmer og sange*, nr. 196, udgivet af Jackman, medley, ikke udgivet arrangement af Watkins.

LØRDAG AFTEN, 1. OKTOBER 2011, PRÆSTEDØMMETS MØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.
Ledelse: Præsident Dieter F. Uchtdorf. Indledningsbøn: Ældste Richard G. Hinckley. Afslutningsbøn: Ældste Koichi Aoyagi. Musik ved et kor af melkisedekske præstedømmebærere fra Brigham City i Utah; Justin Bills, dirigent; Clay Christiansen, organist: »Rejs jer, o Guds mænd«, *Hymns*, nr. 324, arrangement af Staheli, udgivet af Jackman; »Jeg trænger til din trøst«, *Salmer og sange*, nr. 51, ikke udgivet arrangement af Bills; »O, glæd dig nu vor jord!«, *Salmer og sange*, nr. 28; »Kommer,

I Guds børn«, *Salmer og sange*, nr. 20, ikke udgivet arrangement af Bills.

SØNDAG FORMIDDAG, 2. OKTOBER 2011, KONFERENCEMØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.
Ledelse: Præsident Dieter F. Uchtdorf.
Indledningsbøn: Ældste Paul K. Sybrowsky.
Afslutningsbøn: Ældste James B. Martino.
Musik ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg, dirigent; Andrew Unsworth og Clay Christiansen, organister: »Lead Me into Life Eternal«, *Hymns*, nr. 45; »Led os, o du vor Jehova«, *Salmer og sange*, nr. 36, ikke udgivet arrangement af Wilberg; »Consider the Lilies«, Hoffman, arrangement af Lyon, udgivet af Jackman; »Hav tak for profeten, du sendte«, *Salmer og sange*, nr. 13; »Jeg går, hvor du sender mig hen«, *Salmer og sange*, nr. 178, ikke udgivet arrangement af Wilberg; »Jeg på Kristus tror«, *Salmer og sange*, nr. 69, ikke udgivet arrangement af Wilberg.

SØNDAG EFTERMIDDAG, 2. OKTOBER 2011, KONFERENCEMØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.
Ledelse: Præsident Henry B. Eyring. Indledningsbøn: Ældste F. Michael Watson. Afslutningsbøn: Ældste Gregory A. Schwitzer. Musik ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Bonnie Goodliffe og Linda Margetts, organister: »Arise, O God, and Shine«, *Hymns*, nr. 265, ikke udgivet arrangement af Wilberg; »Min Frelser elsker mig«, *Børnenes sangbog*, s. 44-43, ikke udgivet arrangement af Cardon; »Vi glædes og frydes«, *Salmer og sange*, nr. 3; »Herre, skænk os nu din fred«, *Salmer og sange*, nr. 93, ikke udgivet arrangement af Wilberg.

LØRDAG AFTEN, 24. SEPTEMBER 2011, HJÆLPEFORENINGENS ÅRLIGE MØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.
Ledelse: Julie B. Beck. Indledningsbøn: Barbara C. Bradshaw. Afslutningsbøn: Sandra Rogers. Musik ved et hjælpeforeningskor fra Eagle Mountain og Saratoga Springs i Utah; Emily Wadley, dirigent; Bonnie Goodliffe og Linda Margetts, organister: »Nu dagen gryr«, *Salmer og sange*, nr. 1; ikke udgivet arrangement af Wilberg; »Det er så skønt, min Gud, min Drot«, *Salmer og sange*, nr. 83, arrangement af Manookin, udgivet af Jackman; »Alle nationer Herren har kaldt«, *Salmer og sange*,

nr. 176; »Vi glædes og frydes«, *Salmer og sange*, nr. 3.

KONFERENCETALER ER TILGÆNGELIGE

Man kan lytte til generalkonferencen på mange sprog ved at besøge conference.lds.org. Vælg derpå et sprog. Generelt bliver lydoptagelser tilgængelige på distributionscentre inden for to måneder efter konferencen.

BUDSKABER TIL HJEMME- OG BESØGSUNDERVISNING

Vælg en tale, som bedst imødekommer behov hos de medlemmer, I besøger, som budskaber ved hjemmeundervisning og besøgsundervisning.

PÅ OMSLAGET

Forsiden: Foto: John Luke. Bagsiden: Foto: Les Nilsson.

FOTO VED KONFERENCEN

Billeder fra generalkonferencen i Salt Lake City blev taget af Craig Dimond, Welden C. Andersen, John Luke, Christina Smith, Cody Bell, Les Nilsson, Weston Colton, Sarah Jensen, Derek Israelsen, Danny La, Scott Davis, Kristy Jordan og Cara Call; i Brasilien af Barbara Alves, David McNamee og Sandra Rozados; i Canada af Laurent Lucuix; i El Salvador af Josué Peña; i England af Simon Jones; i Japan af Jun Aono; i Mexico af Monica Mora; i Filippinerne af Wilmor LaTorre og Ann Rosas; i Sydafrika af Rob Milne; i Sverige af Anna Peterson og i Uruguay af Manuel Peña.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redaktør: Paul B. Pieper

Vejledere: Keith R. Edwards, Christoffel Golden jun.,
Per G. Malm

Adm. direktør: David L. Frischknecht

Redaktionel leder: Vincent A. Vaughn

Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktører: Jennifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Redaktører: Susan Barrett, Ryan Carr

Redaktion: Brittany Beattie, David A. Edwards, Matthew D.
Flitton, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten, Jennifer Maddy,
Lia McClanahan, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J.
Odekirk, Joshua J. Perkey, Chad E. Pares, Jan Pinborough,
Paul VanDenBerghe, Marissa A. Widdison, Melissa Zenteno

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Scott Van Kampen

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Chefdesignere: C. Kimball Bott, Thomas S. Child,
Colleen Hinckley, Eric P. Johnson, Scott M. Mooy

Produktionsmedarbejdere: Collette Nebeker Aune,
Howard G. Brown, Julie Burdett, Reginald J. Christensen, Kim
Fenstermaker, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Evan Larsen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division,
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg.
Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51

Kirkekyt: Mie Dalsgaard

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, MOS, Sveagatan 8 A,
441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved
henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rcstockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 55 pr. år (Grønland DKK 27,50).

Betaling: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

**Indsend manuskripter og spørgsmål til Liahona, online
på liahona.lds.org; med post til Liahona, Rm. 2420, 50
East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA;
eller med e-mail til liahona@ldschurch.org**

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas«
eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama,
bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk,
fiji, finsk, fransk, græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk,
islands, italiensk, japansk, kinesisk, kiribati, koreansk,
kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallsk,
mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk,
samoansk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitiansk,
thai, tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og
vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2011 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i *Liahona* kan kopieres til lejlighedsvis,
ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må
ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står
restriktioner. Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property
Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150,
USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

November 2011 Vol. 160 No. 11. LIAHONA (USPS 311)
Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church
of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple,
Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00
per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required
for change of address. Include address label from a recent
issue; old and new address *must* be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center
at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.
Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may
be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication
Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

TALERE I ALFABETISK ORDEN

Allred, Silvia H., 114
Alonso, José L., 14
Andersen, Neil L., 28
Arder, Ian S., 31
Ballard, M. Russell, 79
Beck, Julie B., 109
Bednar, David A., 24
Bennett, Randall K., 98
Callister, Tad R., 74
Christofferson, D. Todd, 38
Clayton, L. Whitney, 11
Cook, Carl B., 33
Cook, Quentin L., 104
Cornish, J. Devn, 101
Curtis, LeGrand R., jun., 35
Dalton, Elaine S., 77
Eyring, Henry B., 23, 56, 68
Hales, Robert D., 71
Holland, Jeffrey R., 44
McMullin, Keith B., 47
Monson, Thomas S., 4, 60,
82, 108
Nelson, Russell M., 86
Oaks, Dallin H., 90
Packer, Boyd K., 16
Perry, L. Tom, 41
Richardson, Matthew O., 94
Scott, Richard G., 6
Thompson, Barbara, 9, 117
Uchtdorf, Dieter F., 19, 53,
120
Waddell, W. Christopher, 50
Yamashita, Kazuhiko, 96

EMNEINDEKS

Aktivering, 14, 35, 50
Ansvarlighed, 98
Aronskes Præstedømme, 47
Besøgsundervisning, 109,
114
Bibelen, 74, 90
Bøn, 82, 101
Børn, 28
Disciple, 109
Eksempel, 41, 60, 77, 90, 96
Familien, 28, 77
Forberedelse, 50, 56, 96
Forløsning, 35
Forsoningen, 33, 35, 38, 90
Forvaltning af tid, 31
Forælderrolle, 28, 77
Fædre, 77
Generalkonference, 4, 23,
108
Genoprettelsen, 11
Glæde, 38, 120
Guddommelighed, 19
Handlefrihed, 98
Helligånden, 6, 9, 16, 33, 47,
82, 94
Hjælpeforeningen, 109, 114
Håb, 19, 71
Indlæring, 94
Jesus Kristus, 35, 41, 74, 79,
90, 101
Konvertering, 68, 96
Kærlighed, 53, 77, 96, 120
Lyddighed, 33, 38, 86, 90
Missionering, 11, 41, 44, 50,
79, 96
Missionærægtepar, 44
Mod, 33, 60
Modgang, 71, 104
Moral, 16
Mormons Bog, 6, 50, 68, 74

Navn, Kirkens, 79
Næstekærlighed, 68, 109,
114
Ofre, 50, 120
Omvendelse, 16, 35, 38, 44
Pagter, 86, 117
Personlig værdi, 19, 120
Pligt, 47, 56
Prioriteter, 28, 31
Profeti, 11
Præstedømmet, 24, 47, 56,
60, 86, 109
Selvhjulpethed, 53
Selvværd, 19, 120
Skrifterne, 6, 74
Slægtshistorie, 24
Standarder, 44, 60, 77, 82
Teknologi, 24, 31
Templer og tempeltjeneste,
4, 24, 41, 109, 117
Tjeneste, 14, 47, 50, 53,
56, 68
Tro, 28, 33, 71, 101, 104
Tålmodighed, 71
Udholdenhed, 68, 71
Undervisning, 94
Unge, 16, 24, 44, 47, 50, 77
Unge Piger, 77
Velfærd, 53
Vidnesbyrd, 9, 60, 68, 74,
82
Vor himmelske Fader, 108
Vækst, Kirkens, 11, 41
Ægteskab, 28
Åbenbaring, 6, 9, 16, 82

Præsident Thomas S. Monson

Nu ses vi igen

Det er min bøn, at vi må være fyldt med Herrens Ånd, mens vi lytter til taler i dag og i morgen og lærer det, som Herren ønsker, at vi skal vide.

Det er godt, brødre og søstre, at byde jer velkommen til oktoberkonferencen 2011 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Denne konference markerer, at det er 48 år – tænk sig 48 år – siden, at jeg blev kaldet til De Tolv Apostles Kvorum af præsident David O. McKay. Det var i oktober 1963. Det virker helt utroligt, at så mange år er kommet og gået siden den dag.

Når vi har travlt, synes tiden at gå alt for hurtigt, og de sidste seks måneder har ikke været en undtagelse for mig. Et af højdepunkterne i den periode var min mulighed for at genindvie templet i Atlanta i Georgia den 1. maj. Jeg blev ledsaget af ældste og søster M. Russell Ballard, ældste og søster Walter F. González og ældste og søster William R. Walker.

Under kulturfestivalen med titlen »Sydlys«, som blev afholdt aftenen før genindvielsen, optrådte 2.700 unge mænd og unge piger fra hele templedistriktet. Det var et af de bedste programmer, jeg har set, og publikum rejste sig flere gange for at give stående bifald.

Den følgende dag blev templet genindviet i to sessioner, hvor

Herrens Ånd var med os i rigt mål.

Sidst i august indviede præsident Henry B. Eyring templet i San Salvador i El Salvador. Han blev ledsaget af søster Eyring og af ældste og søster D. Todd Christofferson, ældste og søster William R. Walker og søster Silvia H. Allred fra Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab og hendes mand Jeffry. Præsident Eyring

rapporterede, at det var en meget åndelig begivenhed.

Præsident Dieter F. Uchtdorf og søster Uchtdorf vil sidst på året sammen med andre generalautoriteter rejse til Quetzaltenango i Guatemala, hvor han skal indvie vores tempel der.

Bygningen af templer fortsætter uforstyrret, brødre og søstre. Det er i dag mit privilegium at bekendtgøre flere nye templer.

Lad mig først nævne, at ingen bygning, som Kirken bygger, er vigtigere end et tempel. Templer er steder, hvor forhold bliver beseglet, så de kan vare gennem evighederne. Vi er taknemlige for alle de mange templer verden over og for den velsignelse, som de er for vore medlemmer.

Sidst på året i 2010 blev tabernaklet i Provo i Utah County alvorligt beskadiget af en forfærdelig brand. Af denne vidunderlige bygning, som generationer af sidste dages hellige har elsket højt, stod kun ydermurene tilbage. Vi har efter omhyggelige undersøgelser besluttet at genopbygge det og fuldstændig restaurere det ydre, og anvende det som det andet tempel i Provo. Det nuværende tempel i Provo er et af de mest travle i Kirken, og et andet tempel i byen kan betjene det stigende antal trofaste kirkemedlemmer i Provo og omkringliggende byer, som besøger templet.

Det glæder mig også at bekendtgøre nye templer følgende steder:

Barranquilla i Colombia, Durban i Sydafrika, Kinshasa i Den Demokratiske Republik Congo og Star Valley i Wyoming. Det går desuden fremad med vore planer for et tempel, der skal bygges i Paris.

Flere detaljer om disse templer oplyses senere, når grunde og andre nødvendige tilladelser er indhentet.

Jeg har ved tidligere konferencer nævnt de fremskridt, vi gør for at placere templer nærmere vore medlemmer. Selv om templer er let tilgængelige for mange medlemmer af Kirken, så er der stadig områder i verden, hvor templer ligger så langt fra vore medlemmer, at de ikke har råd til rejse dertil. De er således ude af stand til at få del i de hellige og

evige velsignelser, som templer tilbyder. For at hjælpe dermed har vi det, der hedder Kirkens hjælpefond for tempelbesøgende. Denne fond sørger for ét besøg til templet for personer, som ellers ikke ville være i stand til at besøge templet, og som alligevel længes desperat efter denne mulighed. Enhver, der måtte ønske at bidrage til denne fond, kan ganske enkelt skrive oplysningen på den almindelige bidragsseddel, som de giver til biskoppen hver måned.

Nuvel, brødre og søstre, det er min bøn, at vi må være fyldt med Herrens Ånd, mens vi lytter til taler i dag og i morgen og lærer det, som Herren ønsker, at vi skal vide. Dette beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste Richard G. Scott
De Tolv Apostles Kvorum

Skrifternes styrke

Skrifterne er som pakker med lys, der oplyser vores sind og åbner plads for vejledning og inspiration fra det høje.

Vi, der kommer op på denne talerstol i løbet af konferencen, føler kraften fra jeres bønner. Vi behøver dem, og vi takker jer for dem.

Vor Fader i himlen forstod, at vi måtte møde vanskelige udfordringer, hvis vi skulle opnå den ønskede udvikling i vores prøvestand her på jorden. Nogle af disse ville være næsten overvældende. Han gav os redskaber til at hjælpe os med at klare vores jordiske prøvestand. Et af disse redskabssæt er skrifterne.

Vor himmelske Fader har i enhver tidsalder inspireret udvalgte mænd og kvinder til – gennem Helligåndens vejledning – at finde løsninger på livets mest udviklede problemer. Han har inspireret disse bemyndigede tjenere til at nedskrive disse løsninger som en slags håndbog til de af hans børn, som har tro på hans plan for lykke og på hans elskede Søn, Jesus Kristus. Vi har let adgang til denne vejledning gennem den skat, som vi kalder standardværker – dvs. Det Gamle og Det Nye Testamente, Mormons Bog, Lære og Pagter samt Den Kostelige Perle.

Fordi skrifterne er et produkt af inspireret kommunikation gennem Helligånden, er de den rene sandhed. Vi behøver ikke spekulere på gyldigheden af begreber, der står i standardværkerne, for Helligånden har

været det redskab, som har motiveret og inspireret de personer, der har nedskrevet skrifterne.

Skrifterne er som pakker med lys, der oplyser vores sind og giver plads til vejledning og inspiration fra det høje. De kan blive nøglen, der åbner for kanalen til samtale med vor Fader i Himlen og hans elskede Søn, Jesus Kristus.

Skrifterne giver den nødvendige myndighed til vore udtalelser, når de citeres korrekt. De kan blive stålsatte venner, der ikke er begrænset af geografi eller kalender. De er altid til rådighed, når der er brug for dem. Deres anvendelse skaber en grundvold af sandhed, som kan vækkes af Helligånden. At lære om, grunde over, ransage og lære skrifterne udenad svarer til at fylde et arkivskab med venner, værdier og sandheder, der kan kaldes frem når som helst og hvor som helst i verden.

Der kan ligge stor styrke i at lære skriftsteder udenad. At lære et skriftsted udenad er som at danne et nyt venskab. Det er som at finde en ny person, der kan hjælpe, når det kniber, komme med inspiration og trøst samt være en kilde til motivation i forbindelse med nødvendige forandringer. Det har fx for mig været en kilde til styrke og forståelse af lære denne salme udenad:

»Jorden med alt, hvad den rummer, verden og dens beboere, tilhører Herren,

for han har grundlagt den på havene, grundfæstet den på strømmene.

Hvem kan drage op til Herrens bjerg, hvem kan stå på hans hellige sted?

Den som har skyldfrie hænder og et rent hjerte, den som ikke farer med løgn og ikke sværger falsk.

Han henter velsignelse hos Herren og retfærdighed hos sin frelses Gud (Sl 24:1-5).

Når man grunder over et skriftsted som det, får man rigtig god vejledning i livet. Skrifterne kan udgøre et støttende grundlag. De kan tilbyde en utrolig stor ressource af villige venner, der kan hjælpe os. Et skriftsted, man har lært udenad, bliver en rigtig ven, som ikke glider bort, som tiden går.

Når man grunder over nogle vers i skriften, kan det være en nøgle, der åbner op for åbenbaring samt vejledning og inspiration fra Helligånden. Skrifterne kan berolige en urolig sjæl, give fred, håb og ny tro på vores evne til at overvinde livets udfordringer. De har stærkt virkende kraft til at helbrede følelsesmæssige udfordringer, når der er tro på Frelseren. De kan fremskynde fysisk helbredelse.

Skrifterne kan kommunikere forskellige meninger på forskellige tidspunkter i vores liv i henhold til vore behov. Et skriftsted, som vi måske har læst mange gange, kan få en lidt anderledes betydning, der er forfriskende og indsigtfuld, når vi står over for en ny udfordring i livet.

Hvordan bruger du personligt skrifterne? Markerer du dit eksemplar? Skriver du noter i margenen for at huske et øjeblik med åndelig vejledning eller en oplevelse, der har lært

dig en væsentlig lektie? Bruger du alle standardværkerne, også Det Gamle Testamente? Jeg har fundet dyrebare sandheder på Det Gamle Testaments sider, som er nøgleingredienser i den platform af sandhed, der vejleder mit liv og er en ressource, når jeg forsøger at fortælle et evangelisk budskab til andre. Derfor elsker jeg Det Gamle Testamente. Jeg finder kostbare juveler af sandhed spredt overalt på dets sider. For eksempel:

»Da sagde Samuel: »Vil Herren hellere have brændofre og slagtofre end

lydighed mod Herren? Nej, at adlyde er bedre end offer, at lytte er bedre end vædderes fedt« (1 Sam 15:22).

»Stol på Herren af hele dit hjerte, og støt dig ikke til din egen indsigt.

Hav ham i tankerne på alle dine veje, så vil han jævne dine stier.

Vær ikke vis i egne øjne! Frygt Herren, og hold dig fra det onde ...

Min søn, foragt ikke Herrens opdragelse, afsky ikke hans retledning;

for Herren irttesætter den, han elsker, som en far den søn, han holder af.

Lykkeligt det menneske, der har vundet visdom, det menneske, der opnår forstandighed« (Ordsp 3:5-7; 11-13).

Det Nye Testamente er også en kilde til vældige sandheder:

»Han sagde til ham: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind.«

Det er det største og det første bud.

Men der er et andet, som står lige med det: »Du skal elske din næste som dig selv.«

På de to bud hviler hele loven og profeterne« (Matt 22:37-40).

Og Herren sagde: »Simon, Simon! Satan gjorde krav på jer for at sigte jer som hvede;

men jeg bad for dig, for at din tro ikke skal svigte. Og når du engang vender om, så styrk dine brødre.«

Simon Peter sagde til ham: »Herre, sammen med dig går jeg gerne både i fængsel og i døden.«

Men han svarede ham: »Jeg siger dig, Peter, hanen når ikke at gale i nat, før du tre gange har nægtet, at du kender mig: ...

En tjenestepige så ham sidde ved ilden, kiggede nøje på ham og sagde: »Han dér var også sammen med ham.«

Men han nægtede det og sagde: »Jeg kender ham ikke, kvinde!«

Lidt efter var der en anden, som så ham og sagde: »Du er også en af dem.« Men Peter svarede: »Vel er jeg ej, menneske!«

En times tid senere var der en til, som forsikrede: »Jo, sandelig var han også sammen med ham; han er jo også fra Galilæa.«

Men Peter sagde: »Menneske, jeg ved ikke, hvad du taler om! I det samme han sagde det, galede hanen.

Herren vendte sig om og så på Peter, og Peter huskede det ord, Herren havde sagt til ham: »Før hanen

galer i nat, vil du fornægte mig tre gange.

Og han gik udenfor og græd bitterligt« (Luk 22:31-34, 56-62).

Hvor mit hjerte smertes ved tanken om det, der skete for Peter ved den lejlighed.

Dette skriftsted fra Lære og Pagter har velsignet mig meget: »Søg ikke at kundgøre mit ord, men søg først at få mit ord, og så skal din tunge blive løst; så skal du, hvis du ønsker det, få min Ånd og mit ord, ja, Guds kraft, så du kan overbevise menneskene« (L&P 11:21).

Efter min mening underviser Mormons Bog i sandheden med en helt enestående klarhed og kraft. For eksempel:

»Og se, jeg ønsker, at I skal være ydmyge og være underdanige og blide, beredvillige, fulde af tålmodighed og langmodighed, være mådeholdne i alt, være flittige til på alle tidspunkter at holde Guds befalinger, bede om hvad som helst som I står i behov for, både åndeligt og timeligt, og altid give Gud tak for, hvad I end modtager.

Og se til, at I har tro, håb og næstekærlighed, og da vil I altid være rige på gode gerninger« (Alma 7:23-24).

Og et andet:

»Og næstekærligheden er langmodig og er venlig og misunder ikke og er ikke opblæst, søger ikke sit eget, bliver ikke let ophidset, tænker ikke ond og fryder sig ikke ved ugudelighed, men fryder sig ved sandheden, tåler alt, tror alt, håber alt og udholder alt.

Derfor, mine elskede brødre, der som I ikke har kærlighed, er I intet; for næstekærligheden hører aldrig op. Hold derfor fast ved næstekærligheden, som er det største af alt, for alt skal høre op –

men næstekærligheden er Kristi rene kærlighed, og den varer ved for

evigt; og den, som på den yderste dag findes i besiddelse af den, med ham skal det være vel.

Derfor, mine elskede brødre, bed til Faderen med hjertets hele styrke om, at I må være fyldt af denne kærlighed, som han har skænket alle, som er hans Søns, Jesu Kristi, sande tilhængere, så I kan blive Guds sønner, så vi, når han viser sig, vil være som han, for vi skal se ham, som han er, så vi må have dette håb, så vi må blive rensset, ja, ligesom han er ren« (Moro 7:45-48).

Min dyrebare hustru Jeanene elskede Mormons Bog. I sin ungdom, da hun var teenager, blev den grundvolden i hendes liv. Den var en kilde til vidnesbyrd og belæring på hendes fuldtidsmission i det nordvestlige USA. Da vi tjente i missionsmarken i Córdoba i Argentina, opfordrede hun kraftigt til at anvende Mormons Bog i vores forkyndende indsats. Jeanene bekræftede tidligt i sit liv, at de, der fast læser i Mormons Bog, bliver velsignet med et større mål af Herrens Ånd, et stærkere ønske om at adlyde hans befalinger og et stærkere vidnesbyrd om Guds Søns guddommelighed.¹ I jeg ved ikke hvor mange år, så jeg hende hen mod Nytår sidde stille og omhyggeligt færdiglæse hele

Mormons Bog endnu engang før årets slutning.

I 1991 ønskede jeg at give en særlig julegave til min familie. Jeg nedskrev opfyldelsen af det ønske, og der står i min personlige dagbog: »Kl. er 12.38 onsdag den 18. december 1991. Jeg er lige blevet færdig med at indtale Mormons Bog til min familie. Det har været en oplevelse, der har øget mit vidnesbyrd om dette guddommelige værk og styrket mit ønske om at blive mere fortrolig med dens sider for at hente sandheder fra skriften, som jeg kan anvende i Herrens tjeneste. Jeg elsker denne bog. Jeg vidner med hele min sjæl, at den er sand, at den blev beredt til at velsigne Israels hus og alle dens adspredte dele over hele verden. Alle, som i ydmyghed vil studere dens budskab, oprigtigt og med tro på Jesus Kristus, vil erfare, at den er sand, og finde en skat, der fører dem til større lykke, fred og fremgang i dette liv. Jeg bevidner ved alt, der er helligt, at denne bog er sand.«

Må vi alle benytte det væld af velsignelser, der kommer ved at studere skrifterne. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTE

1. Se Gordon B. Hinckley, »Et levende og ægte vidnesbyrd«, *Liahona*, aug. 2005, s. 6.

Barbara Thompson

Andenrådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

Personlig åbenbaring og vidnesbyrd

Hvis vi flittigt holder befalingerne og spørger i tro, kommer svaret på Herrens egen måde og til hans tid.

For mange år siden, da jeg gik på universitetet, lyttede jeg til generalkonferencen over radioen, eftersom vi ikke havde noget TV i vores lille lejlighed. Konferencetalerne var fantastiske, og jeg nød godt af Helligåndens udgyldelse.

Jeg husker udmærket, da en generalautoritet talte om Frelseren og hans virke og derpå bar et brændende vidnesbyrd. I det øjeblik tvivlede jeg ikke på, at Frelseren lever. Jeg tvivlede heller ikke på, at jeg fik en personlig åbenbaring, som bekræftede for mig, »at Jesus Kristus er Guds Søn«. ¹

Som otteårig blev jeg døbt og bekræftet og modtog Helligåndsgaven. Det var en vidunderlig velsignelse dengang, og den er blevet stadigt vigtigere, efterhånden som jeg er vokset og har oplevet Helligåndsgaven på mange måder siden hen.

Når vi går fra at være barn til ung og derefter voksen, får vi ofte udfordringer og oplevelser hen ad vejen, som gør, at vi lærer, at vi har brug for den guddommelige hjælp, der kommer gennem Helligånden. Når kampene kommer, spørger vi måske os selv: »Hvad er løsningen på mit

problem?» og »Hvordan kan jeg vide, hvad jeg skal gøre?»

Jeg tænker ofte på beretningen i Mormons Bog om Lehi, der underviser sin familie i evangeliet. Han fortalte dem mange af sine åbenbaringer og lærdomme om ting, der skulle ske i de sidste dage. Nefi havde søgt Herrens vejledning for mere fuldt ud at forstå sin fars lærdomme. Han blev opløftet, velsignet og inspireret til at vide, at hans fars lærdomme var sande. Det gjorde Nefi i stand til omhyggeligt at følge Herrens befalinger og leve et retskaffent liv. Han fik personlig åbenbaring, der vejledte ham.

Derimod var hans brødre stridbare, fordi de ikke forstod deres fars lærdomme. Så stillede Nefi et meget vigtigt spørgsmål: »Har I adspurgte Herren?» ²

Deres svar var vagt: »Det har vi ikke, for Herren giver ikke noget sådant til kende for os.« ³

Nefi benyttede sig af lejligheden til at undervise sine brødre i, hvordan man modtager personlig åbenbaring. Han sagde: »Husker I ikke, hvad Herren har sagt?: Hvis I ikke forhærdet hjertet og adspørger mig i tro, overbeviste om at I skal modtage, og med

flid i at holde mine befalinger, da skal dette visselig gives til kende for jer.« ⁴

Måden at modtage åbenbaring på er i virkeligheden ganske klar. Vi er nødt til at ønske at modtage åbenbaring, vi må ikke forhærde vores hjerte, og derpå skal vi adspørge i tro og virkelig tro på, at vi får et svar, og dernæst flittigt holde Guds befalinger.

Når vi følger denne fremgangsmåde, betyder det ikke, at vi får svaret med det samme med alle detaljer for, hvad vi skal gøre, hver gang vi stiller Gud et spørgsmål. Men det betyder, at hvis vi flittigt holder befalingerne og spørger i tro, kommer svaret på Herrens egen måde og til hans tid.

Som barn troede jeg, at personlig åbenbaring eller svar på bønner kom som en hørlig røst. Nogle åbenbaringer kommer faktisk som en hørlig og virkelig stemme. Imidlertid har jeg lært, at Ånden taler på mange måder.

Lære og Pagter, afsnit 6, forklarer adskillige måder, hvorpå vi kan modtage åbenbaring:

»Du har adspurgt mig, og se, så ofte som du har adspurgt, har du modtaget undervisning fra min Ånd.« ⁵

»Jeg oplyste dit sind.« ⁶

»Gød jeg ikke fred i dit sind angående sagen?» ⁷

I andre skriftsteder lærer vi mere om at modtage åbenbaring.

»Jeg vil tale til dig i dit sind og i dit hjerte ved Helligånden, som skal komme over dig, og som skal bo i dit hjerte. Se, dette er åbenbaringens Ånd ...« ⁸

»Jeg [vil] bevirke, at det brænder i brystet på dig, således skal du føle, at det er rigtigt.« ⁹

»Jeg vil give dig af min Ånd, som skal oplyse dit sind, og som skal fylde din sjæl med glæde.« ¹⁰

Oftest kommer personlig åbenbaring, når vi studerer skrifterne, lytter til og følger profeternes og andre

kirkelederes råd og stræber efter at leve et trofast og retskaffent liv. Sommetider kommer der inspiration fra et enkelt skriftsted eller fra en sætning i en konferencetale. Måske kommer jeres svar, når primarybørn synger en smuk sang. Disse er alle former for åbenbaring.

I genoprettelsens første dage søgte mange medlemmer flittigt efter åbenbaring og blev velsignede og inspirerede til at vide, hvad de skulle gøre.

Søster Eliza R. Snow fik af profeten Brigham Young til opgave at opløfte og undervise Kirkens søstre. Hun forklarede, at hver enkelt kvinde »kunne modtage inspiration til at vejlede hende i sit personlige liv, i familien og i sin kirkekaldelse. Hun sagde: »Bed søstre om at gå fremad og udføre deres pligter i ydmyghed og med trofasthed, så vil Guds Ånd hvile på dem, og de vil blive velsignede i deres anstrengelser. Lad dem søge efter visdom i stedet for magt, så vil de få al den magt, de har visdom til at udøve.«¹¹

Søster Snow underviste søstre i at søge vejledning fra Helligånden. »Hun sagde, at Helligånden »tilfredsstiller og opfylder ethvert af menneskehjertets længsler og fylder ethvert tomrum. Når jeg fyldes med den Ånd ... mættes min sjæl.«¹²

Præsident Uchtdorf har forklaret, at »åbenbaring og vidnesbyrd kommer ikke altid med overvældende styrke. For mange kommer et vidnesbyrd langsomt – lidt ad gangen. Han sagde ydermere: »Lad os oprigtigt søge den personlige åbenbarings lys. Lad os trykle Herren om at begave vores sind og sjæl med troens gnist, som gør os i stand til at modtage og genkende Helligåndens guddommelige betjening.«¹³

Vore vidnesbyrd styrker os, når vi møder udfordringer i hverdagen. Nogle mennesker kæmper med

helbredsproblemer, nogle oplever økonomiske problemer, andre har udfordringer i deres ægteskab eller med deres børn, andre igen lider under ensomhed eller uopfyldte håb og drømme. Det er vores vidnesbyrd kombineret med vores tro på Herren Jesus Kristus samt vores kundskab om frelsesplanen, som hjælper os gennem disse tider med prøvelser og trængsler.

I hæftet *Døtre i mit rige* læser vi om søster Hedwig Biereichel, en kvinde i Tyskland, som led stor sorg og store afsavn under anden verdenskrig. Takket være sin kærlighed og

næstekærlige natur og trods sin egen store nød, delte hun villigt sin mad med sultende krigsfanger. Senere, da hun blev spurgt, hvordan hun kunne »bevare et vidnesbyrd under alle disse prøvelser«, svarede hun: »Jeg bevarede ikke et vidnesbyrd i disse tider – vidnesbyrdet bevarede mig.«¹⁴

At vi har et stærkt vidnesbyrd, betyder ikke, at det altid vil være det. Vi må nære og styrke det, for at det kan have tilstrækkeligt med kraft til at støtte os. Det er en af grundene til, at vi »mød[es] ofte« – så vi kan nyde nadveren, forny vore pagter og »få næring ved Guds gode ord«. Det er Guds

gode ord, der sørger for, at vi »bestandig [er] opmærksomme på bøn, idet [vi] alene stole[r] på Kristi fortjenester, han som var [vores] tros ophavsmand og fuldender.«¹⁵

Ældste David A. Bednar har fortalt os: »Når I på passende vis stræber efter og anvender åbenbarelsens ånd, lover jeg, at I vil »vandre i Herrens lys« (Es 2:5; 2 Ne 12:5). Sommetider virker åbenbarelsens ånd øjeblikkeligt og intenst, til andre tider diskret og gradvist, og ofte så umærkeligt, at I ikke engang er bevidste om det. Men uanset måden, hvorpå vi får den velsignelse, belyser og forstørker det lys, den giver, jeres sjæl, oplyser jeres forstand (se Alma 5:7; Alma 32:28), og vejleder og beskytter jer og jeres familie.«¹⁶

Herren ønsker at velsigne os med vejledning og visdom i vores tilværelse. Han ønsker at udgyde sin Ånd over os. Endnu engang – vi er med hensyn til personlig åbenbaring nødt til at ønske at modtage den, vi må ikke forhærde vores hjerte, og derpå skal vi adspørge i tro og virkelig tro på, at vi får et svar, og dernæst flittigt holde Guds befalinger. Når vi derefter søger svar på vore spørgsmål, velsigner han os med sin Ånd. Dette vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 46:13.
2. 1 Ne 15:8.
3. 1 Ne 15:9.
4. 1 Ne 15:11; se også v.10.
5. L&P 6:14.
6. L&P 6:15.
7. L&P 6:23.
8. L&P 8:2-3.
9. L&P 9:8.
10. L&P 11:13.
11. *Døtre i mit rige: Hjelpeforeningens historie og virke*, 2011, s. 45.
12. *Døtre i mit rige*, s. 46.
13. Dieter F. Uchtdorf, »Jeres potentiale, jeres privilegium«, *Liahona*, maj 2011, s. 60.
14. Se *Døtre i mit rige*, 2011, s. 79.
15. Moro 6:4-6.
16. David A. Bednar, »Åbenbarelsens ånd«, *Liahona*, maj 2011, s. 90.

Ældste L. Whitney Clayton
De Halvfjerds' Præsidium

Tiden skal komme

Sammed med jer står jeg i ærefrygt over, at dette værk går fremad mirakuløst, storslået og uomtvisteligt.

Jeg tjente som ung missionær i adskillige måneder i det centrale Lima i Peru. Derfor krydsede jeg mange gange Limas Plaza de Armas. Præsidentpaladset, Perus præsidents officielle bopæl og kontor, ligger ud til Plaza de Armas. Mine makkere og jeg opfordrede mennesker på plazaen til at høre om det gengivne evangelium. Jeg spekulerede dengang ofte på, hvordan det ville være at komme ind i paladset, men tanken om nogensinde at komme til det virkede afsindig fjern.

Sidste år mødtes ældste D. Todd Christoffersen fra De Tolv Apostles Kvorum, nogle få andre og jeg med Alan García, daværende præsident i Peru, i præsidentpaladset. Vi blev vist rundt i de smukke værelser og blev hjerteligt modtaget af præsident García. Mine spekulationer som ung missionær om paladset blev gjort virkelige på en måde, som jeg aldrig ville have drømt om i 1970.

Tingene har ændret sig i Peru, siden jeg var missionær, og især for Kirken. Der var omkring 11.000 medlemmer af Kirken dengang og kun en stav. I dag er der flere end 500.000 medlemmer og næsten 100 stave. I byer, hvor der tidligere kun var små grupper af medlemmer, er der i dag aktive stave og velpassede kirkebygninger, der pryder landet. Det samme

er sket i mange andre lande rundt om i verden.

Denne usædvanlige udvikling for Kirken fortjener en forklaring. Vi begynder med en profeti fra Det Gamle Testamente.

Daniel var en hebraisk slave i Babylon. Han fik mulighed for at fortolke kong Nebukadnesars drøm. Daniel bad Gud om at åbenbare drømmen og dens fortolkning for ham, og hans bøn blev besvaret. Han fortalte Nebukadnesar: »Der er en Gud i himlen, som kan åbenbare hemmeligheder, og han har meddelt kong Nebukadnesar det, som skal ske ved dages enden. Sådant var ... de syner, der gik gennem dit hoved, da du lå på dit leje.« Daniel sagde, at kongen havde set et skræmmende billede med et hoved, krop, arme, ben og fødder. En sten blev hugget ud af bjerget uden hænder og rullede gradvist frem og voksede i sin størrelse. Stenen ramte billedstøtten og knuste den, »og stenen, der ramte billedstøtten, blev til et stort bjerg, der fyldte hele jorden.«

Daniel forklarede, at billedstøtten repræsenterede de fremtidige politiske riger »i de [fremtidige] kongers dage skal himlens Gud oprette et kongerige, som i al evighed ikke skal gå til grunde. Det skal knuse og tilintetgøre alle de andre kongeriger, men selv skal det bestå i al evighed.«¹

Nu går vi frem til nyere tid. Englen Moroni viste sig for første gang for Joseph Smith i 1823 og fortalte ham, »at Gud havde en gerning for [ham] at udføre, og at [hans] navn skulle nævnes for godt og ondt blandt alle folkeslag, stammer og tungemål.«² Moronis budskab må bestemt have overrasket Joseph, der blot var 17 år gammel.

I 1831 fortalte Herren Joseph, at nøglerne til Guds rige igen var blevet »overdraget til menneskene på jorden.« Han sagde, at »evangeliet [ville] rulle frem til jordens ender, ligesom den sten, der uden hænder er blevet hugget ud af bjerget ... indtil den har opfyldt hele jorden«³, netop som Daniel havde fortalt Nebukadnesar.

I 1898 fortalte Wilford Woodruff om en oplevelse, han havde haft som nyt medlem i 1834 ved et præstedømmemøde i Kirtland. Han fortalte: »Profeten bad alle, som bar præstedømmet, om at samles i den lille skole, de havde dér. Det var en lille hytte på omkring 18 m² ... Da vi var samlet, bad profeten Israels ældster om ... at bære vidnesbyrd om dette værk ... Da de var færdige, sagde profeten: »Brødre, jeg er blevet meget opbygget og informeret ved jeres vidnesbyrd her i aften, men jeg vil gerne sige til jer i Herrens nærvær, at I ikke kender mere til denne kirkes og dette riges skæbne end et barn på moders skød. I fatter det ikke ... Det er kun en lille håndfuld præstedømmebærere, I ser her i

aften, men denne kirke kommer til at opfylde Nord- og Sydamerika – den kommer til at opfylde hele verden.«⁴

Disse profetier om at -

- Guds rige, ligesom en sten, der er hugget ud af bjerget, vil opfylde jorden,
- Joseph Smiths navn vil blive kendt i hele verden, og
- Kirken vil fylde det amerikanske kontinent og hele verden

må have forekommet som morsomheder for 170 år siden. Den lille skare af troende, som møjsommeligt tjente til livets ophold langs den

amerikanske kolonisationsgrænse, og som flyttede for at undgå forfølgelser, lignede ikke grundvolden til en tro, der ville krydse internationale grænser og gennemtrænge hjerter overalt.

Men det er nøjagtigt det, der skete. Lad mig komme med et eksempel.

Juleaftensdag 1925 i Buenos Aires i Argentina indviede Melvin J. Ballard hele det sydamerikanske kontinent til forkyndelse af evangeliet. I august 1926 var der blevet døbt en håndfuld nye medlemmer. De var de første medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, der blev døbt i Sydamerika. Det er 85 år siden, i

Montevideo i Uruguay

mange af konferencens tilhøreres levetid.

Der er i dag 23 stave i Zion i Buenos Aires, snesevis af stave og titusinder af kirkemedlemmer i større og mindre byer i Argentina. Nu er der over 600 stave og flere millioner kirkemedlemmer i Sydamerika. Mens vi ser på, breder Guds rige sig over hele kontinentet, og Joseph Smiths navn bliver udgivet både af os og af hans bagtalere i lande, som han sikkert aldrig havde hørt om, da han levede.

Der er næsten 3.000 stave på verdensplan i dag, fra Boston til Bangkok og fra Mexico City til Moskva. Vi nærmer os 29.000 menigheder. I mange lande er der fuldt udviklede stave med medlemmer, hvis forfædre konverterede. Andre steder mødes små grupper af nye medlemmer i små grene i lejede lokaler. Hvert år vokser Kirken mere og mere verden rundt.

Disse profetier om at opfylde verden og blive kendt verden over: Er de absurde? Måske. Usandsynlige? Utvivlsomme. Umulige? Overhovedet ikke. Det finder sted for øjnene af os nu.

Præsident Gordon B. Hinckley har bemærket:

»Man sagde engang, at solen aldrig går ned over det britiske imperium. Dette imperium er nu blevet mindre. Men det er rigtigt, at solen aldrig går ned over Herrens værk, når det rører folk i hele verden.

Og det er kun begyndelsen. Vi har knap nok ridset i overfladen ... Vores arbejde kender ingen grænser ... De lande, som nu er lukkede for os, vil en dag åbnes.«⁵

I dag kan vi se, at opfyldelsen af en profeti i Mormons Bog kommer tættere på:

»Og ... [det] skal ske, at konger skal lukke deres mund; for det, som ikke var blevet dem fortalt, skal de se,

Salvador i Brasilien

og det, som de ikke havde hørt, skal de fatte.

For på den dag skal Faderen for min skyld udvirke et værk, som skal blive et stort og forunderligt værk blandt dem.«⁶

Dette Herrens værk er virkeligt stort og forunderligt; og det går i bund og grund fremad ubemærket af mange af menneskehedens politiske, kulturelle og akademiske ledere. Det går frem et hjerte og en familie ad gangen, stille og stilfærdigt, dets hellige budskab velsigner mennesker overalt.

Et vers i Mormons Bog udgør en nøgle til den mirakuløse udvikling i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i dag: »Og endvidere siger jeg til jer, at den tid skal komme, da kundskaben om en frelser, skal blive spredt blandt alle folkeslag, stammer, tungemål og folk.«⁷

Vores vigtigste budskab, som vi både har fået guddommelig bemyndigelse og befaling om at bringe ud overalt i verden, er, at der findes en Frelser. Han levede i tidens midte. Han sonede for vore synder, blev korsfæstet og opstod. Dette mangeløse budskab, som vi forkynder med myndighed fra Gud, er den virkelige grund til, at denne kirke vokser, som den gør.

Jeg vidner om, at han viste sig for Joseph Smith sammen med sin Fader.

Under Faderens ledelse gengav han på ny sit evangelium på jorden. Han sendte apostle, profeter og præstedømmenøglere til jorden igen. Han leder sin kirke gennem en levende profet, præsident Thomas S. Monson. Hans kirke er den sten, der blev hugget ud af bjerget uden hænder, og som ruller frem over jordkloden.

Vi er taknemlige for Joseph Smith, og vi ser med undren på, at hans navn bliver æret og, ja, endog bespottet i større omfang på jorden. Men vi anerkender, at dette store sidste dages værk ikke omhandler ham. Det er Guds, den Almægtiges, og hans Søns, Fredsfyrstens, værk. Jeg vidner om, at Jesus Kristus er Frelseren, og jeg står sammen med jer i ærefrygt over, at dette værk går fremad mirakuløst, storslået og uomtvisteligt. »Den tid [er virkelig] komme[t], da kundskaben om en frelser ... spred[es] blandt alle folkeslag, stammer, tungemål og folk.« Jeg bærer vidnesbyrd om ham, hele menneskehedens Frelser, og om hans værk, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Dan 2:28, 35, 44; se også v. 1-45.
2. JS-H 1:33.
3. L&P 65:2.
4. *Kirkens præsidenters lærdomme: Wilford Woodruff*, 2004, s. 23-24.
5. Gordon B. Hinckley, »Kirkens tilstand«, *Liahona*, nov. 2003, s. 7.
6. 3 Ne 21:8-9.
7. Mosi 3:20.

Ældste José L. Alonso
De Halvfjerds

Gør det rette til rette tid, uden tøven

Frelseren ... gav os et storslået eksempel på ikke at vente med at hjælpe dem, der har mistet følelsen af glæde og lykke.

I vore dage lever mange mennesker omgivet af sorg og stor forvirring. De finder ikke svarene på deres spørgsmål og kan ikke få dækket deres behov. Nogle har mistet følelsen af glæde og lykke. Profeterne har erklæret, at sand lykke findes ved at følge Kristi eksempel og lærdomme. Han er vor Frelser, han er vor lærer, og han er det fuldkomne eksempel.

Han levede et liv fyldt med tjeneste. Når vi tjener vores næste, hjælper vi dem, der lider nød. Og undervejs finder vi måske løsninger på vore egne problemer. Når vi følger Frelserens eksempel, viser vi vores kærlighed til vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus, og vi bliver mere som dem.

Kong Benjamin talte om værdien af tjeneste, da han sagde, at når vi er »i [vore] medmenneskers tjeneste, er [vi] blot i [vor] Guds tjeneste«. ¹ Alle har muligheder for at yde tjeneste og vise kærlighed.

Præsident Thomas S. Monson har bedt os om at tjene og komme andre »til undsætning«. Han sagde: »Vi opdager, at de, som vi tjener, som

ved vores indsats har følt Mesterens hånd, på en eller anden måde ikke kan forklare den ændring, som de oplever. De får et ønske om at tjene trofast, at vandre ydmygt og leve mere som Frelseren. Eftersom de atter har fået deres åndelige syn og fået et glimt af evighedens løfter, gentager de ordene fra den blinde mand, som Jesus gengav synet. Den blinde mand sagde: »Én ting ved jeg: Jeg var blind, og nu kan jeg se.« ²

Hver dag har vi mulighed for at hjælpe og tjene – gøre det rette, til rette tid, uden tøven. Tænk på de mange mennesker, som har svært ved at få et arbejde, eller som er syge, som føler sig ensomme, som tilmed synes, at de har mistet alt. Hvad kan man gøre for at hjælpe? Forestil jer, at en nabo, som står ude i regnen med en bil, der ikke kan køre, beder om jeres hjælp. Hvad er det rigtige at gøre for ham? Hvornår er det bedste tidspunkt at gøre det?

Jeg husker en dag, hvor vi som familie tog til Mexico Citys centrum for at købe tøj til vore to børn. De var meget små. Vores ældste søn var

knap to år, og den mindste var et år gammel. Gaderne var fyldt med mennesker. Mens vi handlede, holdt vi vore børn i hånden. Vi standsede op et øjeblik for at se på noget, og uden at vi opdagede det, blev vores ældste søn væk! Vi ved ikke hvordan, men han var ikke sammen med os. Uden et øjeblikstøven begyndte vi at løbe rundt for at lede efter ham. Vi søgte og råbte på ham, vi var meget fortvivlede og tænkte, at han måske var blevet væk for altid. I vore tanker bønfuldt vi vor himmelske Fader om hjælp til at finde ham.

Lidt efter fandt vi ham. Der stod han helt uskyldig og så på legetøj i et butiksvindue. Vi krammede og kyssede ham, og vi besluttede os for fremover at passe godt på vore børn, så ikke én blev væk igen. Vi lærte, at vi ikke havde brug for planlægningsmøder for at redde vores søn. Vi handlede blot og tog ud for at søge efter den, der var blevet væk. Vi lærte også, at vores søn slet ikke opdagede, at han var blevet væk.

Brødre og søstre, der kan være mange, som vi af en eller anden grund har tabt af syne, som ikke ved, at de er blevet væk. Hvis vi tøver, mister vi dem måske for evigt.

For mange, som har brug for vores hjælp, er det ikke nødvendigt at skabe nye programmer eller gøre noget, der er kompliceret eller dyrt. Det eneste, de behøver, er vores vilje til at tjene – til at gøre det rette til rette tid, uden tøven.

Da Frelseren viste sig for folket i Mormons Bog, gav han os et storslået eksempel på ikke at vente med at hjælpe dem, der har mistet følelsen af glæde og lykke. Da han havde undervist disse mennesker, så han, at de ikke kunne forstå alle hans ord. Han bad dem om at gå hjem og overveje det, han havde sagt til dem. Han bad

dem bede til Faderen og forberede sig til at komme igen dagen efter, hvor han ville komme tilbage for at undervise dem.³

Da han var færdig, så han ud over folkeskaren, og han så dem græde, for de længtes efter, at han blev hos dem.

»Og han sagde til dem: Se, mit indre er fyldt af medfølelse for jer.

Har I nogen blandt jer, som er syge? Bring dem herhen. Har I nogen, der er lamme eller blinde eller halte eller vanføre eller spedalske, eller som er krøblinger, eller som er døve, eller som er plaget på anden måde? Bring dem herhen, og jeg vil helbrede dem, for jeg har medfølelse med jer; mit indre er fyldt af barmhjertighed.⁴

Og de bragte deres syge til ham, og han helbredte dem. Folkeskaren bøjede sig ved hans fødder, tilbad ham og kyssede hans fødder, »således at de badede hans fødder med deres tårer.« Så befalede han dem, at deres små børn skulle bringes hen til ham, og

han velsignede dem et efter et.⁵ Det er det eksempel, Frelseren har givet os. Hans kærlighed gælder alle, men han taber aldrig den enkelte af syne.

Jeg ved, at vor himmelske Fader er kærlig, forstående og tålmodig. Hans Søn, Jesus Kristus, elsker os også. De giver os hjælp gennem deres profeter. Jeg har lært, at der er stor tryghed i at følge profeterne. »Undsætningen« foregår stadig. Præsident Monson har sagt: »Herren forventer, at vi tænker. Han forventer, at vi handler. Han forventer, at vi arbejder. Han forventer, at vi har et vidnesbyrd. Han forventer, at vi er hengivne.«⁶

Vi har et ansvar og en stor mulighed. Der er mange, som igen har brug for at opleve den liflige følelse af glæde og lykke gennem aktivitet i Kirken. Den lykke kommer ved at modtage ordinancerne, indgå hellige pagter og holde dem. Herren har brug for, at vi hjælper dem. Lad os gøre det rette til rette tid, uden tøven.

Jeg ved, at Gud lever og er vor Fader. Jesus Kristus lever og har givet sit liv, så vi kan vende tilbage til vor himmelske Faders nærhed. Jeg ved, at han er vor Frelser. Jeg ved, at deres uendelige venlighed hele tiden tilkendegives. Jeg vidner om, at præsident Thomas S. Monson er deres profet, og at dette er den eneste sande kirke på jordens overflade. Jeg ved, at profeten Joseph Smith er genoprettelsens profet. Jeg vidner om, at Mormons Bog er Guds ord. Den giver os vejledning og forbilleder at følge, så vi kan blive mere som Gud og hans elskede Søn. Jeg erklærer dette i vor Herre Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Mosi 2:17.

2. Thomas S. Monson, »Til undsætning«, *Liahona*, juli 2001, s. 57.

3. Se 3 Ne 17:1-3.

4. 3 Ne 17:6-7; se også v. 5.

5. Se 3 Ne 17:9-12, 21.

6. Thomas S. Monson, *Liahona*, juli 2001, s. 58.

Præsident Boyd K. Packer
Præsident for De Tolv Apostles Kvorum

Råd til de unge

Trods modstand, prøvelser og fristelser behøver I ikke falde eller frygte.

Jeg taler mere personligt til de unge, end jeg plejer, og sammenligner min ungdom med jeres.

I er ubeskriveligt dyrebare. Jeg har mødt jer i dusinvis af lande og på hvert kontinent. I er meget bedre, end vi var, da vi var unge. I ved mere om evangeliet. I er mere modne og mere trofaste.

Jeg er nu 87 år gammel. I undrer jer måske over, hvad jeg i min alder kan bidrage med til jer. Jeg har været, hvor I er, og ved, hvor I er på vej hen. Men I har endnu ikke været, hvor jeg er. Jeg citerer nogle få linjer fra et klassisk digt:

*Den gamle krage er blevet langsom.
Det er den unge krage ikke.
Det, den unge krage ikke ved,
ved den gamle krage en masse om.*

*Til at vide ting er den gamle krage
stadig den unge krages mester.
Hvad ved den langsomme gamle
krage ikke?
Hvordan man flyver hurtigere.*

*Den unge krage flyver oppe, nede,
og kredser rundt om den langsomme
gamle krage.
Hvad ved den hurtige unge krage
ikke?
Hvor den skal hen.¹*

Ikke helt Wordsworth, men ikke desto mindre et klassisk digt!

Med alt det, der foregår i verden, med faldende moralske standarder, vokser I unge op i fjendeland.

Vi ved fra skriften, at der var en krig i himlen, og at Lucifer gjorde oprør og sammen med sine tilhængere »blev ... styrtet til jorden.«² Han er opsat på at skabe kaos i vor himmelske Faders plan og søger at kontrollere alles tanker og handlinger. Denne indflydelse er åndelig, og han »er løs i landet.«³

Men trods modstand, prøvelser og fristelser behøver I ikke svigte eller frygte.

Da jeg var 17, sådan cirka klar til at færdiggøre high school som en meget gennemsnitlig studerende og efter egen mening med en del svagheder, faldt alting sammen omkring os en søndag morgen. Næste dag blev vi kaldt ind i skolens auditorium. På scenen stod en stol med en lille radio. Rektoren tændte for radioen. Da hørte vi præsident Franklin Delano Roosevelts stemme kundgøre, at Pearl Harbor var blevet bombet. USA var i krig med Japan.

Senere gentog den scene sig. Igen præsident Roosevelts stemme, denne gang med meldingen om, at vores land var i krig med Tyskland. Anden

verdenskrig var eksploderet over hele verden.

Med ét var vores fremtid blevet usikker. Vi vidste ikke, hvad der ventede os. Ville vi leve, så vi kunne blive gift og stifte familie?

I dag er der »krige og rygter om krige, og hele jorden [er] i oprør.«⁴ I, vore unge, føler måske usikkerhed og utryghed. Jeg ønsker at råde jer og undervise jer, give jer en advarsel om nogle ting, I skal gøre, og nogle, I ikke skal gøre.

Evangeliets plan er »den store plan for lykke.«⁵ Familien er det centrale i den plan. Familien er afhængig af, at de livgivende kræfter i jeres legeme bliver brugt på værdig vis.

I »Familien: En proklamation til verden«, en inspireret udtalelse fra Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum, læser vi, at »alle mennesker – mænd og kvinder – er skabt i Guds billede« i den førjordiske verden. »Hver enkelt er en højt elsket søn eller datter af himmelske forældre, og som sådan besidder hver enkelt guddommelige egenskaber og muligheder. En persons køn er et fundamentalt særkende [og blev fastlagt i denne førjordiske verden] ...

Vi erklærer endvidere, at Gud har befalet, at formeringens hellige kraft kun skal anvendes mellem en mand og en kvinde, der er lovformeligt viet som ægteemand og hustru.«⁶

Den store straf, Lucifer og hans tilhængere fik bragt over sig, var, at de blev nægtet et jordisk legeme.

Mange af de fristelser, I oplever, især de mere alvorlige, har at gøre med jeres legeme. I har ikke blot magt til at skabe legemer til en ny generation, I har også handlefrihed.

Profeten Joseph Smith har sagt: »Alle væsener, som har et legeme, har magt over dem, som intet legeme har.«⁷ Så enhver levende sjæl, der har

et fysisk legeme, har i sidste instans magt over modstanderen. I lider fristelser på grund af jeres fysiske beskaffenhed, men I har også magt over ham og hans engle.

På det tidspunkt vi færdiggjorde high school, var mange af vore klassekammerater taget af sted i krig, hvoraf nogle aldrig vendte tilbage. Resten af os skulle snart ind i militæret. Vi kendte ikke vores fremtid. Ville vi overleve krigen? Ville der være meget af verden tilbage, når vi kom hjem?

Eftersom jeg var sikker på at blive indkaldt, meldte jeg mig til luftvåbnet. Snart befandt jeg mig i Santa Ana i Californien på en indledende uddannelse.

Dengang havde jeg ikke et fast vidnesbyrd om, at evangeliet var sandt, men jeg vidste, at mine seminarlærere Abel S. Rich og John P. Lillywhite

vidste, det var sandt. Jeg havde hørt dem bære vidnesbyrd, og jeg troede dem. Jeg tænkte ved mig selv: »Jeg vil læne mig op ad deres vidnesbyrd, indtil jeg får mit eget.« Og sådan blev det.

Jeg havde hørt om patriarkalske velsignelser, men jeg havde ikke fået en. I hver stav findes en ordineret patriark, der har profetiens ånd og åbenbarelsens ånd. Han har myndighed til at give personlige og fortrolige velsignelser til dem, der får en anbefaling af deres biskop. Jeg skrev til min biskop og bad om en anbefaling.

J. Roland Sandstrom var den ordinerede patriark i Santa Ana Stav. Han vidste intet om mig og havde aldrig set mig før, men han gav mig min velsignelse. Deri fandt jeg svar og instruktioner.

Skønt patriarkalske velsignelser er meget personlige, vil jeg komme med

et kort citat fra min: »Du vil blive vejledt gennem Helligåndens hvisken, og du vil blive advaret om farer. Hvis du giver agt på disse advarsler, velsigner vor himmelske Fader dig, så du igen kan blive forenet med dine kære.«⁸

Dette ord *hvis*, omend småt på tryk, tonede frem så stort som hele siden. Jeg ville blive velsignet med at kunne vende hjem fra krigen, *hvis* jeg holdt befalingerne, og *hvis* jeg gav agt på Helligåndens tilskyndelser. Skønt jeg havde fået overdraget den gave ved dåben, vidste jeg endnu ikke, hvad Helligånden var, eller hvordan tilskyndelserne virker.

Det, jeg havde brug for at vide om tilskyndelserne, fandt jeg i Mormons Bog. Jeg læste, at »engle taler ved Helligåndens kraft; derfor taler de Kristi ord. Derfor ...: Tag for jer af Kristi ord, for se, Kristi ord vil fortælle jer alt det, som I skal gøre.«⁹

Måske er den allerstørste ting, jeg lærte af at læse Mormons Bog, at Åndens røst kommer som en *følelse*, snarere end en lyd. I vil, ligesom jeg har lært, lære at »lytte« efter den røst, som snarere *føles* end *høres*.

Nefi skændte på sine ældre brødre ved at sige: »I har set en engel, og han talte til jer, ja, I har hørt hans røst fra tid til anden; og han har talt til jer med en stille, sagte røst, men I havde ikke længere evnen til at *føle*, så I kan ikke *føle* hans ord.«¹⁰

Nogle kritikere har sagt, at disse vers er fejlagtige, fordi man *hører* ord, man *føler* dem ikke. Men hvis man overhovedet ved noget om åndelig kommunikation, ved man, at det bedste ord til at beskrive det, der finder sted, er ordet *føle*.

Helligåndsgaven vil, hvis man indvilliger, vejlede og beskytte jer, og endda korrigerer ens handlinger. Det er en åndelig stemme, der trænger ind i sindet, som en tanke eller en følelse,

der indskydes i jeres hjerte. Profeten Enosh sagde: »Herrens røst [lød] ... i mit sind.«¹¹ Og Herren fortalte Oliver Cowdery: »Se, jeg vil tale til dig i dit sind og i dit hjerte ved Helligånden, som skal komme over dig.«¹²

Det forventes ikke, at I går gennem livet uden at begå fejltagelser, men I begår ikke større fejltagelser uden først at være blevet advaret ved Åndens tilskyndelser. Dette løfte gælder for alle medlemmer af Kirken.

Nogle vil begå yderst alvorlige fejltagelser og overtræde evangeliets love. Her er tiden inde til at minde jer om forsoningen, omvendelse og fuldstændig tilgivelse i en sådan grad, at I kan blive rene igen. Herren har sagt: »Se, den, der har omvendt sig fra sine synder, ham er de tilgivet, og jeg, Herren, husker ikke mere på dem.«¹³

Hvis modstanderen skulle tage jer til fange grundet upassende opførsel, minder jeg jer om, at I har den nøgle, der kan åbne fængselsdøren indefra. I kan vaskes rene gennem Frelseren Jesu Kristi sonoffer.

I kan i vanskelige tider tænke, at I ikke er værd at frelse, eftersom I har begået fejltagelser, store eller små, og I tror, at I nu er fortabte. Det er *aldrig* sandt! Kun omvendelse kan hele det, der gør ondt. Men uanset hvad det er, *kan* omvendelse hele det, der gør ondt.

Hvis I glider ind i det, I ikke skulle glide ind i, eller hvis I omgås mennesker, der trækker jer i den forkerte retning, så er det tid til at forsvare jeres uafhængighed, jeres handlefrihed. Lyt til Åndens røst, så vil I ikke komme på afveje.

Jeg siger atter, at de unge i dag vokser op i fjendeland med en faldende moralsk standard. Men som Herrens tjener lover jeg jer, at I bliver beskyttet og skærmet mod modstanderens angreb, *hvis* I giver agt på tilskyndelser, der kommer fra Helligånden.

Klæd jer sømmeligt, tal ærbødig, lyt til opløftende musik. Undgå al umoralitet og personligt

Leicester i England

nedværdigende vaner. Få styr på jeres eget liv, og bestem jer for at være trofaste. Eftersom vi er så afhængige af jer, vil I blive usædvanligt velsignede. I er aldrig ret langt væk fra jeres kærlige himmelske Faders åsyn.

Styrken i mit vidnesbyrd har forandret sig, siden dengang jeg følte et behov for at læne mig op ad mine seminarlæreres vidnesbyrd. I dag læner jeg mig op ad andre, når jeg går, på grund af alder og polio i min barndom, men ikke på grund af tvivl om åndelige anliggender. Jeg er nået frem til at tro på, forstå og kende evangeliets og Frelseren Jesu Kristi dyrebare sandheder.

Som et af hans særlige vidner bærer jeg vidnesbyrd om, at udfaldet af den kamp, der begyndte i det førjordske liv, ikke kan drages i tvivl. Lucifer taber.

Vi talte tidligere om krager. I unge krager behøver ikke at flyve formålsløst hid og did, usikre på vejen forude. Der findes dem, der kender vejen. »Nej, Gud Herren gør ikke noget, førend han har åbenbaret sine planer for sine tjenere, profeterne.«¹⁴ Herren organiserede sin kirke på grundlag af princippet om nøgler og råd.

Som Kirkens øverste ledere sidder 15 mænd, der er opretholdt som profeter, seere og åbenbarere. Hver og en i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum bærer alle de præstedømmenøgler, der er nødvendige for at lede Kirken. Seniorapostlen er profeten og præsidenten Thomas S. Monson, som er den eneste, der er bemyndiget til at udøve alle disse nøgler.

Skrifterne kræver, at Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum arbejder i råd, og at beslutningerne i disse råd er enstemmige. Og sådan er det. Vi stoler på, at Herren viser vejen, og vi stræber efter kun

at gøre hans vilje. Vi ved, at han har betroet os en hel del, såvel enkeltvis som i fællesskab.

I må lære at »stol[e] på Herren af hele [jeres] hjerte, og støt [jer] ikke til [jeres] egen indsigt.«¹⁵ I må være pålidelige og omgive jer med venner, der ønsker at være lige sådan.

Sommetider bliver I måske, som jeg gjorde fra tid til anden i min ungdom, fristede til at tro: »Med den måde, tingene går på, er det snart slut med verden. Verdens ende kommer, før jeg når derhen, hvor jeg skulle være.« Men sådan er det ikke! I kan se frem til at gøre det rigtige – blive gift, stifte familie, se jeres børn og børnebørn, måske endda oldebørn.

Hvis I følger disse principper, bliver der våget over jer, og I bliver beskyttet, og I vil selv gennem Helligåndens tilskyndelser vide, hvilken vej I skal gå, for »ved Helligåndens kraft kan I kende sandheden af alt.«¹⁶ Jeg lover jer, at det vil være sådan og nedkalder en velsignelse over jer, vores dyrebare ungdom, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. John Ciardi, »Fast and Slow«, *Fast and Slow: Poems for Advanced Children and Beginning Parents*, 1975, s. 1. © 1975 John L. Ciardi. Benyttet med tilladelse fra Houghton Mifflin Harcourt Publishing Company. Alle rettigheder forbeholdes.
2. Åb 12:9; se også L&P 76:25-26.
3. L&P 52:14.
4. L&P 45:26.
5. Alma 42:8.
6. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
7. *Kirkens prææsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 209.
8. Patriarkalsk velsignelse for Boyd K. Packer, givet af J. Roland Sandstrom, 15. jan. 1944.
9. 2 Ne 32:3.
10. 1 Ne 17:45; fremhævelse tilføjet.
11. En 1:10.
12. L&P 8:2.
13. L&P 58:42.
14. Am 3:7.
15. Ordsp 3:5.
16. Moro 10:5.

Præsident Dieter F. Uchtdorf

Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

I betyder noget for ham

Herren bruger en helt anden vægt end verden til at veje en sjæls værdi på.

Moses, en af de største profeter verden nogensinde har kendt til, blev opdraget af Faraos datter og tilbragte de første 40 år af sit liv i Egyptens kongelige gemakker. Han havde førstehåndskendskab til dette gamle riges glans og storhed.

År senere, på toppen af et fjernt bjerg, langt væk fra det mægtige Egyptens glans og pragt, stod Moses i Guds nærhed og talte med ham ansigt til ansigt, som en mand taler med sin ven.¹ I løbet af denne samtale viste Gud Moses sine hænders værk og tillod ham et glimt af sit værk og sin herlighed. Da synet sluttede, faldt Moses til jorden i et tidsrum af mange timer. Da hans styrke endelig var vendt tilbage, blev han klar over noget, der aldrig før var faldet ham ind i alle hans år ved Faraos hof.

»Jeg ved,« sagde han, »at mennesket intet er.«²

Vi er ringere, end vi tror

Jo mere vi lærer om universet, des mere forstår vi – i det mindste i en lille grad – det, som Moses vidste. Universet er så udstrakt, gådefuldt og storslået, at det er ufatteligt for den menneskelige hjerne. »Utallige

verdener har jeg skabt«, sagde Gud til Moses.³ Nattehimmels vidundere er et smukt vidnesbyrd om den sandhed.

Få ting har fyldt mig med en så åndeløs ærefrygt som at flyve i nattens mørke hen over verdenshave og kontinenter og ud af mit vindue i cockpittet se på den uendelige skønhed af millioner af stjerner.

Astronomer har forsøgt at tælle stjernerne i universet. En gruppe videnskabsmænd vurderer, at antallet af stjerner inden for vore teleskopers rækkevidde er 10 gange større end alle sandkorn på verdens strande og i verdens ørkener.⁴

Denne konklusion har en slående lighed med udtalelsen fra den fordums profet Enok: »Om det var muligt, at mennesket kunne tælle de partikler, som udgør jorden, ja, millioner af jorde som denne, ville det ikke være en begyndelse på antallet af alt det, som du har skabt.«⁵

I betragtning af Guds umådelige skaberværk kan det ikke undre, at den storslåede kong Benjamin rådede sit folk til »altid [at] bevare i erindringen Guds storhed og jeres egen intethed.«⁶

Vi er mere betydningsfulde, end vi tror

Men til trods for menneskets intethed fylder det mig med undren og ærefrygt at tro, at »sjæles værdi er stor i Guds øjne«. ⁷

Og samtidig kan vi betragte universets umådelige, udstrakte vidde og sige: »Hvad er mennesket i sammenligning med pragten i skaberværket?« Gud selv sagde, at vi er årsagen til, at han skabte universet! Hans gerning og herlighed – formålet med dette storslåede univers – er at frelse og ophøje menneskeheden. ⁸ Med andre ord er evigheds udstrækning, det uendelige rums storslåethed og gådefuldhed og tiden alle bygget til gavn for almindelig dødelige som jer og mig. Vor himmelske Fader skabte universet, så vi kan nå vores potentiale som hans sønner og døtre.

Det er et paradoks ved mennesket: Sammenlignet med Gud, er mennesket intet, og dog betyder vi alt for Gud. Selv om vi i lyset af det uendelige skaberværk kan synes som intet, har vi en gnist af evig ild brændende i vores bryst. Vi har det ufattelige løfte om ophøjelse – verdener uden ende – inden for vores rækkevidde. Og det er Guds største ønske at hjælpe os med at nå det.

Stolthedens dårskab

Den store bedrager ved, at et af hans mest effektive redskaber til at føre Guds børn vild er at appellere til yderpunkterne ved menneskets paradoks. Hos nogle appellerer han til deres tilbøjelighed til stolthed og får dem til at puste sig op og opmuntrer dem til at tro på fantasien om deres egen vigtighed og uovervindelighed. Han fortæller dem, at de har overskredet det almindelige, og at de på grund af deres evner, fødselsret eller sociale status er hævet over den almindelige målestok for alle omkring dem. Han

leder dem til at slutte, at de derfor ikke er underlagt nogen andres regler og ikke skal besværes af nogen andres problemer.

Det siges om Abraham Lincoln, at han elskede et digt, som lyder:

*Åh, hvorfor skulle den dødelige
sjæl være stolt?
Som en hurtigflagrende meteor,
en hurtigfarende sky,
et lyn, der glimter, en bølge,
der giver brag,
går mennesket fra livet til sin hvile
i en grav.* ⁹

Jesu Kristi disciple forstår, at vores eksistens i denne jordiske sfære kun varer »et øjeblik« i tid og rum sammenlignet med evigheden. ¹⁰ De ved, at en persons sande værdi kun har lidt at gøre med det, verden agter højt. De ved, at man kan ophobe alverdens penge, og alligevel kan de ikke købe et brød i himlens mønt.

De, der skal »arve Guds rige«, ¹¹ er de, der bliver »som et barn, underdanig, sagtmodig, ydmyg, tålmodig, fuld af kærlighed«. ¹² »For enhver, som ophøjer sig selv, skal ydmyges, og den, der ydmyger sig selv, skal ophøjes.« ¹³ Sådanne disciple forstår også, »at når I er i jeres medmenneskers tjeneste, er I blot i jeres Guds tjeneste.« ¹⁴

Vi er ikke glemte

En anden måde, Satan bedrager på, er gennem modløshed. Han forsøger at få os til at fokusere på vores egen ubetydelighed, indtil vi begynder at tvivle på vores værdi. Han fortæller os, at vi er for små til, at nogen lægger mærke til os, at vi er glemte – især af Gud.

Lad mig dele en personlig oplevelse med jer, som kan være en hjælp for dem, der føler sig ubetydelige, glemte eller alene.

For mange år siden deltog jeg i en pilotuddannelse i USA's luftvåben. Jeg var langt væk hjemmefra, en ung vesttysk soldat, født i Tjekkoslaviet, opvokset i Østtyskland og talte kun engelsk med stort besvær. Jeg husker tydeligt min rejse til vores uddannelsesbase i Texas. Jeg var ombord på et fly og sad ved siden af en passager, der talte med en kraftig sydstatsaccent. Jeg forstod knap nok ét ord af, hvad han sagde. Jeg spekulerede virkelig på, om jeg fra start var blevet undervist i det forkerte sprog. Jeg var rædselsslagen ved tanken om, at jeg skulle konkurrere om de eftertragtede topstillinger i pilotuddannelsen mod elever, der havde engelsk som modersmål.

Da jeg ankom til flybasen i den lille by Big Spring i Texas, søgte jeg efter og fandt en gren med sidste dages hellige, som bestod af en håndfuld vidunderlige medlemmer, der mødtes i lejede lokaler på selve flybasen. Medlemmerne var i gang med at opføre en lille kirkebygning, der kunne tjene som et fast tilholdssted for Kirken. Dengang ydede medlemmer en stor del af arbejdskraften i opførelsen af nye bygninger.

Dag efter dag deltog jeg i pilotuddannelsen og studerede så hårdt, jeg kunne, og tilbragte dernæst det meste af min fritid med at arbejde på den nye kirkebygning. Dér lærte jeg, at 2x4 ikke kun er en dansetakt, men at det også kan være et stykke træ. Jeg lærte også den vigtige overlevelsessevne at ramme ved siden af min tommelfinger, når jeg slog søm i.

Jeg tilbragte så meget tid med at arbejde på kirkebygningen, at min grenspræsident – som også tilfældigvis var en af mine flyinstruktører – udtrykte bekymring for, at jeg måske skulle tilbringe mere tid med at læse.

Mine venner og pilotelever

involverede sig også i fritidsaktiviteter, men jeg kan nok trygt sige, at nogle af disse aktiviteter ikke levede op til kravene i vore dages hæfte *Til styrke for de unge*. For mit vedkommende nød jeg at være aktiv i denne lillebitte gren i det vestlige Texas, hvor jeg udøvede mine nyligt erhvervede tømmerfærdigheder og forbedrede mit engelske, samtidig med jeg udførte mine kaldelser med at undervise i ældsternes kvorum og i søndagsskolen.

På det tidspunkt var Big Spring trods sit navn et lille, ubetydeligt og ukendt sted. Og nøjagtig sådan følte jeg det ofte om mig selv – ubetydelig, ukendt og helt alene. Alligevel spekulerede jeg aldrig en eneste gang på, om Herren havde glemt mig, eller om

han nogensinde ville være i stand til at finde mig der. Jeg vidste, at det ikke betød noget for vor himmelske Fader, hvor jeg var, hvordan de andre pilotelever på holdet så mig, eller hvilken kaldelse i Kirken jeg havde. Det, der betød noget for ham, var, at jeg gjorde mit bedste, at mit hjerte var vendt til ham, og at jeg var villig til at hjælpe mennesker omkring mig. Jeg vidste, at hvis jeg ydede mit bedste, ville alt være i orden.

Og alt var i orden.¹⁵

De sidste skal blive de første

Herren er fuldstændig ligeglad med, om vi tilbringer vore dage med at arbejde i marmorsale eller staldbåse. Han ved, hvor vi er, uanset

hvor ydmyge vore omgivelser er. Han bruger – på sin egen måde og til sine hellige formål – dem, der har hjertet vendt til ham.

Gud ved, at nogle af de største sjæle, der nogensinde har levet, er dem, der aldrig kommer til at stå i historiebøgerne. Det er de velsignede, ydmyge sjæle, der efterligner Frelserens eksempel og bruger deres liv på at gøre godt.¹⁶

Et sådant par, en af mine venners forældre, er for mig et eksempel på dette princip. Manden arbejdede på et stålværk i Utah. Ved frokosttid plejede han at tage sine skrifter eller et kirketidsskrift frem og læse i det. Når de andre arbejdere så det, gjorde de nar ad ham og angreb hans tro. Hver gang de gjorde det, talte han venligt og selvtillidsfuldt til dem. Han tillod ikke, at deres manglende respekt gjorde ham vred eller ophidset.

År senere blev en af de mere høj-røstede spottere meget syg. Før han døde, anmodede han denne ydmyge mand om at tale ved hans begravelse – hvilket han gjorde.

Dette trofaste kirkemedlem havde aldrig nydt høj social status eller stor velstand, men han havde en dyb indvirkning på alle dem, der kendte ham. Han døde ved en arbejdsulykke, hvor han var stoppet op for at hjælpe en anden arbejder, der var kørt fast i sneen.

Omkring et år efter måtte hans hustru gennemgå en operation i hjernen, som gjorde, at hun ikke kunne gå. Men folk elsker at komme og tilbringe tid hos hende, fordi hun lytter. Hun husker. Hun viser omsorg. Ude af stand til at skrive lærer hun børnenes og børnebørnenes telefonnumre udenad. Hun husker omsorgsfuldt fødselsdage og mærkedage.

De, der besøger hende, går derfra og har det bedre med livet og med

sig selv. De mærker hendes kærlighed. De ved, at hun bekymrer sig om dem. Hun klager aldrig og tilbringer sine dage med at velsigne andre. En af hendes venner har sagt, at denne kvinde var et af de meget få mennesker, hun nogen sinde havde mødt, der virkelig var et eksempel på Jesu Kristi liv og kærlighed.

Dette par ville have været det første til at sige, at de ikke havde nogen videre betydning i denne verden. Men Herren bruger en helt anden vægt end verden til at veje en sjæls værdi på. Han kender dette trofaste ægtepar. Han elsker dem. Deres handlinger er et levende vidnesbyrd om deres stærke tro på ham.

I betyder noget for ham

Mine kære brødre og søstre, måske er det sandt, at mennesket intet er i sammenligning med universets storhed. Til tider kan vi føle os ubetydelige, ubemærkede, alene eller glemte. Men husk altid – I betyder noget for ham! Hvis I nogensinde tvivler på det, så tænk over disse fire guddommelige principper:

For det første elsker Gud de ydmyge og sagtmodige, for de er de »største i Himmeriget«.¹⁷

For det andet betror Herren sit »evangeliums fylde [at] blive forkyndt af de svage og ringe til verdens ender«.¹⁸ Han har udvalgt »de svage i verden [til at] komme frem og nedbryde de mægtige og stærke«¹⁹ og »gøre det stærke til skamme«.²⁰

For det tredje er I ikke usynlige for jeres himmelske Fader, uanset hvor I bor, uanset hvor beskedne jeres kår er, hvor ringe jeres beskæftigelse er, hvor begrænsede jeres evner er, hvor almindeligt jeres udseende er, eller hvor lille jeres kirkekaldelse synes at være for jer. Han elsker jer. Han kender jeres ydmyge hjerte og jeres kærlige og venlige gerninger. Tilsammen udgør de et varigt vidnesbyrd om jeres troskab og tro.

Og sluttelig for det fjerde, så forstå, at det, I ser og oplever nu, ikke er sådan, det altid vil være. I vil ikke føle ensomhed, sorg, smerte eller modløshed for altid. Vi har Guds trofaste løfte om, at han hverken glemmer eller svinger dem, der vender deres hjerte til ham.²¹ Hav håb og tro på det løfte. Lær at elske jeres himmelske Fader, og bliv hans disciple i ord og i gerning.

Vær forvissede om, at hvis I blot holder fast, tror på ham og forbliver

trofaste i at holde befalingerne, vil I en dag selv opleve de løfter, apostlen Paulus fik åbenbaret: »Hvad intet øje har set og intet øre hørt, og hvad der ikke er opstået i noget menneskes hjerte, det som Gud har beredt for dem, der elsker ham.«²²

Brødre og søstre, det mægtigste væsen i universet er Faderen til jeres ånd. Han kender jer. Han elsker jer med en fuldkommen kærlighed.

Gud ser jer ikke blot som et dødeligt væsen på en lille planet, der lever i kort tid – han ser jer som sit barn. Han ser jer som det væsen, I er i stand til og udset til at blive. Han ønsker, I skal vide, at I betyder noget for ham.

Må vi altid udvise tro på, have tillid til og indordne vores tilværelse, så vi forstår vores sande evige værdi og potentiale. Må vi være værdige til de dyrebare velsignelser, vor himmelske Fader har i vente til os. Det er min bøn i hans Søns, ja, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Moses 1:2.
2. Moses 1:10.
3. Moses 1:33.
4. Se Andrew Craig, »Astronomers Count the Stars«, BBC News, 22. juli 2003, <http://news.bbc.co.uk/2/hi/science/nature/3085885.stm>.
5. Moses 7:30.
6. Mosi 4:11.
7. L&P 18:10.
8. Se Moses 1:38-39.
9. William Knox, »Mortality«, i James Dalton Morrison, red., *Masterpieces of Religious Verse*, 1948, s. 397.
10. L&P 121:7.
11. 3 Ne 11:38.
12. Mosi 3:19.
13. Luk 18:14; se også v. 9-13.
14. Mosi 2:17.
15. Dieter F. Uchtdorf består med det højeste gennemsnit i klassen.
16. Se ApG 10:38.
17. Matt 18:4; se også v.1-3.
18. L&P 1:23.
19. L&P 1:19.
20. 1 Kor 1:27.
21. Se Hebr 13:5.
22. 1 Kor 2:9.

Præsenteret af præsident Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Opretholdelse af Kirkens ledere

Det foreslås, at vi opretholder Thomas Spencer Monson som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; Henry Bennion Eyring som førsterådgiver i Det Første Præsidentskab og Dieter Friedrich Uchtdorf som andenrådgiver i Det Første Præsidentskab.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder Boyd Kenneth Packer som præsident for De Tolv Apostles Kvorum og følgende som medlemmer af det kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson og Neil L. Andersen.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle som profeter, seere og åbenbarere.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Ældste Claudio R.M. Costa er blevet afløst som medlem af De Halvfjerds' Præsidium.

De, der sammen med os ønsker at vise deres påskønnelse, bedes vise det.

Det foreslås, at vi opretholder ældste Tad R. Callister som medlem af De Halvfjerds' Præsidium.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi afløser ældsterne Gary J. Coleman, Richard G. Hinckley, Yoshihiko Kikuchi, Carl B. Pratt og Cecil O. Samuelson som medlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum og betegner dem som emeritus-generalautoriteter.

Det foreslås også, at vi afløser ældsterne Won Yong Ko, Lowell M. Snow og Paul K. Sybrowsky som medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum.

De, der sammen med os ønsker at udtrykke taknemlighed til disse brødre for deres fremragende virke, bedes vise det.

Ældsterne Ralph W. Hardy jun., Jon M. Huntsman sen., Aleksandr N. Manzhos og J. Willard Marriott jun., er blevet afløst som områdehalvfjerdserne.

Det foreslås, at vi viser dem vores taknemlighed for deres fremragende arbejde.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Det foreslås, at vi opretholder alle øvrige generalautoriteter, områdehalvfjerdserne og hovedpræsidentskaber for Kirkens organisationer, som de nu fungerer.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, bedes vise det med samme tegn.

Præsident Monson, så vidt jeg har kunnet se, har afstemningen i Konferencecentret været enstemmig.

Tak, brødre og søstre, for jeres opretholdelse, jeres tro, hengivenhed og bønner. ■

Ældste David A. Bednar
De Tolv Apostles Kvorum

Børnenes hjerte skal vende sig

Jeg opfordrer Kirkens unge til at lære om og opleve profeten Elias' ånd.

Når vi studerer, lærer og efterlever Jesu Kristi evangelium, er rækkefølge ofte lærerig. Tænk fx på den viden, vi får om åndelige prioriteter ud fra rækkefølgen af de store begivenheder, der fandt sted, da fylden af Frelserens evangelium blev gengivet i disse sidste dage.

I den hellige lund så og talte Joseph Smith med den evige Fader og Jesus Kristus. Joseph lærte bl.a. om Guddommens sande natur og om fortsat åbenbaring. Dette majestætiske syn indledte »tidernes fylde« (Ef 1:10) og er et tegn i verdenshistorien.

Som svar på en oprigtig bøn omtrent tre år senere om aftenen den 21. september 1823, blev Josephs værelse fyldt med lys, indtil det »var mere oplyst end midt på dagen« (JS-H 1:30). En person kom til syne ved hans seng, kaldte den unge dreng ved navn og erklærede, at »han var et sendebud, sendt fra Guds nærhed ... og at hans navn var Moroni« (v. 33). Han instruerede Joseph om fremkomsten af Mormons Bog. Og så citerede Moroni fra Malakias i Det Gamle Testamente med en lille variation i sproget:

»Se, jeg vil åbenbare jer præstedømmet ved profeten Elias' hånd,

før Herrens store og frygtelige dag kommer.

... Og han skal i børnenes hjerte plante de løfter, der blev givet til fædrene, og børnenes hjerte skal vende sig til deres fædre. Om det ikke var således, ville hele jorden fuldstændigt blive lagt øde ved hans tilkommelse« (v. 38, 39).

Moronis undervisning til den unge profet omfattede egentligt to hovedemner: (1) Mormons Bog og (2) Malakias' ord forudsiger profeten Elias' rolle i genoprettelsen af »alt ... som Gud fra fordums tid har forkyndt gennem sine hellige profeters mund« (ApG 3:21). Således åbenbarede de indledende begivenheder i genoprettelsen en korrekt forståelse af Guddommen, understregede vigtigheden af Mormons Bog og foregreb frelsens værk og ophøjelse for både levende og døde. Denne inspirerende orden lærer os noget om de åndelige ting, der har højst prioritet for Guddommen.

Mit budskab fokuserer på profeten Elias' tjenestegerning og ånd, som forudsagt af Moroni i hans første belæringer til Joseph Smith. Jeg beder inderligt om Helligåndens hjælp.

Profeten Elias' tjenestegerning

Profeten Elias var en profet i Det Gamle Testamente, der udførte store mirakler. Han lukkede himlene, og der faldt ingen regn i Israel i 3½ år. Han fordoblede en enkes mel og olie. Han oprejste en dreng fra de døde og nedkaldte ild fra himlen i en udfordring af Baals profeter (se 1 Kong 17-18). Sidst i profeten Elias' tjenestegerning »steg [han] op til himlen i en storm« (2 Kong 2:11) og blev forvandlet.

»Profeten Joseph Smith har sagt, at Elias besad det melkisedekske præstedømmes magt til at besegle, og at han var den sidste, der gjorde det, inden Jesu Kristi tid« (Guide til Skrifterne, »Elias, profeten«, s. 31). Profeten Joseph Smith har forklaret: »Profeten Elias' ånd, magt og kaldelse går ud på, at I har magt og myndighed til at have nøglen til fylden af Det Melkisedekske Præstedømme ... og til at ... opnå ... alle de ordinancer, der hører Guds rige til« (Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith, 2007, s. 308; fremhævelse tilføjet). Denne hellige beseglingsmagt er afgørende for at præstedømmets ordinancer er gyldige og bindende både på jorden og i himlen.

Profeten Elias viste sig sammen med Moses på forklarelsens bjerg (se Matt 17:3) og overdrog denne myndighed til Peter, Jakob og Johannes. Profeten Elias viste sig igen sammen med Moses og andre den 3. april 1836 i templet i Kirtland og overdrog de samme nøgler til Joseph Smith og Oliver Cowdery.

Optegnelser i skrifterne viser, at profeten Elias stod foran Joseph og Oliver og sagde:

Se, tiden er til fulde kommet, om hvilken der blev talt ved Malakias' mund, vidnende, at han (Elias) skulle blive sendt, før Herrens store og frygtelige dag kommer,

for at vende fædrenes hjerte til børnene og børnenes til fædrene, for at hele jorden ikke skal blive slået med en forbandelse –

derfor er nøglerne til denne udde-
ling overdraget i jeres hænder; og heraf kan I vide, at Herrens store og frygtelige dag er nær, ja, står for døren« (L&P 110:14-16).

Gengivelsen af beseglingsmagten ved profeten Elias i 1836 var nødvendig for at forberede verden på Frelserens andet komme og indlede en større og verdensomspændende interesse for slægtsforskning.

Profeten Elias' ånd og værk

Profeten Joseph Smith erklærede: »Det største ansvar, som Gud har

pålagt os her i verden, er at finde frem til vore døde ... for det er nødvendigt, at beseglingsmagten er i vore hænder til at besegle vore børn og vore døde for tidernes fylde uddeling – en uddeling, hvor de løfter skal indfries, som Jesus Kristus afgav før verdens grundlæggelse til menneskets frelse ... Derfor sagde Gud: »Se, jeg sender profeten Elias til jer« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, s. 470).

Joseph har endvidere forklaret:
»Men hvad er formålet med [profeten Elias' komme]? Eller hvordan fuldføres den? Nøglerne skal overleveres, Elias' ånd skal komme, evangeliet gengives, Guds hellige indsamles, Zion opbygges, og de hellige komme som befriere på Zions Bjerg (se Obad 1:21).

Men hvordan skal de blive befriere på Zions bjerg? Ved at bygge deres templer ... og ved at gå frem og modtage alle ordinancerne ... for alle deres forfædre, som er døde ... Og heri er den kæde, der binder fædrenes hjerte til børnene, og børnenes til fædrene, hvad der opfylder og fuldbyrder Elias' mission« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, s. 467-468).

Ældste Russell M. Nelson har forklaret, at Elias' ånd er »en tilkendegivelse fra Helligånden, som vidner om familiens guddommelige natur« (»En ny høsttid«, *Stjernen*, juli 1998, s. 35). Helligåndens karakteristiske indflydelse påvirker folk til at identificere, dokumentere og værdsætte deres forfædre og familie – både afdøde og levende.

Elias' ånd påvirker mennesker i og uden for Kirken. Som medlemmer af Kristi genoprettede kirke har vi dog det pagtsansvar at søge vore forfædre og sørge for, at de får evangeliets frelsende ordinancer. »De kan ikke opnå fuldkommenhed uden os« (Hebr 11:40; se også *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, s. 470). Og »ej heller kan vi blive gjort fuldkomne uden vore døde« (L&P 128:15).

Af denne grund udfører vi slægtsforskning, bygger templer og udfører stedfortrædende ordinancer. Af denne grund blev profeten Elias sendt for at gengive den beseglingsmagt, som binder på jorden og i himlen. Vi er Herrens repræsentanter i frelsens og ophøjelsens værk, som vil forhindre, »at hele jorden [bliver] slået med en forbandelse« (L&P 110:15), når han vender tilbage. Det er vores pligt og store velsignelse.

En invitation til den opvoksende generation

Jeg beder nu om opmærksomhed fra de unge piger, unge mænd og

børn i den opvoksende slægt, når jeg understreger vigtigheden af profeten Elias' ånd i vores tilværelse i dag. Mit budskab er til hele Kirken – men især til jer.

Mange af jer tror, at slægtsforskning udelukkende skal udføres af ældre mennesker. Men så vidt jeg ved, findes der ikke en aldersbegrænse i skrifterne eller kirkeledernes retningslinjer, der begrænser denne vigtige tjeneste til modne voksne mennesker. I er sønner og døtre af Gud, børn af pagten og med til at opbygge riget. I behøver ikke at vente, til I når en bestemt alder med at opfylde jeres ansvar for at hjælpe til i værket til frelse af menneskeheden.

Herren har i dag givet os enestående ressourcer, der gør os i stand til at lære om og elske dette arbejde, der er ansporet af Elias' ånd. FamilySearch er fx en samling optegnelser, ressourcer og tjenester, der er let tilgængelige med en computer og en række

håndholdte apparater, det er designet til at hjælpe mennesker med at finde og dokumentere deres slægtshistorie. Disse ressourcer findes også på de slægtshistoriske centre, som findes i mange af vore kirkebygninger overalt i verden.

At FamilySearch og andre redskaber er kommet frem på et tidspunkt, hvor de unge er så fortrolige med en række forskellige kommunikations- og informationsteknologier, er ikke tilfældigt. Jeres fingre er trænet til at sms'e og tweet'e for at fremskynde og fremme Herrens værk – ikke blot for at kommunikere hurtigt med jeres venner. Færdighederne og talenterne hos de unge i dag er en forberedelse til at bidrage til frelsens værk.

Jeg opfordrer Kirkens unge til at lære om og opleve profeten Elias' ånd. Jeg opfordrer jer til at studere, til at søge jeres forfædre og til at forberede jer til at udføre stedfortrædende dåb i Herrens hus for *jeres*

afdøde slægtninge (se L&P 124:28-36). Og jeg tilskynder jer til at hjælpe andre mennesker med at finde deres slægtshistorie.

Når I tager imod denne opfordring i tro, vil jeres hjerte vende sig til jeres fædres. Løfterne til Abraham, Isak og Jakob bliver indpodet i jeres hjerte. Jeres patriarkalske velsignelse med den angivne slægtslinje forbinder jer til disse fædre og vil betyde mere for jer. Jeres kærlighed og taknemlighed for jeres forfædre vil blive styrket. Jeres vidnesbyrd om og omvendelse til Frelseren vil blive dybere og varig. Og jeg lover jer, at I vil blive beskyttet mod modstanderens skærpede indflydelse. Når I tager del i og elsker dette hellige værk, vil I blive beskyttet i jeres ungdom og gennem resten af livet.

Forældre og ledere, hjælp jeres børn og unge med at lære om og opleve profeten Elias' ånd. Men overdriv nu ikke eller giv for mange detaljerede oplysninger eller undervisning. Bed de unge mennesker om at udforske, eksperimentere og lære for sig selv (se

JS-H 1:20). Alle unge kan gøre det, jeg foreslår ved hjælp af de tilgængelige moduler i **familysearch.org/lds youth**. Kvorumspræsidentskaber i Det Aronske Præstedømme og klassepræsidentskaber i Unge Piger kan spille en vigtig rolle i at hjælpe alle unge med at lære disse grundlæggende ressourcer at kende. Unge har i stigende grad brug for at lære at handle og derigennem modtage yderligere lys og kundskab fra Helligånden – og ikke blot være passive elever, der primært er genstand for handling (se 2 Ne 2:26).

Forældre og ledere, I vil blive forundret over, hvor hurtigt jeres børn og Kirkens unge bliver dygtige til at anvende disse redskaber. I lærer faktisk værdifulde ting fra disse unge om, hvordan man effektivt anvender disse ressourcer. De unge kan tilbyde meget til ældre personer, som er utrygge ved eller skræmte over teknologien, eller som er ubekendte med FamilySearch. I vil også tælle jeres mange velsignelser, når de unge vier mere tid til slægtsforskning og tempeltjeneste og mindre tid til videospil, surfing på internettet og Facebook.

Troy Jackson, Jaren Hope og Andrew Allan er bærere af Det Aronske Præstedømme, som af en inspireret biskop blev kaldet til at undervise i en slægtshistorisk klasse i deres menighed. Disse unge mænd repræsenterer virkelig mange af jer i deres iver efter at lære og ønske om at tjene.

Troy fortæller: »Jeg plejede at komme i kirke og bare sidde der, men nu har jeg indset, at jeg er nødt til at gå hjem og gøre noget. Vi kan alle forske i slægten.«

Jaren sagde, at idet han lærte mere om slægtsforskning, indså han, »at dette ikke blot var navne, men rigtige mennesker. Jeg blev mere og mere begejstret for at tage navnene med til templet.«

Og Andrew fortæller: »Jeg er kommet til at holde af slægtsforskning med en kærlighed og energi, som jeg ikke vidste, jeg kunne mønstre. Når jeg hver uge forberedte mig på at undervise, puffede Helligånden ofte til mig for at handle og afprøve nogle af de metoder, der stod i lektionen. Før var slægtsforskning bare skræmmende. Men med hjælp fra Ånden var jeg i stand til at gøre noget ved min kaldelse og hjælpe mange mennesker i vores menighed.«

Mine elskede unge brødre og søstre, slægtshistorie er ikke blot et interessant program eller en

kirkesponsoreret aktivitet, det er snarere en afgørende del af frelsens og ophøjelsens værk. I er blevet forbedret til denne dag og til at opbygge Guds rige. I er her på jorden nu for at hjælpe til med dette bemærkelsesværdige værk.

Jeg vidner om, at profeten Elias vendte tilbage til jorden og gengav den hellige besøgelsesmagt. Jeg vidner om, at det, som bindes på jorden, bliver bundet i himlen. Og jeg ved, at de unge i den opvoksende slægt har en vigtig rolle at spille i dette storslåede værk. Jeg vidner om dette i Herrens Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Ældste Neil L. Andersen
De Tolv Apostles Kvorum

Børn

Jeg vidner om den store velsignelse, det er at få børn, og om den lykke, de bringer os i dette liv og i evighederne.

Når vi ser ind i et barns øjne, ser vi en af Guds sønner og døtre, som stod sammen med os i den førjordiske tilværelse.

Det er et af de højeste privilegier for et ægtepar, der er i stand til at få børn, at tilvejebringe jordiske legemer til Guds åndelige børn. Vi tror på familien, og vi tror på børn.

Når et ægtepar får et nyfødt barn, opfylder de en del af vor himmelske Faders plan om at bringe børn til jorden. Herren har sagt: »Dette er min gerning og herlighed – at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.«¹ Før udødeligheden må der være et liv på jorden.

Familien er indstiftet af Gud. Familien er vigtig for vor himmelske Faders plan her på jorden og gennem evighederne. Efter Adam og Eva var blevet gift, står der i skriften: »Og Gud velsignede dem og sagde til dem: »Bliv frugtbare og talrige, opfyld jorden.«² I vore dage har profeter og apostle sagt: »Den første befaling, som Gud gav Adam og Eva, vedrørte deres mulighed for, som ægtemand og hustru, at blive forældre. Vi erklærer, at Guds befaling til sine børn om at mangfoldiggøre sig og opfylde jorden stadig er gældende.«³

Denne befaling er ikke blevet glemt eller tilsidesat i Jesu Kristi Kirke af

Sidste Dages Hellige.⁴ Vi udtrykker dyb taknemlighed for den store tro, der udvises af ægtemænd og hustruer (især vore hustruer) i deres villighed til at få børn. Hvornår man skal have børn og hvor mange er en privat beslutning, som træffes mellem ægtemand, hustru og Herren. Det er hellige beslutninger – beslutninger, der bør træffes efter oprigtig bøn og foregå i stor tro.

For mange år siden fortalte ældste James O. Mason fra De Halvfjerds mig denne historie: »Vores sjette barns fødsel var en uforglemmelig oplevelse. Da jeg stod og så på denne smukke, nye datter på spædbørnsstuen nogle få minutter efter hendes fødsel, hørte jeg en tydelig stemme sige: »Der kommer endnu en, og det bliver en dreng.« Lidt uklogt skyndte jeg mig tilbage til min fuldstændig udmattede hustrus seng og fortalte hende de gode nyheder. Det var meget dårlig timing fra min side.«⁵ År efter år ventede familien Mason på deres syvende barns ankomst. Tre, fire, fem, seks, syv år gik. Deres syvende barn blev endelig født otte år efter – en lille dreng.

Præsident Thomas S. Monson sagde i april:

»Hvor Kirkens og samfundets standarder engang var noget nær

forenelige, så er der nu et dybt svælg mellem os, og det vokser sig større ...

Menneskehedens Frelser sagde om sig selv, at han var i verden, men ikke af verden. Vi kan være i verden uden at være af verden, når vi afviser usande koncepter og falske lærdomme og forbliver tro mod det, Gud har befalet.«⁶

Mange stemmer i verden i dag marginaliserer vigtigheden af at få børn eller foreslår, at man udsætter det eller begrænser antallet af børn i familien. Mine døtre henviste mig for nylig til en blog, der er skrevet af en kristen mor (ikke fra vores trossamfund) med fem børn. Hun skrev: »Når man vokser op i denne kultur, er det meget svært at få et bibelsk perspektiv på moderskab ... Børn rangerer langt længere nede end universitetet. Længere nede end at rejse rundt i verden. Længere nede end muligheden for at gå ud om aftenen og hygge sig. Længere nede end at trimme sin krop i fitnesscentret. Længere nede end det arbejde, som man har eller håber på at få.« Hun tilføjede så: »Moderskab er ikke en hobby, det er et kald. Man samler ikke på børn, fordi man synes, de er mere vidunderlige end frimærker. Det er ikke noget, man gør, hvis man kan afse tid til det. Det er, hvad Gud gav jer tid til.«⁷

Det er ikke nemt at have børn. Mange gange er det bare svært. En ung mor steg på bussen med syv børn. Buschaufføren spurgte: »Er det dine allesammen? Eller er det en skovtur?«

»De er alle mine,« svarede hun. »Og det er ingen skovtur!«⁸

Når verden stadig oftere spørger: »Er det dine alle sammen?« takker vi jer for i Kirken at skabe et tilflugtssted for familien, hvor vi ærer og hjælper mødre med børn.

For en retskaffen far findes der ikke ord nok til at udtrykke den taknemlighed og kærlighed, han føler for sin

hustrus uvurderlige gave med at føde og opdrage deres børnene.

Ældste Mason havde en anden oplevelse nogle få uger efter, han var blevet gift, som hjalp ham med at prioritere sin familie. Han sagde:

»Marie og jeg havde rationaliseret os frem til, at det for at få mig gennem lægestudiet ville være nødvendigt for hende at forblive på arbejdsmarkedet. Selvom det ikke var, hvad vi havde lyst til at gøre, måtte børnene komme senere. Mens jeg kiggede i et af Kirkens tidsskrifter i mine forældres hjem, så jeg en artikel af ældste Spencer W. Kimball, dengang fra De Tolvs Kvorum, der understregede de ansvar, som er forbundet med ægteskabet. Ældste Kimball mente, at et af de hellige ansvar er at blive talrige og opfylde jorden. Mine forældres hjem lå tæt på Kirkens administrationsbygning. Jeg gik øjeblikkeligt hen til Kirkens kontor, og 30 minutter efter jeg havde læst artiklen, sad jeg over for ældste Spencer W. Kimball.« (Det ville ikke være så nemt i dag).

»Jeg forklarede, at jeg ønskede at blive læge. Der var ikke andet alternativ end at udsætte at få børn. Ældste

Kimball lyttede tålmodigt og svarede med en blid stemme: »Bror Mason, ville Herren ønske, at du bryder en af hans vigtige befalinger for at blive læge? Med Herrens hjælp kan du få dine børn og stadigvæk blive læge. Hvor er din tro?«

Ældste Mason fortsatte: »Vores første barn blev født mindre end et år senere. Marie og jeg arbejdede hårdt, og Herren åbnede himlens vinduer.« Familien Mason blev velsignet med to børn mere, før han bestod sin lægeeksamen fire år senere.⁹

Overalt i verden er der økonomisk ustabilitet og finansiell usikkerhed. Ved konferencen i april sagde præsident Thomas S. Monson: »Hvis I er bekymrede for, hvordan I økonomisk skal kunne sørge for en hustru og familie, så vil jeg forsikre jer om, at der ikke er nogen skam i, at et ægtepar må spinke og spare. Det er oftest gennem sådanne udfordrende tider, at man vokser tættere på hinanden, når man lærer at ofre og træffe svære beslutninger.«¹⁰

Ældste Kimballs gennemtrængende spørgsmål: »Hvor er din tro?« vender os mod de hellige skrifter.

Det var ikke i Edens have, at Adam og Eva fik deres første barn. Da de havde forladt haven, begyndte »Adam [og Eva] ... at dyrke jorden ... Adam kendte sin hustru, og hun fødte ... sønner og døtre, og [i tro] begyndte [de] at mangfoldiggøre sig og at opfylde jorden.«¹¹

Det var ikke i deres hjem i Jerusalem med guld, sølv og smukke ting, at Lehi og Sarija i tro fik deres sønner Jakob og Josef. Det var i ørkenen. Lehi omtalte sin søn Jakob som »min førstefødte i min modgangs dage i ørkenen.«¹² Lehi sagde om Josef: »Du blev født i [vore] trængsels ørken, ja, i [vores] største sorgs dage fødte din mor dig.«¹³

I Anden Mosebog bliver en mand og kvinde gift, og i tro fik de en dreng. Der var ikke et velkomstskilt på døren til at bekendtgøre hans fødsel. De skjulte ham, fordi farao havde befaleet, at alle nyfødte drenge i Israel skulle »kaste[s] i Nilen.«¹⁴ I kender resten af historien: Drengen blev kærligt lagt i en sivkurv, anbragt i floden, våget over af sin søster, fundet af faraos datter og passet af sin egen mor som sin amme. Drengen blev bragt tilbage til

Davao i Filippinerne

faraos datter, som tog sig af ham som sin søn og kaldte ham Moses.

I den mest værdsatte historie om et barns fødsel var der ikke et smukt dekoreret børneværelse eller en designervugge – blot en krybbe til verdens Frelser.

I »den bedste tid [og] ... den værste tid«¹⁵ har Guds sande hellige, der handler i tro, aldrig glemt, afvist eller benægtet »Guds befaling [om] ... at mangfoldiggøre sig og opfylde jorden.«¹⁶ Vi går frem i tro og erkender, at beslutningen om, hvor mange børn, og hvornår man får dem, er et spørgsmål mellem ægtepar og Herren. Vi bør ikke dømmе hinanden på dette område.

Det at få børn er et følsomt emne, der kan være meget smertefuldt for retskafne kvinder, som ikke har mulighed for at gifte sig og få børn. Ædle kvinder, vor himmelske Fader kender jeres bønner og ønsker. Hvor er vi taknemlige for jeres bemærkelsesværdige indflydelse, deriblandt at I med kærlige arme rækker ud til børn, som behøver jeres tro og styrke.

Det at få børn kan også være et hjerteknusende emne for retskafne par, som bliver gift og finder ud af, at de ikke er i stand til at få de børn, som de så ivrigt forventede, eller for en mand og en hustru, som planlægger at få en stor familie, men kun bliver velsignet med en mindre familie.

Vi kan ikke altid forklare jordelivets prøvelser. Sommetider virker det meget uretfærdigt – især, når vores største ønske er at gøre præcis, som Herren har befalet. Som Herrens tjener forsikrer jeg jer om, at dette løfte er sikkert: »Trofaste medlemmer, der lever under omstændigheder, som ikke gør det muligt for dem at modtage velsignelsen ved evigt ægteskab og blive forældre i dette liv, modtager alle de lovede velsignelser i evigheden, hvis de holder de pagter, som de har indgået med Gud.«¹⁷

Præsident J. Scott Dorius fra Lima Vest-missionen i Peru fortalte mig deres historie. Han sagde:

»Becky og jeg var gift i 25 år uden mulighed for at få eller adoptere børn. Vi flyttede flere gange. Det var

akavet og sommetider smertefuldt at præsentere os selv i de nye omgivelser. Menighedens medlemmer undrede sig over, hvorfor vi ikke havde børn. De var ikke de eneste, der undrede sig.

Da jeg blev kaldet som biskop, udtrykte menighedens medlemmer deres bekymring over, at jeg ikke havde erfaring med børn og teenagere. Jeg takkede dem for deres opretholdelse og bad dem om at lade mig øve mine opdragelsesevner på deres børn. De indvilligede kærligt.

Vi ventede, fik perspektiv og lærte tålmodighed. Efter 25 års ægteskab kom der et mirakelbarn ind i vores liv. Vi adopterede toårige Nicole og senere nyfødte Nikolai. Fremmede giver os nu komplimenter for vores smukke børnebørn. Vi griner og siger: »Det er vores børn. Vi har levet vores liv bagvendt.«¹⁸

Brødre og søstre, vi bør ikke være fordømmende over for hinanden i dette hellige og private ansvar.

»Og [Jesus] tog et lille barn ... i favn og sagde ...

»Den, der tager imod et sådant barn i mit navn, tager imod mig; og den, der tager imod mig ... tager imod ham, som sendte mig.«¹⁹

Sikken fantastisk velsignelse det er, at vi modtager Guds sønner og døtre i vores hjem.

Lad os ydmygt og bønsumt søge at forstå og acceptere Guds befalinger og ærbødigt lytte til Helligåndens røst.

Familien er vigtig i Guds evige plan. Jeg vidner om den store velsignelse, det er at få børn, og om den lykke, de bringer os i dette liv og i evighederne, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Moses 1:39.
2. 1 Mos 1:28.
3. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
4. I henhold til den årlige statistiske undersøgelse i USA, som udsendes af U.S. Census Bureau, »har Utah stadig landets største familier, højeste fertilitetsrate, laveste gennemsnitsalder, yngste alder ved indgåelse af ægteskab og de fleste hjemmegående mødre« (»Who Are Utahns? Survey Shows We're Highest, Lowest, Youngest«, *Salt Lake Tribune*, 22. sep. 2011, s. A1, A8).
5. E-mail fra ældste James O. Mason, 25. juni 2011.
6. Thomas S. Monson, »Præstedømmets kraft«, *Liahona*, maj 2011, s. 66.
7. Rachel Jankovic, »Motherhood Is a Calling (and Where Your Children Rank)«, 14. juli 2011, desiringgod.org.
8. Se »Jokes and Funny Stories about Children«, thejokes.co.uk/jokes-about-children.php.
9. E-mail fra ældste James O. Mason, 29. juni 2011.
10. Thomas S. Monson, *Liahona*, maj 2011, s. 67.
11. Moses 5:12.
12. 2 Ne 2:1.
13. 2 Ne 3:1.
14. 2 Mos 1:22.
15. Charles Dickens, *En fortælling om to byer*, Signet Classic, 1997, s. 13.
16. *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
17. *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 1.3.3.
18. E-mail fra præsident J. Scott Dorius, 28. aug. 2011.
19. Mark 9:36-37.

Ældste Ian S. Arden
De Halvfjerds

En forberedelsestid

Vi må vie vores tid til det, der betyder mest.

Det ottende kapitel i *Forkynd mit evangelium* retter vores opmærksomhed mod at bruge tiden fornuftigt. I de indledende afsnit minder ældste M. Russell Ballard os om, at vi skal sætte mål og lære, hvordan vi mestrer teknikkerne for at nå dem (se *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2005, s. 146). Beherskelse af de teknikker, der er nødvendige for at nå vore mål, indebærer, at vi lærer at styre vores tid.

Jeg er taknemlig for præsident Thomas S. Monsons eksempel. Med alt det, han gør som Guds profet, sørger han for, ligesom Frelseren gjorde, at der stadig er tilstrækkelig med tid til at besøge de syge (se Luk 17:12-14), opløfte de fattige i ånden og være alles tjener. Jeg er så taknemlig for mange andres eksempel, som giver af deres tid til at tjene deres medmenesker. Jeg vidner om, at det behager Gud, at vi giver af vores tid for at tjene andre, og at det drager os nærmere til ham. Vor Frelser vil stå ved sit ord om, at »den, der er trofast og vis i tid, bliver regnet for værdig til at arve de boliger, som er beredt for ham af min Fader« (L&P 72:4).

Tiden er aldrig til salg; tiden er et gode, der, selv om I prøver, ikke kan købes i nogen forretning til nogen pris. Alligevel er værdien af tid umådelig, når den bliver brugt klogt.

Hver eneste dag får vi omkostningsfrit det samme antal minutter og timer at bruge, og vi lærer snart, som den velkendte salme så samvittighedsfuldt minder os om: »De hastigt svundne dage vi aldrig får igen« (»Benyt de lyse dage«, *Salmer og sange*, nr. 142). Den tid, vi har, må vi bruge klogt. Præsident Brigham Young har sagt: »Vi står i gæld til Gud for evnen til at bruge tiden til vores fordel, og han vil afkræve en præcis beretning om den brug, vi gør af denne evne« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young*, 1997, s. 286).

Med de krav, der stilles os, må vi lære at prioritere, så vore valg stemmer overens med vore mål, ellers risikerer vi at blive udsat for opsættelsens vinde og blive blæst fra det ene tidsfordriv til det andet. Mesterlæreren har behørigt undervist os om prioriteter, da han i bjergprædiken sagde: »Stræb derfor ikke efter det, der er af denne verden, men stræb først efter at opbygge Guds rige og at grundfæste hans retfærdighed, så skal alt dette gives jer i tilgift« (JSO, Matt 6:38; se Matt 6:33; se også Dallin H. Oaks, »Fokus og prioriteter«, *Liahona*, juli 2001, s. 99-102).

Alma talte om prioriteter, da han underviste i, at »dette liv er en prøvetilstand, en tid til at berede sig til at møde Gud« (Alma 12:24). Hvordan vi bedst bruger den værdifulde arv, som

tid er, til at berede os til at møde Gud, kan kræve nogen vejledning, men vi ville bestemt anbringe Herren og vores familie øverst på listen. Præsident Dieter F. Uchtdorf minder os om, at »i familierelationer staves *kærlighed* virkelig *t-i-d*« (»Det, der betyder mest«, *Liahona*, nov. 2010, s. 21). Jeg vidner om, at når vi bønsmødt og med oprigtighed søger hjælp, hjælper vor himmelske Fader os til at lægge vægt på det, der fortjener vores tid frem for noget andet.

Dårlig brug af tiden er en nær fætter til dovenskab. Når vi følger befalingen om at holde op »med at være uvirksomme« (L&P 88:124), må vi være sikre på, at det at have travlt også er lig med at være produktiv. Fx er det vidunderligt at have mulighed for øjeblikkelig kommunikation helt bogstaveligt ved fingerspidserne, men lad os være sikre på, at vi ikke bliver besatte af det. Jeg fornemmer, at nogle er fangede i en ny tidsrøvende afhængighed – en, der gør os slaver af konstant at tjekke og sende sociale beskeder og således give et falsk indtryk af at have travlt og være produktive.

Der er meget godt ved at have nem adgang til kommunikation og informationer. Jeg har fundet det nyttigt at have adgang til videnskabelige artikler, konferencetaler og

slægtshistoriske optegnelser og til at modtage e-mail, Facebook-påmindelser, tweet og sms'er. Hvor gode disse ting end er, kan vi ikke tillade dem at skubbe de vigtigste ting til side. Hvor ville det være trist, hvis telefonen og computeren med al deres raffinement udkonkurrerede enkelheden ved den oprigtige bøn til en kærlig himmelsk Fader. Lad os være lige så hurtige til at knæle, som vi er til at sms'e.

Elektroniske spil og bekendtskaber i cyberspace er ikke vedvarende erstatninger for virkelige venner, der kan give et opmuntrende knus, som kan bede for os og ønske det bedste for os. Hvor er jeg taknemlig for at se medlemmer i kvorummene, klasser og Hjælpeforeningen komme hinanden til undsætning. I sådanne situationer har jeg bedre kunnet forstå det, apostlen Paulus mente, da han sagde: »Så er I da ikke længere fremmede og udlændinge. I er de helliges medborgere« (Ef 2:19).

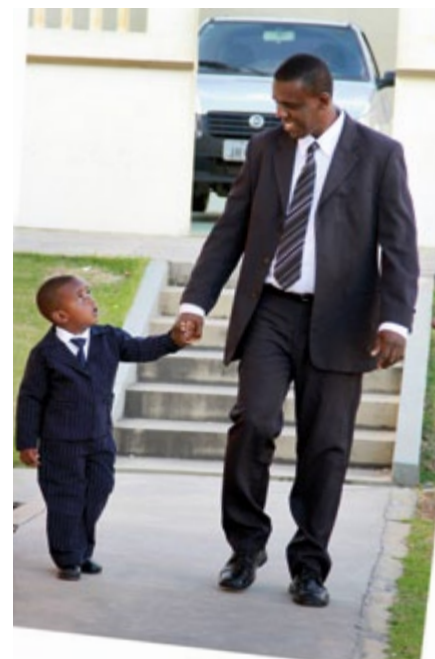
Jeg ved, at vi opnår størst lykke, når vi stiller ind på Herrens kanal (se Alma 37:37) og på det, som medfører en varig belønning, frem for tankeløst at stille ind på utallige timer med statusopdateringer, passe dyr på nettet og slynge vrede fugle mod betonvægge. Jeg beder indtrængende om, at vi hver især tager de ting, som frarøver os

dyrebare tid, og beslutter at være herre over dem frem for at tillade, at de gennem deres afhængighedsskabende natur bliver herre over os.

For at få den fred, Frelseren taler om (se Joh 14:27), må vi vie vores tid til det, der betyder mest, og det, der hører Gud til, betyder mest. Når vi involverer os med Gud i oprigtig bøn, læser og studerer i skrifterne hver dag, grunder over det, vi har læst og følt, og derpå anvender og efterlever det vi lærer, kommer vi ham nærmere. Guds løfte er, at når vi flittigt søger i de bedste bøger, »vil [han] ved sin hellige Ånd ... give [os] kundskab« (L&P 121:26; se også L&P 109:14-15).

Satan vil friste os gennem camouflerede adspredelser til at misbruge vores tid. Selv om fristelserne kommer, har ældste Quentin L. Cook forklaret, at »hellige, som tager imod Frelserens budskab, vil ikke blive vildledt af distraherende og ødelæggende stræben« (»Er du en hellig?«,

Salvador i Brasilien

Liahona, nov. 2003, s. 96). Hiram Page, et af de otte vidner til Mormons Bog, lærte os en værdifuld lektie om at blive bortledt. Han havde en vis sten, og ved at se i den skrev han det ned, han mente var åbenbaringer for Kirken (se L&P 28). Beretningen fortæller, at stenen blev fjernet og malet til støv, da Hiram blev irettesat, så den aldrig igen ville bortlede nogen.¹ Jeg opfordrer os til at finde de ting, der spilder vores tid og bortleder os, og som vi billedligt talt har brug for at male til støv. Vi bliver nødt til at være vise i vores vurdering for at sikre, at tiden afvejes behørigt til at omfatte Herren, familien, arbejde og sunde fritidsaktiviteter. Som mange allerede har opdaget, giver det større lykke i livet, når vi bruger vores tid til at stræbe efter det, der er »dydigt, elskeligt, værd at tale godt om eller rosværdigt« (TA 1:13).

Tiden løber hurtigt af sted til urets tikken. I dag vil være en god dag at gennemgå det, vi gør for at berede os på at møde Gud, mens jordelivets ur tikker. Jeg vidner om, at der er store belønninger til dem, der i jordelivet tager sig tid til at forberede sig på udødelighed og evigt liv. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTE

1. Se Provo Utah Central Stake general minutes, 6. apr. 1856, vol. 10 (1855-1860), Kirkens historiske museum, Salt Lake City, s. 273: »Far [Emer] Harris sagde, at apostlen har sagt, at vi skal kæmpe mod myndigheder og magter i himmelrummet. Bror Hiram Page gravede en sort sten op af jorden og lagde den i sin lomme. Da han kom hjem, kiggede han på den. Den indeholdt en sætning med papir rundt om. Så snart han skrev en sætning, kom endnu en sætning frem på stenen, indtil han havde skrevet 16 sider. Bror Joseph fik dette at vide. En person spurgte Joseph, om det var rigtigt. Han sagde, at han ikke vidste det, men han bad og fik åbenbaring om, at stenen var fra djævelen. Derpå blev den knust til støv og skrivelserne brændt. Det var mørkets værk. Amen.«

Ældste Carl B. Cook
De Halvfjerds

Det er bedre at se op

Hvis vi ligesom præsident Monson udøver tro og ser hen til Gud for hjælp, bliver vi ikke overvældede af livets byrder.

Ved slutningen af en særdeles trættende dag hen mod enden af min første uge som generalautoritet, var min mappe proppet og mit sind optaget af spørgsmålet: »Hvordan kan jeg dog klare dette?« Jeg forlod De Halvfjerds' kontor og trådte ind i elevatoren i Kirkens Administrationsbygning. Da elevatoren kørte ned, hang jeg med hovedet og stirrede stift ned i gulvet.

Døren gik op, og der trådte en ind, men jeg så ikke op. Da døren gik i, hørte jeg nogen spørge: »Hvad kigger du på dernede?« Jeg genkendte stemmen – det var præsident Thomas S. Monson.

Jeg så hurtigt op og svarede: »Ikke noget.« (Jeg er sikker på, at det begavede svar indgød tillid til mine evner!)

Men han havde set mit slukørede ansigt og min tunge taske. Han smilede og foreslog kærligt, idet han pegede mod himlen: »Det er bedre at se op!« Mens vi kørte endnu en etage ned, fortalte han muntert, at han var på vej til templet. Da han sagde farvel, talte hans blik igen til mit hjerte: »Husk nu, at det er bedre at se op.«

Da vi skiltes, kom jeg i tanke om et skriftsted: »Tro på Gud; tro, at han er til ... at han har al visdom og al magt, både i himlen og på jorden.«¹ Da jeg tænkte på vor himmelske Faders og

Jesu Kristi kraft, fandt jeg den trøst, jeg forgæves havde søgt i elevatorgulvet.

Siden har jeg tænkt over denne oplevelse og profeters rolle. Jeg var bebyrdet og hang med hovedet. Da profeten talte, så jeg på ham. Han rettede mit fokus til at se op mod Gud, hvor jeg kunne heles og styrkes gennem Kristi forsoning. Det er det, profeter gør for os. De fører os til Gud.²

Jeg vidner om, at præsident Monson ikke blot er profet, seer og åbenbarer; han er også et vidunderligt eksempel på efterlevelse af princippet om at se op. Af alle mennesker må han kunne føle sig tynget af sit ansvar. I stedet for udviser han så stor tro og er fyldt med optimisme, visdom og kærlighed til andre. Hans indstilling præges af »kan gøre« og »vil gøre«. Han stoler på Herren og forlader sig på hans styrke, og at Herren velsigner ham.

Erfaringen har lært mig, at hvis vi ligesom præsident Monson udøver tro og ser hen til Gud for hjælp, vil vi ikke blive overvældede af livets byrder. Vi vil ikke føle os ude af stand til at gøre det, vi er kaldede til eller nødt til at gøre. Vi vil blive styrket, og vores liv vil blive fyldt med fred og glæde.³ Vi vil indse, at det meste af det, vi bekymrer os om, ikke er af evig betydning – og hvis det er, vil Herren

hjælpe os. Men vi må have tro til at se op og have modet til at følge hans vejledning.

Hvorfor er det en udfordring hele tiden at se op i vores liv? Måske mangler vi troen på, at sådan en enkel handling kan løse vore problemer. Da Israels børn for eksempel blev bidt af giftige slanger, fik Moses befaling om at sætte en kobberslange op på en stang. Kobberslangen var et symbol på Kristus. De, der så op på kobberslangen, som de havde fået besked på af profeten, blev helbredt.⁴ Men mange andre ville ikke se op, og de omkom.⁵

Alma sagde, at årsagen til, at israelitterne ikke så op på kobberslangen, var, at de ikke troede, det kunne helbrede. Almas ord er relevante for os i dag:

»O, mine brødre, hvis I kunne blive helbredt ved blot at kaste blikket omkring, for at I kunne blive helbredt, ville I da ikke hurtigt se, eller ville I hellere forhærde hjertet i vantro og være lade ... ?

Hvis så er, skal ve komme over jer; men hvis så ikke er, da kast blikket omkring, og begynd at tro på Guds Søn, at han vil komme for at forløse sit folk, og at han skal lide og dø for at sone for deres synder, og at han skal opstå igen fra de døde.«⁶

Præsident Monson tilskyndelse til at se op er en metafor på at erindre Kristus. Når vi husker ham og stoler på hans kraft, vil vi blive styrket gennem hans forsoning. Det er midlet, hvorigennem vi bliver befriet for alle vore bekymringer, byrder og lidelser. Det er midlet, hvorved vi kan blive tilgivet og helbredt fra den smerte, vore synder forvolder. Det er det middel, hvorigennem vi modtager troen og styrken til at udholde alting.⁷

For nylig deltog søster Cook og jeg i en kvindekonference i Sydafrika. Efter vi havde lyttet til nogle

inspirerende budskaber om anvendelse af forsoningen i vores liv, invitere stavnens hjælpeforeningspræsident alle med udenfor. Vi fik allesammen en heliumballon. Hun forklarede, at vores ballon var et symbol på byrder, prøvelser og modgang, som holdt os tilbage i vores liv. Vi talte til tre og slap vores ballon eller vore »byrder«. Da vi kiggede op og så vore byrder flyve væk, kunne man høre lettelsens suk. Denne enkle gestus med at slippe vore balloner var en glimrende påmindelse om den ubeskrivelige glæde, der kommer af at se op og tænke på Kristus.

Ulig det at slippe en heliumsballon, så er det at se åndeligt op ikke en éngangsoplevelse. Gennem nadver-bønnen lærer vi, at vi altid skal erindre

ham og holde hans befalinger, så vi kan have hans Ånd hos os hver dag til at vejlede os.⁸

Da israelitterne vandrede i ørkenen, vejledte Herren dem hver eneste dag, når de så op til ham. I Anden Mosebog læser vi: »Herren gik foran dem, om dagen i en skysøjle for at føre dem på vejen og om natten i en ildsøjle for at lyse for dem, så de kunne gå både dag og nat.«⁹ Hans vejledning var konstant, og jeg bærer jer mit ydmyge vidnesbyrd om, at Herren kan gøre det samme for os.

Hvordan vil han så lede os i dag? Gennem profeter, apostle og præstedømmeledere og følelser, som kommer, når vi udøser vores hjerte og sjæl til vor himmelske Fader i bøn. Han leder os, når vi forsager verden

og omvender og ændrer os. Han leder os, når vi holder hans befalinger og prøver at blive som ham. Og han leder os gennem Helligånden.¹⁰

For at blive vejledt på livets vej og have Helligåndens konstante følgeskab må vi både have »ører, der hører«, og »øjne, der ser« rettet mod himlen.¹¹ Vi må handle på den vejledning, vi modtager. Vi må se op og gøre noget. Og når vi gør det, ved jeg, at vi bliver opmuntret, for Gud ønsker, at vi skal være lykkelige.

Vi er vor himmelske Faders børn. Han ønsker at være en del af vores liv, at velsigne og hjælpe os. Han vil hele vore sår, tørre tåren væk og hjælpe os på vores vej tilbage til hans nærhed. Når vi ser hen til ham, vil han lede os.

Min Gud er mit lys, jeg frygter ej mer ved dag og ved nat han er mig jo nær, ...

Han er min glæde og sang.

Ved dag og ved nat ... han leder min gang.¹²

Jeg bærer vidnesbyrd om, at synder bliver tilgivet og byrder lettes, når vi ser hen til Kristus. »Lad os da huske ham ... og ikke hænge med hovedet«¹³ – for som præsident Monson sagde: »Det er bedre at se op.«

Jeg vidner om, at Jesus er vor Frelser og Forløser, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Mosi 4:9.
2. Se 2 Ne 25:23, 26.
3. Se Mosi 24:15.
4. Se 4 Mos 21:8-9.
5. Se 1 Ne 17:41.
6. Alma 33:21-22; se også v. 19-20.
7. Se Alma 36:3, 17-21; 3 Ne 9:13.
8. Se L&P 20:77.
9. 2 Mos 13:21.
10. Se 2 Ne 9:52; 31:13; L&P 121:46.
11. Ordsp 20:12.
12. »Min Gud er mit lys«, *Salmer og sange*, nr. 42.
13. 2 Ne 10:20.

Ældste LeGrand R. Curtis jun.
De Halvfjeds

Forløsning

Gennem Kristus kan mennesker ændre sig, ændre deres liv og opnå forløsning.

Der findes adskillige navne, der henviser til Herren Jesus Kristus.

Disse navne giver os indsigt i forskellige aspekter af Herrens forsonende mission. Tag fx titlen »Frelser«. Vi har alle en fornemmelse af, hvad det betyder at blive reddet, fordi vi alle på et tidspunkt er blevet reddet fra noget. Som børn legede min søster og jeg i en lille båd i floden, hvor vi uklogt forlod det sikre område for leg og blev ført med af strømmen til ukendte farer ned ad floden. Vores far hørte vores råb og løb os til undsætning og reddede os fra flodens farer. Når jeg tænker på at blive reddet, tænker jeg på den oplevelse.

Titlen »Løser« giver os lignende indsigt. »At indløse« er at købe eller tilbagekøbe. Juridisk set bliver en ejendom indløst ved at betale prioritetslånet eller andre lån af på den. På Det Gamle Testaments tid anviste mose-loven forskellige måder, hvorpå tjenerne og ejendom kunne frigives eller indløses mod betaling med penge (se 3 Mos 25:29-32, 48-55).

En iøjnefaldende brug i skriften af ordet *forløse* vedrører udfrielsen af Israels børn fra deres trældom i Egypten. Efter den udfrielsen fortalte Moses dem: »Fordi Herren elskede jer ... førte han jer ud med stærk hånd og udfriede dig af trællehuset, af

egypterkongen Faraos magt« (5 Mos 7:8).

Temaet med Jahve, der udfrier Israels folk fra trældom, gentages mange gange i skrifterne. Ofte blev dette gjort for at minde folk om Herrens godhed i udfrielsen af Israels børn fra egypterne. Men det blev også gjort for at undervise dem i, at der ville være en anden og vigtigere forløsning for Israel. »Og Messias kommer i tidens fylde, for at han kan forløse menneskenes børn fra faldet« (2 Ne 2:26).

Salmisten skrev: »Men Gud vil løskøbe mit liv ... ud af dødsrigets magt« (Sl 49:16).

Herren erklærede gennem Esajas: »Jeg udsletter dine overtrædelser som en sky, dine synder som et skylag. Vend tilbage til mig, for jeg har løskøbt dig« (Es 44:22).

Den forløsning, der henvises til i disse tre skriftsteder, er selvfølgelig Jesu Kristi forsoning. Dette er den »udfrielse«, som vor elskede Gud giver os (Sl 130:7). Modsat indfrielse under mose-loven eller i nutidig juridisk sammenhæng kommer denne forløsning ikke ved »forgængelige ting som sølv eller guld« (1 Pet 1:18). »I [Kristus] har vi forløsning ved hans blod, tilgivelse for vore synder ved Guds rige nåde« (Ef 1:7). Præsident John Taylor sagde, at på grund af Forløserens offer er

»gælden ... betalt, forløsningen er udført, pagten er opfyldt, retfærdigheden har sket fyldest, Guds vilje er sket, og al magt er ... givet i Guds Søns hænder« (*Kirkens præsidenters lærdomme*: John Taylor, 2002, s. 43).

Resultatet af denne forløsning omfatter, at alle Guds børn overvinder den fysiske død. Det betyder, at man overvinder den timelige død og alle opstår. Et andet aspekt af denne forløsning ved Kristus er sejren over den åndelige død. Gennem smerte og død betalte Kristus for hele menneskeheds synder på betingelse af personlig omvendelse.

Så, hvis vi omvender os, kan vi blive tilgivet for vore synder, prisen er blevet betalt af vor Forløser. Dette er den gode nyhed til os alle, »for alle har syndet og har mistet herligheden fra Gud« (Rom 3:23). De, som er kommet langt væk fra retfærdighedens stier, har desperat brug for denne forløsning, og hvis de omvender sig helt, kan de gøre krav på den. Men de, som

har arbejdet hårdt på at leve et godt liv, har også desperat brug for denne forløsning, for ingen kommer ind til Faderens nærhed uden Kristi hjælp. Derfor giver denne kærlige forløsning retfærdighedens og nådens lov mulighed for at blive opfyldt i tilværelsen for alle, der omvender sig og følger Kristus.

Forløsningsplanen fører til et stort og herligt mål: Retfærdigheden får evigt spil i himmelsk harmoni.

(»Den store visdom, kærlighed«, *Salmer og sange*, nr. 116).

Præsident Boyd K. Packer har sagt: »Der findes en Forløser, en Formidler, som både er villig og i stand til at tilfredsstille retfærdighedens krav og udstrække barmhjertighed til dem, som angrer« (»Formidleren«, *Den danske Stjerne*, okt. 1977, s. 56).

Skrifterne, litteraturen og livsoplevelser er fyldt med historier om

forløsning. Gennem Kristus kan mennesker ændre sig, ændre deres liv og opnå forløsning. Jeg elsker historier om forløsning.

Jeg har en ven, som ikke fulgte Kirkens lærdomme i sin ungdom. Da han var ung, indså han, hvad han havde manglet ved ikke at efterleve evangeliet. Han omvendte sig, ændrede sit liv og viede sig til en retskaffen levevis. En dag, mange år efter vores ungdomsvenskab, mødte jeg ham i templet. Evangeliet lyste i hans øjne, og jeg fornemmede, at han var et hengivent medlem af Kirken og forsøgte at efterleve evangeliet fuldt ud. Hans historie handler om forløsning.

Jeg interviewede engang en kvinde inden hun skulle døbes. Hun havde begået en meget alvorlig synd. Under interviewet spurgte jeg hende, om hun forstod, at hun aldrig kunne gentage den synd. Både hendes øjne og hendes stemme viste, at hun var dybt rørt, da hun sagde: »Åh præsident, jeg

kunne aldrig begå den synd igen. Det er grunden til, at jeg ønsker at blive døbt – for at rense mig fra følgerne af den frygtelige synd.» Hendes historie handler om forløsning.

Når jeg har overværet stavs-konferencer og andre møder i de sidste par år, har jeg forkyndt præsident Thomas S. Monsons kald om at redde de mindre aktive medlemmer af Kirken. Ved en stavs-konference fortalte jeg historien om et mindre aktivt medlem, som vendte tilbage til fuld aktivitet, da hans biskop og andre ledere besøgte ham i hans hjem, de fortalte ham, at de havde brug for ham og kaldte ham til at tjene i menigheden. Manden i historien accepterede ikke blot kaldelsen, men ændrede også sit liv og sine vaner og blev fuldt ud aktiv i Kirken.

En af mine venner sad i forsamlingen, da jeg fortalte historien. Hans ansigtsudtryk ændrede sig, da jeg fortalte historien. Han sendte mig en e-mail den næste dag og fortalte mig, at han havde reageret på historien, fordi hans svigerfars historie om at vende tilbage til aktivitet i Kirken meget lignede den, jeg havde fortalt. Han fortalte mig, at som resultat af et lignende besøg fra en biskop og en invitation om at tjene i Kirken, revurderede hans svigerfar sit liv og vidnesbyrd, foretog store ændringer i sit liv og accepterede kaldelsen. Den genaktiverede mand har nu 88 efterkommere, som er aktive medlemmer af Kirken.

Ved et møde nogle dage senere fortalte jeg begge historier. Den næste dag modtog jeg endnu en e-mail, som indledte med: »Det er også min fars historie.« Den e-mail, fra en stavspræsident, fortalte, hvordan hans far var blevet inviteret til at tjene i Kirken, selvom han ikke havde været aktiv og havde nogle vaner, som skulle ændres. Han

accepterede invitationen og omvendte sig i processen, senere virkede han som stavspræsident og derpå missionspræsident og lagde grundvolden til, at hans efterkommere kunne blive trofaste medlemmer af Kirken.

Nogle uger efter fortalte jeg alle tre historier ved en anden stavs-konference. Efter mødet kom en mand hen til mig og fortalte, at det *ikke* var hans fars historie. Det var *hans* historie. Han fortalte mig om de begivenheder, der førte ham til at omvende sig og vende tilbage til fuld aktivitet i Kirken. Og så videre. Da jeg forkyndte kaldet om at redde de mindre aktive, så og hørte jeg historie efter historie om mennesker, der havde reageret på invitationer om at komme tilbage og ændre deres liv. Jeg hørte historie efter historie om forløsning.

Selvom vi aldrig kan tilbagebetale Forløseren det, han betalte på vore vegne, kalder forløsningsplanen på vore bedste bestræbelser på at omvende os fuldt ud og gøre Guds

vilje. Apostlen Orson F. Whitney har skrevet:

*Herre, forløser af min ånd,
gør mig til din ved almagts hånd.
Dit unders magt har gjort mig fri
af synd og sorg på retfærds sti.
Mit hjerte synger lousang ud,
du nåderige Israels Gud.*

*Aldrig kan jeg betale dig,
for alt, hvad du har gjort for mig;
elske dig vil jeg, og dit ord
har fyldt mit liv med fryd på jord.
O, giv mig kraft at bringe bud
om dig i ord og gerning ud.
(»Herre, forløser af min ånd«,
Salmer og sange, nr. 58).*

Jeg bærer mit vidnesbyrd om kraften i Kristi forsoning. Når vi omvender os og kommer til ham, kan vi modtage alle velsignelserne ved evigt liv. At vi må gøre det og modtage vores egen historie om forløsning er min bøn i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste D. Todd Christofferson
De Tolv Apostles Kvorum

Omvendelsens guddommelige gave

Kun gennem omvendelse opnår vi adgang til Jesu Kristi forsonende nåde.

Mormons Bog indeholder beretningen om en mand ved navn Nehor. Det er let at forstå, hvorfor Mormon, da han skulle forkorte tusind år af den nefitiske historie, mente, at det var vigtigt at inddrage noget om denne mand og den varige påvirkning af hans lære. Mormon søgte at advare os, velvidende at denne filosofi ville dukke op igen i vore dage.

Nehor trådte frem på scenen omkring 90 år før Kristi fødsel. Han belærte om, »at hele menneskeslægten ville blive frelst på den yderste dag ... for Herren havde skabt alle mennesker og havde også forløst alle mennesker; og til sidst ville alle mennesker få evigt liv« (Alma 1:4).

Omkring 15 år senere kom Korihor frem blandt nefitterne og prædikede og uddybede Nehors lære. Mormons Bog fortæller, at »han var en antikrist, for han begyndte at prædike for folket imod ... profetier[ne] ... angående Kristi komme« (Alma 30:6). Korihors forkyndelse gik ud på, »at der ikke kunne foretages nogen soning af menneskenes synder, men at det i dette liv gik enhver i forhold til skabningens adfærd, derfor havde enhver fremgang

i forhold til sine naturlige talenter, og at enhver tilegnede sig i forhold til sin styrke, og hvad end et menneske gjorde, var det ingen forbrydelse« (Alma 30:17). Disse falske profeter og deres tilhængere »troede ikke på omvendelse fra deres synder« (Alma 15:15).

Som i Nehors og Korihors dage lever vi i en tid ikke langt fra Jesu Kristi komme – i vores tilfælde forbedelsestiden for hans andet komme. Og på lignende vis er budskabet om omvendelse ofte ikke velkomment. Nogle påstår, at hvis der er en Gud, kræver han ikke noget særligt af os (se Alma 18:5). Andre hævder, at en kærlig Gud tilgiver alle synder på grundlag af ren og skær bekendelse, eller hvis der virkelig er en straf for synd, »vil Gud slå os med nogle få slag, og til sidst skal vi blive frelst i Guds rige« (2 Ne 28:8). Andre fornægter ligesom Korihor selve Kristi eksistens eller at der findes en ting som synd. Deres lære er, at værdier, standarder og selv sandhed alle er relative. Således kan intet af andre bedømmes som værende syndigt eller forkert, hvis en person mener, at det er rigtigt for ham eller hende.

På overfladen forekommer sådanne filosofier tiltalende, fordi de giver os frit spil til at hengive os til lyster eller ønsker uden tanke for følgerne. Ved at anvende Nehors og Korihors lære kan vi rationalisere og retfærdiggøre alt. Når profeter kommer og råber omvendelse, er det som at få »smidt koldt vand i hovedet«. Men i virkeligheden burde det profetiske kald modtages med glæde. Uden omvendelse findes der ikke ægte fremskridt eller forbedring i tilværelsen. At foregive, at der ingen synd er, mindsker ikke byrden eller smerten ved den. Lidelse på grund af synd ændrer i sig selv ikke noget til det bedre. Kun omvendelse fører til det solbeskinnede højland, som et bedre liv er. Og det er selvfølgelig kun gennem omvendelse, at vi opnår adgang til Jesu Kristi forsonende nåde og frelse. Omvendelse er en guddommelig gave, og vi bør have et smil på læberne, når vi taler om den. Den viser os fremad mod frihed, selvtillid og fred. Omvendelsens gave spolerer ikke festen, den er snarere den virkelige årsag til at feste.

Omvendelse er udelukkende en mulighed takket være Jesu Kristi forsoning. Det er hans uendelige offer, der »tilvejebringer en måde for menneskene, hvorpå de kan have tro til omvendelse« (Alma 34:15). Omvendelse er den nødvendige betingelse, og Kristi nåde er den kraft, hvorved »barmhjertigheden [kan] tilfredsstille retfærdighedens krav« (Alma 34:16). Dette er vores vidnesbyrd:

»Vi ved, at retfærdiggørelse [eller tilgivelse af synder] ved vor Herre og Frelsers Jesu Kristi nåde er retfærdig og sand;

og vi ved også, at helliggørelse [eller renselse for syndens virkninger] ved vor Herre og Frelsers Jesu Kristi nåde er retfærdig og sand for alle dem, der elsker og tjener Gud af

al deres kraft, sind og styrke« (L&P 20:30-31).

Omvendelse er et omfattende emne, og i dag vil jeg gerne nævne bare fem aspekter ved dette grundlæggende princip i evangeliet, som jeg håber kan være nyttige.

For det første er opfordringen til omvendelse et udtryk for kærlighed. Da Frelseren »begyndte ... at prædike: »Omvend jer, for Himmeriget er kommet nær!« (Matt 4:17), var det et budskab om kærlighed, der opfordrede alle, der ville, til at gøre sig fortjente til at slutte sit til ham »og nyde det evige livs ord i denne verden, og evigt liv i den tilkommende verden« (Moses 6:59). Hvis vi ikke opfordrer andre til at ændre sig, eller hvis vi ikke kræver omvendelse af os selv, svigter vi en fundamental nødvendighed, som vi skylder hinanden og os selv. En eftergivende forælder, en overbærende ven eller en frygtsom kirkeleder bekymrer sig i virkeligheden mere om sig selv end for velfærden og lykken hos dem, de kunne hjælpe. Ja, kaldet til omvendelse bliver til tider betragtet som utåleligt eller fornærmende og kan endda blive taget ilde op, men det er i virkeligheden en handling, der viser ægte omsorg (se L&P 121:43-44).

For det andet betyder omvendelse at kæmpe for at ændre sig. Det ville være at håne Frelserens lidelser på vegne af os i Getsemane have og på korset at forvente, at han skulle forvandle os til engle uden nogen virkelig indsats fra vores side. Derimod søger vi hans nåde for at fuldende og belønne vores allerflittigste indsats (se 2 Ne 25:23). Måske bør vi bede lige så meget om tid til og mulighed for at arbejde, kæmpe og overvinde, som vi beder om barmhjertighed. Visse- lig tilsmiler Herren den, der ønsker at komme værdigt til dommen, som resolut anstrenger sig dag og nat for at

erstatte svaghed med styrke. Virkelig omvendelse, en virkelig forandring kan kræve gentagne forsøg, men der er noget forædlende og helligt ved en sådan stræben. Guddommelig tilgivelse og helbredelse flyder ganske naturligt til en sådan sjæl, for »dyd elsker dyd; lys holder sig til lys; barmhjertighed har medfølelse med barmhjertighed og gør krav på sine egne« (L&P 88:40).

Med omvendelse kan vi til stadighed forbedre vores evne til at efterleve den celestiale lov, for vi erkender, at »den, der ikke er i stand til at efterleve et celestialt riges lov, kan ikke udholde en celestial herlighed« (L&P 88:22).

For det tredje betyder omvendelse ikke kun at ophøre med synd, men også at forpligte sig til lydighed. Bible Dictionary fastslår: »Omvendelse får betydningen at vende sit hjerte og sin vilje til Gud, [såvel som] en forsagelse

af synd, som vi har en naturlig tilbøjelighed til.«¹ Et af adskillige eksempler i Mormons Bog på denne lærdom findes i Almas ord til en af sine sønner:

»Derfor, min søn, befaler jeg dig med frygt for Gud, at du afholder dig fra dine misgerninger,

at du vender dig til Herren af hele din kraft, dit sind og din styrke« (Alma 39:12-13; se også Mosi 7:33; 3 Ne 20:26; Morm 9:6).

For at vores omvendelse til Herren skal være fuldstændig, må den indeholde intet mindre end en pagt om lydighed over for ham. Vi taler ofte om denne pagt som dåbspagten, eftersom den kommer til udtryk ved at man bliver døbt i vand (se Mosi 18:10). Frelserens egen dåb, som viste eksemplet, bekræftede hans pagt om at være lydige over for Faderen. »Men uagtet han var hellig, viser han menneskenes børn, at han hvad kødet

angår ydmyger sig for Faderen og bevidner for Faderen, at han ville være lydlig mod ham ved at holde hans befalinger« (2 Ne 31:7). Uden denne pagt bliver omvendelse ufuldstændig og tilgivelse for synder uopnåelig.² Med professor Noel Reynolds' mindeværdige formulering: »Valget om at omvende sig er et valg, der brænder broer i alle retninger, når man har besluttet sig for altid kun at følge *en* vej, den *ene* vej, der fører til evigt liv.«³

For det fjerde kræver omvendelse en oprigtig hensigt og en villighed til at holde ud, selv gennem smerte. Forsøg på at lave en liste over bestemte trin for omvendelse kan være nyttig for nogle, men den kan også føre til en mekanisk afkrydsningsmetode uden ægte følelser eller forandring. Sand omvendelse er ikke overfladisk. Herren kommer med to hovedkrav: »Heraf kan I vide, om et menneske omvender sig fra sine synder: Se, han vil bekende dem og aflægge dem« (L&P 58:43).

Bekendelse og aflæggelse er stærke begreber. De er meget mere end et tilfældigt: »Jeg indrømmer det, det er jeg ked af.« Bekendelse er en dyb, sommetider smertende anerkendelse af fejl og fornærmelse af Gud og mennesker. Sorg, fortrydelse og bitre tårer følger ofte ens bekendelse, især når vedkommendes handlinger har forårsaget smerte hos en anden, eller værre, har fået en anden til at begå synd. Det er denne dybe kval, dette syn på tingene, som de virkelig er, der fører til, at man

ligesom Alma råber: »O Jesus, du Guds Søn, hav barmhjertighed med mig, som er i bitterheds galde og er omsluttet af dødens evigtvarende lænker« (Alma 36:18).

Med tro på den barmhjertige Forløser og hans magt vendes fortvivlelse til håb. Selve ens hjerte og ønsker ændres, og den engang så tiltrækkende synd bliver stadig mere afskyvækkende. En beslutning om at opgive og aflægge synd og at rette op på den skade, vedkommende har forårsaget, så godt man overhovedet kan, former sig nu i dette nye hjerte. Denne beslutning modnes til en pagt om lydighed mod Gud. Med den pagt på plads overfører Helligånden, sendebuddet for guddommeligt nåde, lettelse og tilgivelse. Man bevæges til igen at udtrykke sammen med Alma: »Og åh, hvilken glæde og hvilket forunderligt lys [ser] jeg ikke, ja, min sjæl bl[iver] fyldt af glæde, lige så overordentlig stor som min smerte [var]!« (Alma 36:20).

Enhver smerte, der følger med omvendelse, er altid langt mindre end den lidelse, der kræves for at tilfredsstille retfærdigheden for uafklaret overtrædelse. Frelseren talte kun lidt om, hvad han udholdt for at tilfredsstille retfærdighedens krav og sone for vore synder, men han kom med denne afslørende udtalelse:

»For se, jeg, Gud, har lidt dette for alle, for at de ikke skal lide, hvis de vil omvende sig;

men hvis de ikke vil omvende sig, må de lide, ligesom jeg;

hvilken lidelse fik mig, selv Gud, den største af alle, til at skælve af smerte og til at bløde fra hver pore og til at lide på både legeme og ånd – og jeg ønskede, at jeg ikke skulle drikke det bitre bæger« (L&P 19:16-18).

For det femte opsluges en hvilken som helst omkostning ved omvendelse af tilgivelsens glæde. I en generalkonferencetale med overskriften »Tilgivelsens herlige morgen« kom præsident Boyd K. Packer med denne analogi:

»I april 1847 anførte Brigham Young det første kompagni af pionerer fra Winter Quarters. Samtidig, knap 2600 kilometer længere vestpå, vaklede de ynkværdige overlevende fra Donner-vogntoget ned ad Sierra Nevada-bjergenes skråninger ind i Sacramento-dalen.

De havde tilbragt en grusom vinter fanget i snedriverne nær bjergtinden. At nogen overhovedet overlevede de mange dage, uger og måneder med sult og ubeskrivelige lidelser er ganske utroligt.

Blandt dem var den 15-årige John Breen. Den 24. april om aftenen vandrede han ind på Johnsons ranch. Flere år senere skrev John:

»Det var længe efter mørkets frembrud, at vi nåede frem til Johnsons gård, så jeg så den først rigtigt om morgenen. Vejret var godt, jorden var dækket af grønt græs, fuglene sang i trætoppene og rejsen var forbi. Jeg kunne knap fatte, at jeg var i live.

Det syn, jeg så den morgen, synes prentet ind i mit sind. Jeg har glemt det meste af det, der skete, men lejren ved Johnsons gård står altid klart for mig.«

Præsident Packer fortsatte: »Til at begynde med var jeg forbløffet over hans udtalelse om, at han havde glemt det meste af det, der skete.« Hvordan kunne man glemme de lange måneders utrolige lidelser og sorg? Hvordan kunne den grusomme, mørke vinter fortrænges af én herlig morgen?

Da jeg tænkte lidt nærmere over det, var det slet ikke så underligt. Jeg har set noget lignende ske for mennesker, jeg har kendt. Jeg har set folk, som har tilbragt en lang vinter med skyldfølelse og åndelig sult, træde ud i tilgivelsens morgen. Da morgenen kom, erfarede de dette:

»Se, den, der har omvendt sig fra sine synder, ham er de tilgivet, og jeg, Herren, husker ikke mere på dem« (L&P 58:42).⁴

Jeg anerkender og vidner taknemligt om, at vor Herres ufattelige lidelse, død og opstandelse »tilvebringer betingelsen for omvendelse« (Hel 14:18). Omvendelsens guddommelige gave er nøglen til glæde nu og i livet herefter. Med Frelserens ord og i dyb ydmyghed og kærlighed opfordrer jeg alle: »Omvend jer, for Himmeriget er kommet nær!« (Matt 4:17). Jeg ved, at når I tager imod denne opfordring, vil I finde glæde både nu og for evigt. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Bible Dictionary, »Repentance«.
2. Mormons Bog taler gentagne gange om at blive »døbt til omvendelse« (se Mosi 26:22; Alma 5:62; 6:2; 7:14; 8:10; 9:27; 48:19; 49:30; Hel 3:24; 5:17, 19; 3 Ne 1:23; 7:24-26; Moro 8:11). Johannes Døber brugte de samme ord (se Matt 3:11), og Paulus talte om »omvendelsesdåb« (ApG 19:4). Sætningen forekommer derudover i Lære og Pagter (se L&P 35:5; 107:20). »Dåb til omvendelse eller omvendelsesdåb« henviser ganske enkelt til, at dåb med sin pagt om lydighed er dækstenen for omvendelse. Ved fuldstændig omvendelse, herunder dåb, bliver man værdig til håndspåleggelse for Helligåndsgaven, og det er ved Helligånden, at man modtager dåben ved Ånden (se Joh 3:5) og tilgivelse for sine synder: »For den port, som I skal træde ind ad, er omvendelse og dåb med vand: og da får I forladelse for jeres synder ved ild og ved Helligånden« (2 Ne 31:17).
3. Noel B. Reynolds, »The True Points of My Doctrine«, *Journal of Book of Mormon Studies*, bd. 5, nr. 2 (1996): s. 35; fremhævelse tilføjet.
4. Boyd K. Packer, »Tilgivelsens herlige morgen«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 19.

Ældste L. Tom Perry
De Tolv Apostles Kvorum

Den fuldendte kærlighed fordriver frygten

Hvis I vil tage imod opfordringen til at fortælle om jeres tro og følelser omkring Jesu Kristi gengivne evangelium, vil en ånd af kærlighed og mod være jeres konstante ledsager.

Præsident Monson, vi er begejstrede over de spændende nyheder om flere nye templer. Det var især spændende for mine mange, mange slægtninge i staten Wyoming.

Hver gang der bygges et nyt tempel, gør Kirken noget verden over: Vi holder åbent hus, som er en ganske almindelig tradition i USA og Canada. I ugerne forud for indvielsen af et nyt tempel åbner vi dørene op og inviterer lokale administrative og religiøse ledere, medlemmer af Kirken og personer af anden tro til at komme og tage en tur rundt i det nye tempel.

Dette er dejlige begivenheder, som gør, at mennesker, som ikke kender så meget til Kirken, lærer lidt mere om den. Næsten alle, som besøger et nyt tempel, forundres over skønheden ved det både ude og inde. De bliver imponerede over håndværket og alle de små detaljer, der præger alt i templet. Desuden føler mange af de besøgende noget særligt, når de bliver vist rundt i det uindviede tempel. Dette er vanlig

respons fra de besøgende, når vi holder åbent hus, men det er ikke den mest almindelige respons. Det, der imponerer flere besøgende end noget andet, er de medlemmer af Kirken, som de møder, ved vores åbent husarrangementer. De går derfra med et varigt godt indtryk af deres værter, de sidste dages hellige.

Kirken er mere end nogensinde genstand for større opmærksomhed verden over. Mediefolk skriver eller taler om Kirken hver dag og beretter om dens mange aktiviteter. Mange af de mest prominente medier i USA omtaler jævnligt Kirken eller dens medlemmer. Denne debat finder også sted i resten af verden.

Kirken tiltrækker også opmærksomhed på internettet, der, som I ved, har ændret drastisk ved den måde, som mennesker deler information på. På alle tider af dagen over hele verden bliver Kirken og dens lære drøftet på internettet, på blogs og sociale netværk af mennesker, som aldrig har

skrevet for aviser eller tidsskrifter. De laver videoer og lægger dem på nettet. Det er ganske almindelige mennesker – både folk af vores tro og andre trosretninger – som taler om Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Ændringer i måden, vi kommunikerer på, forklarer, hvorfor vi »mormoner« er mere synlige end nogensinde. Men Kirken vokser og går fremad hele tiden. Flere mennesker er naboer til eller venner med medlemmer af Kirken, og der synes at være flere prominente medlemmer af Kirken i det offentlige, forretningsverdenen, underholdningsbranchen, undervisningssektoren og mange andre steder. Selv folk, der ikke er medlem af Kirken, har bemærket dette, og de undrer sig over, hvad det skyldes. Det er vidunderligt, at så mange nu er opmærksomme på Kirken og de sidste dages hellige.

Selvom Kirken bliver stadig mere synlig, er der stadig mange mennesker, som ikke forstår den. Nogle har lært at være mistænksomme over for Kirken og tror på negative udbredte forestillinger om Kirken, uden at stille spørgsmål ved kilden til eller rigtigheden af disse. Der er også en del misforståelser og forvirring omkring, hvad Kirken er, og hvad den står for. Sådan har det været lige fra profeten Joseph Smiths tid.

Joseph Smith skrev delvis sin historie »for at bringe offentligheden ud af vildfarelse og gøre alle, som søger efter sandheden, bekendt med kendsgerningerne« (JS-H 1:1). Det er sandt, at der altid vil være dem, som vil forpurre sandheden og bevidst forsøge at forvrænge Kirkens lære. Men størstedelen af dem, der har spørgsmål om Kirken, ønsker ganske enkelt at forstå. Det er oprigtige mennesker, der nærer en ægte nysgerrighed omkring os.

Den øgede synlighed og omtale af Kirken udgør oplagte muligheder for os som medlemmer. Vi kan bidrage til at »bringe offentligheden ud af vildfarelse« og korrigere fejlinformationer, når vi portrætteres som noget, vi ikke er. Vigtigere er det dog, at vi kan fortælle, hvem vi er.

Der er en række ting, vi kan gøre – eller som I kan gøre – for at øge forståelsen for Kirken. Hvis vi gør dette i samme ånd, og hvis vi opfører os på samme måde, som vi gør ved åbent hus-arrangementer, vil vore venner og naboer forstå os bedre. Deres mistro vil svinde bort, de negative forestillinger fordufte, og de vil begynde at forstå, hvad Kirken virkelig er.

Lad mig komme med et par forslag til, hvad vi kan gøre.

For det første må vi være lige-fremme i vore udtalelser om Jesus Kristus. Vi ønsker, at andre skal vide,

at vi tror på, at han er den helt centrale figur i menneskehedens historie. Hans liv og lærdomme er selve kernen i Bibelen og andre bøger, som vi anser for hellig skrift. Det Gamle Testamente lægger op til Kristi jordiske tjenestegerning. Det Nye Testamente beskriver hans jordiske tjenestegerning. Mormons Bog udgør endnu et vidnesbyrd om hans jordiske tjenestegerning. Han kom til jorden for at forkynde sit evangelium som en grundvold for hele menneskeheden, så alle Guds børn kunne lære om ham og hans lærdomme. Siden gav han sit liv for at blive vor Frelser og Forløser. Kun

gennem Jesus Kristus er frelse mulig. Det er derfor, vi anser ham for at være den helt centrale figur i menneskehedens historie. Vores evige skæbne vil altid ligge i hans hænder. Det er en herlig ting at tro på ham og anerkende ham som vor Frelser, vor Herre og vor Mester.

Vi tror også, at det kun gennem Kristus er muligt at finde fuldkommen glæde, håb og lykke – både i dette liv og i evighederne. Som det udtrykkes i Mormons Bog, er vores lære eftertrykkelig: »Derfor må I trænge jer frem med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb og en kærlighed til Gud og til alle mennesker. For se, hvis I trænger jer frem, idet I tager for jer af Kristi ord og holder ud til enden, se, så siger Faderen: I skal få evigt liv« (2 Ne 31:20).

Vi erklærer vores tro på Jesus Kristus og godtager ham som vor Frelser. Han vil velsigne og vejlede os i alle vore bestræbelser. Når vi arbejder her på jorden, vil han styrke os og give os fred i svære tider. Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige vandrer i tro på ham, hvis kirke det er.

For det andet må vi være et retskaffent eksempel for andre. Når vi har erklæret, hvad vi tror på, må vi følge det råd, vi får i 1 Tim 4:12: »Men vær et forbillede for de troende i tale, i adfærd, i kærlighed, i troskab, i renhed.«

Frelseren belærte om vigtigheden af at være et eksempel på det, vi tror på, ved at sige: »Således skal jeres lys skinne for mennesker, så de ser jeres gode gerninger og priser jeres fader, som er i himlene« (Matt 5:16).

Vores liv bør være et eksempel på godhed og dyd, idet vi prøver at følge hans eksempel på jorden. Vore gode gerninger kan gøre både Frelseren og hans kirke ære. Når I er optaget af at gøre godt, være hæderlige og

oprigtige mænd og kvinder, så vil Kristi lys afspejles i jeres liv.

For det tredje må vi tale om Kirken. I vores daglige liv er vi velsignede med mange muligheder for at fortælle andre om det, vi tror på. Når vore kolleger og venner spørger om vores religiøse overbevisning, indbyder de os til at fortælle om, hvem vi er, og hvad vi tror på. De er måske ikke interesserede i Kirken, men de er interesserede i at lære os bedre at kende.

Jeg opfordrer til, at vi tager imod deres invitation. Jeres bekendte beder jer ikke om at undervise, prædike, udlægge eller formane. Læg op til en tovejs-kommunikation – fortæl om jeres religiøse overbevisning, men spørg også ind til deres tro. Vurdér, hvilken grad af interesse de har ud fra de spørgsmål, de stiller. Hvis de stiller en masse spørgsmål, så fokusér samtalen på at besvare disse spørgsmål. Husk altid, at det er bedre, at de spørger, end at I fortæller.

Nogle medlemmer virker til at holde deres medlemskab af Kirken hemmeligt. Det er der årsager til. De tror måske ikke, at det er passende at fortælle om det, de tror på. Måske er de bange for, at de begår en fejl eller får et spørgsmål, de ikke kan svare på. Hvis I har sådanne tanker, så har jeg nogle råd til jer. Husk blot Johannes' ord: »Frygt findes ikke i kærligheden,

men den fuldendte kærlighed fordri- ver frygten« (1 Joh 4:18). Hvis vi blot elsker Gud og vores næste, har vi fået løfte om, at vi vil overvinde vores frygt.

Dersom I har besøgt www.mormon.org for nylig, som er Kirkens hjemmeside for dem, som er interesserede i at vide mere om Kirken, vil I have set, at medlemmer har oploadet information om sig selv. De er ved at lave en online profil, der forklarer, hvem de er, og hvorfor deres tro betyder så meget for dem. De taler om deres tro.

Vi bør påskønne sådanne samtaler og indgå i dem med kristuslignende kærlighed. Vores toneleje bør, hvad enten det er mundtligt eller skriftligt, være respektfuldt og høfligt, uagtet hvilken respons vi får fra andre. Vi bør være ærlige og åbne og prøve at være tydelige i det, vi siger. Vi ønsker at undgå at begynde at diskutere eller blive defensive på nogen måde.

Apostlen Peter skrev: »Men ligesom han, der har kaldet jer, er hellig, skal også I være hellige i hele jeres livsførelse« (1 Pet 1:15).

Nutidens »måde at konversere på« synes at involvere internettet mere og mere. Vi opfordrer mennesker, unge som gamle, til at bruge internettet og de sociale medier til at række ud og fortælle om deres religiøse overbevisning.

Ældste Jeffrey R. Holland
De Tolv Apostles Kvorum

Når I bruger internettet, kan I støde på debatter om Kirken. Tøv ikke med at bidrage med jeres synspunkt, når I bliver drevet til det af Ånden.

Budskabet i Jesu Kristi evangelium er ulig noget andet, I vil kunne dele med andre. I denne informationstidsalder er det den dyrebareste information i hele verden. Der er ingen tvivl om dens værdi. Det er en kostbar perle (se Matt 13:46).

Når vi taler om Kirken, skal vi ikke prøve at få den til at lyde bedre, end den er. Vi behøver ikke at lave spin om vores budskab. Vi skal kommunikere budskabet ærligt og direkte. Hvis vi vil åbne for vores informationskanaler, så vil budskabet om Jesu Kristi gengivne evangelium bevise sig selv for dem, der er parate til at modtage det.

Der er sommetider en stor forskel – et forståelsesskel – mellem den måde, vi oplever Kirken på indefra, og den måde, som mennesker ser på den udefra. Dette er hovedårsagen til, at vi holder åbent hus i templet før hver indvielse. De frivillige medlemmer, som hjælper til ved åbent hus-arrangementer, prøver at hjælpe andre til at se Kirken, som de gør indefra. De anerkender, at Kirken er et storslået værk, ja forunderligt, og de ønsker, at andre skal komme til kundskab om det. Jeg beder jer om at gøre det samme.

Jeg lover, at hvis I vil tage imod opfordringen til at fortælle om jeres tro og følelser omkring Jesu Kristi gengivne evangelium, vil en ånd af kærlighed og mod være jeres konstante ledsager, for »den fuldendte kærlighed fordriver frygten« (1 Joh 4:18).

Dette er nu tiden med store muligheder for at fortælle andre om Jesu Kristi evangelium. Må vi forberede os på at gøre brug af de muligheder, som vi får for at fortælle om vores tro. Det er min ydmyge bøn i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Modigt må vi kæmpe

Af enhver mand, ung som gammel, der bærer præstedømmet, beder jeg om en stærkere og ivrigere stemme ... en stemme for det gode, en stemme for evangeliet, en stemme for Gud.

Ånden fra denne usædvanligt betagende salme og med ældste Richard G. Hinckleys udtryksfulde indledningsbøn ønsker jeg i dag at tale ganske åbent, brødre, og de unge mænd fra Det Aronske Præstedømme bliver også omfattet af min åbenhed.

Når vi hører om storheden i Joseph Smiths første syn, skøjter vi sommetider hen over den faretruende konfrontation, som gik forud for det, en konfrontation, der om muligt havde til hensigt at tilintetgøre drengen, men i alle tilfælde blokere for den åbenbaring, som var på vej. Vi taler ikke mere end højst nødvendigt om modstanderen, og jeg kan slet ikke lide at tale om ham, men den unge Josephs erfaring minder os om, hvad enhver mand, deriblandt enhver ung mand, i dette publikum bør huske.

For det første findes Satan, Lucifer eller løgnens fader – kald ham, hvad I vil – og er selve personificeringen af ondt. Hans motiver er i alle tilfælde ondsindede, og han vrider sig ved tilsynekomsten af forløsende lys og den blotte tanke om sandhed. For det andet, han er for evigt modstander af Guds kærlighed, Jesu Kristi forsoning og værket til fred og frelse. Han vil

bekrige det, hvor og når som helst han kan. Han ved, at han i sidste ende vil lide nederlag og blive kastet ud, men han er fast besluttet på at tage så mange, som han overhovedet kan, med sig i faldet.

Så hvad er nogle af djævelens taktikker i denne dyst, hvor det evige liv står på spil? Her kan vi igen lære noget af oplevelsen i den hellige lund. Joseph skrev, at Lucifer i et forsøg på at forpurre alt, hvad der skulle ske, udøvede så stor »en magt, der fuldstændig overvældede [ham] og havde så forbavsende virkning på [ham], at den bandt [hans] tunge, så [han] ikke kunne tale«. ¹

Som præsident Boyd K. Packer fortalte os i formiddag, kan Satan ikke direkte tage et liv. Det er en af de mange ting, han ikke kan gøre. Men hans indsats for at stoppe værket vil jo også stå sig godt, hvis han blot kan binde de retfærdiges tunger. Brødre, hvis det er tilfældet, så er jeg i aften på udkig efter mænd, unge som gamle, der bekymrer sig nok om denne krig mellem godt og ondt, til frivilligt at melde sig og åbne munden. Vi er i krig, og i disse næste få minutter, står jeg her ene mand som hvervekontor.

Er jeg nødt til at nynne et par strofer af »Modigt må vi kæmpe? I kender ordene »kæmp da for Guds rige og vor saligheds sag«. ² Det store her er, at kaldet til at kæmpe selvfølgelig *ikke* handler om, at vi beder frivillige om at affyre en riffel eller kaste håndgranater. Nej, vi ønsker bataljoner, der som våben vil bruge »hvert ord, som udgår af Guds mund«. ³ Så i aften er jeg på udkig efter missionærer, som ikke frivilligt lader deres tunge binde, men som med Herrens Ånd og deres præstedømmes kraft vil åbne deres mund og udtale mirakler. Sådan tale, sagde brødrene i Kirkens tidlige tid, skulle blive og havde været midlet »ved hvilket troens mægtigste værk skulle udføres«. ⁴

Jeg beder især de unge mænd i Det Aronske Præstedømme om at rette ryggen og høre efter. Til jer vil jeg komme med en lignelse fra sportens verden. Vi er med i en stor konkurrence på liv og død, så jeg går tæt på jer, stikker min næse frem og med lige tilpas meget ild til at svede jeres øjenbryn lidt – som trænerne gør, når kampen er meget lige, og sejren betyder alt. Og med sejren på spil siger denne træner til jer, at nogle af jer må være mere moralsk rene, end I er nu, for at spille i denne kamp. I dette slag mellem godt og ondt kan man ikke spille for modstanderen, hver gang der kommer en

fristelse, og derpå forvente at stille op for Frelseren, når det er tid til templet og en mission, som om intet er hændt. Det er umuligt, mine unge venner. Gud lader sig ikke spotte.

Så I og jeg har et dilemma i aften. Det går på, at der allerede er tusinder af unge mænd i Aronske Præstedømme-alderen på Kirkens lister, som udgør vores pulje af kandidater til at blive missionærer i fremtiden. Men udfordringen ligger i at få disse diakoner, lærere og præster til at forblive aktive og værdige nok til at blive ordineret til ældster og tjene som missionærer. Så vi har brug for, at I unge mænd, der allerede er på holdet, *bliver* og holder op med at dribble uden for banen, når der er brug for, at I deltager aktivt i kampen og giver alt, hvad I har i jer! I næsten alle sportskonkurrencer, som jeg kender til, er der malet linjer på gulvet eller banen, som alle deltagere skal holde sig indenfor for at kunne konkurrere. Nuvel, Herren har fastsat krav til værdighed for dem, der er kaldet til at arbejde med ham i dette værk. Ingen missionær kan være uomvendt fra seksuel overtrædelse, vulgært sprog eller brug af pornografi og så forvente at kunne kalde andre til omvendelse fra de selv samme ting! Det kan I ikke. Ånden vil ikke være med jer, og I vil få ordene galt i

halsen, når I skal ytre dem. I kan ikke følge det, som Lehi kaldte »forbudne stier« ⁵ og forvente at vejlede andre til den »snævre og trange sti« ⁶ – det kan ikke lade sig gøre.

Men der findes et svar på denne udfordring for jer, akkurat som der er for den undersøger, I skal hen til. Hvem end I er, og hvad end I har gjort, kan I blive tilgivet. Enhver af jer unge mænd kan lægge enhver overtrædelse, som I måtte kæmpe med, bag jer: Det er tilgivelsens mirakel, Herren Jesu Kristi forsonings mirakel. Men I kan ikke gøre det uden en aktiv indsats i evangeliet, og I kan ikke gøre det uden at omvende jer, når det er nødvendigt. Jeg beder jer unge mænd om at være aktive og rene. Hvis det er nødvendigt, beder jeg jer om at *blive* aktive og *blive* rene.

Ja, brødre, vi taler lige ud til jer, fordi det mere diskrete ofte ikke virker. Vi taler ligefremt, fordi Satan virkelig findes og er opsat på at knuse jer, og I står over for hans indflydelse i en stadig yngre alder. Så vi griber jer i kraven, og råber så højt vi kan:

*Kæmp da for Guds rige og vor saligheds sag!
Gud er vor ven, Gud er vor ven!*

Mine unge venner, vi har brug for flere missionærer i tusindvis i de

kommende måneder og år. De må komme ved, at en større procentdel af Det Aronske Præstedømme bliver ordineret, aktive, rene og værdige til at tjene.

I, som har tjent eller tjener nu, takker vi for det gode, I har gjort, og for alle de mennesker, hvis hjerter I har rørt. Gud velsigne jer! Vi anerkender også, at der er nogle, som hele deres liv har håbet på at tage på mission, men som af helbredsmæssige årsager eller andre hindringer, de ikke er herre over, ikke er i stand dertil. Vi hylder offentligt og stolt denne gruppe. Vi kender til jeres ønsker og vil rose jer for jeres hengivenhed. Vi elsker og beundrer jer. I er »med på holdet« og vil altid være det, når I med god grund er fritaget fra at kunne tjene på fuldtidsmission. Men vi har brug for jer andre steder!

Nu til brødrene i Det Melkise-dekske Præstedømme. I skal ikke sidde og smile og læne jer tilbage i sæderne. Jeg er ikke færdig her. Vi har brug for tusindvis af ægtepar, som tjener på mission for Kirken. Alle missionspræsidenter skriger efter dem. Hvor som helst de tjener, bidrager de med modenhed til værket, som intet antal 19-årige kan, uanset hvor dygtige de er.

For at opmuntre flere ægtepar til at tjene har Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum gjort en af de største og mest generøse skridt, man har set i missioneringen de sidste 50 år. I maj i år modtog præstedømmeledere i marken besked om, at boligudgifterne for ægtepar (og vi taler *kun* om boligudgifterne) blev tilskudsberettiget med midler fra Kirkens missionærfond, hvis udgifterne overstiger et vist beløb om måneden. Sikke en velsignelse! Denne bistand er som sendt fra himlen som hjælp til den største udgift, som vore ægtepar

står overfor på deres mission. Brødrene har også besluttet, at ægtepars missioner kan være i 6 eller 12 måneder såvel som 18 eller 23, som de traditionelt gør. En anden vidunderlig opmuntrende gestus er, at ægtepar har fået tilladelse til, for egen regning, kort at tage hjem i forbindelse med kritiske familietilfælde. Og I skal ikke bekymre jer for, at I skal banke på døre eller holde det samme skema som de 19-årige. Det beder vi jer ikke om, men der er en mængde andre ting, I kan gøre med en stor grad af frihed til selv at bestemme hvordan.

Brødre, vi ved, at *nogle af jer* af helbreds-, familiemæssige eller økonomiske årsager ikke vil være i stand til at tage af sted hverken nu eller senere. Men med lidt planlægning kan mange af jer gøre det.

Biskopper og stavspræsidenter, drøft behovene i jeres råd og på konferencer. Sid på forhøjningen ved jeres møder, se bønsumt ud over forsamlingen for at modtage inspiration om, hvem der bør modtage et kald. Drøft det med dem og hjælp dem med at sætte en dato. Brødre, når det sker, så sig til jeres hustru, at hvis I kan forlade jeres magelige lænestol og fjernbetjeningen i nogle måneder, så kan de også forlade børnebørnene. De små pus skal nok klare sig, og jeg lover jer, at I kommer til at gøre ting for dem i Herrens tjeneste, som I aldrig i de evige verdener ville kunne gøre ved

at blive hjemme og hænge over dem. Hvilken større gave kan bedsteforældre give deres efterkommere end ved eksemplets såvel som ordets magt at vise, at »her i familien tjener vi på mission!«

Missionering er ikke det eneste, vi er nødt til at gøre i denne store, omfattende og vidunderlige kirke. Men næsten alt andet, vi må gøre, afhænger af, at mennesker først hører Jesu Kristi evangelium og kommer til tro. Det er derfor, Jesu sidste formaning til de tolv ganske enkelt lød: »Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine

Montreal i Quebec i Canada

disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn.«⁸ Da og kun da kan resten af evangeliets velsignelser tilfalde os i fuldt mål – familiesammenhold, ungdomsprogrammer, præstedømmeløfter og ordnancer, der leder lige ind i templet. Men som Nefi vidnede om, vil intet af dette komme til os, før man »træder ind ad ... port[en].«⁹ Med alt det, der er at gøre på vejen mod evigt liv, har vi brug for, at mange flere missionærer åbner den port og hjælper mennesker gennem den.

Af enhver mand, ung som gammel, der bærer præstedømmet, beder jeg om en stærkere og ivrigere stemme, ikke kun en stemme imod det onde og ham, der er personificeringen af det, men en stemme for det gode, en stemme for evangeliet, en stemme for Gud. Brødre i alle aldre, løs jeres tunger og se jeres ord udvirke mirakler for dem, »som alene bliver holdt borte fra sandheden, fordi de ikke ved, hvor de kan finde den.«¹⁰

*Fjenden snart må vige, når vi kæmper hver dag;
lad ham ej få overmagt igen!
Kundskab og lys, vort værn og vort skjold, troen på Gud vi har i behold;
derfor vi modigt kæmper os frem til målet vi stræber mod: Himlens lyse hjem.¹¹*

I vor Mesters, Jesu Kristi navn.

Amen. ■

NOTER

1. JS-H 1:15.
2. »Modigt må vi kæmpe«, *Salmer og sange*, nr. 165.
3. L&P 84:44; se også 5 Mos 8:3; Matt 4:4.
4. *Lectures on Faith*, 1985, s. 73.
5. 1 Ne 8:28.
6. 2 Ne 31:18.
7. *Salmer og sange*, nr. 165.
8. Matt 28:19.
9. 2 Ne 33:9.
10. L&P 123:12.
11. *Salmer og sange*, nr. 165.

Biskop Keith B. McMullin

Andenrådgiver i Det Præsiderende Biskopråd

Det Aronske Præstedømmes kraft

I og det embede i Det Aronske Præstedømme, I bærer, er afgørende for vor himmelske Faders værk for hans børn og for forberedelsen af denne jord til det andet komme.

Ved et nyligt oplæringsmøde for generalautoriteter understregede præsident Thomas S. Monson på ny de aronske præstedømmebæreres pligter og muligheder.¹ Det er i samme ånd som den instruktion, at jeg taler til jer.

Pligt, der er udført tilfredsstillende, afgør menneskers og landes skæbne. Princippet i den pligt, som præstedømmebærere formaner til, er yderst grundlæggende: »Lad nu derfor hver mand lære sin pligt og at handle med al flid i det embede, hvortil han er blevet udpeget.«²

Præsident Monson forklarer: »Pligtens kald kan komme stille, når vi, som bærer præstedømmet, reagerer på de opgaver, vi modtager.«³ Præsident Monson citerede George Albert Smith: »Det er jeres pligt først at erfare, hvad Herren ønsker og derefter ære jeres kaldelse med hans hellige præstedømmes kraft og styrke, så andre villigt vil følge jer.«⁴

I forbindelse med sin pligt har Herren sagt: »Jeg søger ikke at gøre min egen vilje, men [Faderens] vilje.«⁵ »Jeg er kommet ned fra himlen, ikke for at gøre min egen vilje, men hans vilje,

som har sendt mig.«⁶ Eftersom Jesus Kristus udførte sin pligt, kan »hele menneskeheden i kraft af Kristi forsoning ... blive frelst ved lydighed mod evangeliets love og ordinancer.«⁷ Brødre, det er den standard, vi skal følge.

Det er min erfaring, at I, der tjener som diakoner, lærere og præster er lige så villige, pålidelige og egnede til at udføre jeres pligt, som vi forventer, at I er. Vi beundrer jer. Jeres livskraft er smittende, jeres evner forbløffende og jeres selskab giver kraft. I og det præstedømmeembede, I bærer, er afgørende for vor himmelske Faders værk for hans børn og for forberedelsen af denne jord til hans hellige Søns andet komme. Vore visioner om jer og jeres pligt skuer ud over jeres alder. Paulus talte om jer, da han sagde: »Lad ingen ringeagte dig, fordi du er ung, men vær et forbillede for de troende i tale, i adfærd, i kærlighed, i troskab, i renhed.«⁸

*Til mænd i gamle dage der kom med tiden
præstedømmet nævnt efter Aron.
Gennem levitter, præster og også profeter
dets formål var at velsigne Guds børn.*

*Da kom verdens Frelser
og opsøgte en mand ved navn
Johannes
for at blive døbt ved denne myndighed
og angive frelsens morgengry.*

*I de sidste dage denne selvsamme magt
igen til jorden blev givet,
at evangeliets sandheder fra først
til sidst
måtte i sjælen fødes.*

*Det Aronske Præstedømme, du ædle
sandhed,
som forberedelse er kommet,
så forløsningen må opnås
gennem Guds elskede Søn!*

*Og han, som disse kræfter udøver,
er ikke blot en dreng.
Med præstedømmets kappe på sig sat
vi siger: »Se, her er manden!»⁹*

»Det mindre, eller det aronske præstedømmes magt og myndighed er at besidde nøglerne til englebetjening og at forrette de ydre ordinancer, evangeliets bogstav, omvendelsesdåb til syndernes forladelse i overensstemmelse med pagterne og befalingerne.«¹⁰ Præsident Boyd K. Packer har sagt: »Vi har gjort det rigtig godt med hensyn til

at fordele præstedømmets *myndighed*. Vi har præstedømmets myndighed på plads næsten alle steder ... Men fordelingen af præstedømmets *myndighed* er løbet forud, synes jeg, for fordelingen præstedømmets *kraft*.«¹¹ Af hensyn til Guds børns evigtvarende velbefindende må dette afhjælpes.

Vores profet har fortalt os, hvordan det kan gøres. Præsident Monson har citeret George Q. Cannon: »Jeg ønsker at se præstedømmet styrket ... Jeg ønsker at se denne styrke og kraft sprede sig gennem hele præstedømmet, fra Kirkens præsident ned til den mest ydmyge diakon i Kirken. Enhver mand bør søge efter og nyde Guds åbenbaringer, himlens lys vil skinne i hans sjæl og give ham viden om hans pligter, angående den del af værket, som videregives til ham i hans præstedømme.«¹²

Hvad kan en diakon, lærer eller præst gøre for at modtage åbenbarelsens ånd og højne sit kald? Han kan leve således, at han kan nyde Helligåndens rensende, helliggørende og oplysende kraft.

Vigtigheden af dette findes i disse ord fra Alma: »Og se, jeg siger jer, at dette er den orden, efter hvilken jeg er kaldet ... til at prædike for ...

den opvoksende slægt ... at de skal omvende sig og blive *født på ny*.«¹³ Når man bliver født på ny, forandres ens hjerte. Man har ikke lyst til dårlige eller urene ting. Man føler en dyb og varig kærlighed til Gud. Man ønsker at være god, tjene andre og holde befalingerne.¹⁴

Præsident Joseph F. Smith beskrev sin oplevelse med denne store forandring: »Den følelse, der kom over mig, var en følelse af ren fred, af kærlighed og af lys. Jeg følte i min sjæl, at hvis jeg havde syndet ... at den da var blevet mig tilgivet; at jeg virkelig var renset for synd; det rørte mit hjerte, og jeg følte, at jeg ikke ville gøre det mindste insekt under mine fødder fortræd. Jeg følte det, som om jeg ønskede at gøre godt overalt, mod alt og alle. Jeg følte en fornyelse af livet, et nyt ønske om at gøre, hvad der var ret. Der var ikke det mindste ønske om at gøre noget dårligt tilbage i min sjæl. Jeg var ikke andet end en lille dreng ... det er sandt nok; men det var den påvirkning, der kom over mig, og jeg ved, at den var fra Gud, og var og altid har været et levende vidnesbyrd for mig om min anerkendelse af Herren.«¹⁵

Så vi kalder på jer vidunderlige unge brødre til flittigt at stræbe efter

at blive »født på ny«. ¹⁶ Bed om denne store forandring i jeres tilværelse. Studér skrifterne. Ønsk mere end noget andet at kende Gud og at blive som hans hellige Søn. Nyd jeres ungdom, men aflæg »det barnlige«. ¹⁷

Sky blasfemisk og tåbelig plapren.

Flygt fra alt dårligt.

Undgå strid.

Omvend jer, hvor det er nødvendigt. ¹⁸

Dette vil bidrage til, at I hæver jer til at blive modne og værdige mænd. I vil besidde egenskaberne mod, troværdighed, ydmyghed, tro og godhed. Vennerne vil beundre jer, forældre vil prise jer, brødre i præstedømmet vil sætte deres lid til jer, og de unge piger vil forgode jer og blive bedre takket være jer. Gud vil ære jer og begave jeres præstedømmetjeneste med *kraft fra det høje*.

Resten af os gør vores del. Som forældre og bedsteforældre vil vi forberede jer til en mere trofast tjeneste i Guds rige. Som jeres brødre vil vi være eksempler for jer, som I kan følge. Vi vil øge styrken i jeres kvorummer. Vi vil støtte jeres kvorumspræsidentskaber i udøvelsen af deres præsiderende nøgler. Vi vil give jer mulighed for fuldt ud at påtage jer Det Aronske Præstedømmes pligter og højne jeres kald i det.

Gennem jeres tjeneste vil Kirken få store velsignelser. »Engle taler ved Helligåndens kraft.« ¹⁹ Det kan I også gøre. Når I taler ved Helligåndens kraft og velsigner og omdeler de hellige symboler på nadveren, vil mænd og kvinder, drenge og piger stræbe efter at omvende sig, styrke deres tro på Kristus og altid have Helligånden hos sig.

Når I faster og indsamler fasteoffer, vil medlemmerne blive bevæget til at efterligne Frelserens gerninger. Herren tog sig af de fattige og de nedtrykte,

og han kaldte: »Kom så og følg mig!« ²⁰ Jeres tjeneste og omsorg for de mindre heldige involverer os i hans hellige værk og hjælper os med at bibeholde tilgivelse for vore egne tidligere synder. ²¹

Når I »besøge[r] hvert medlems hjem«, ²² skal I ikke være frygtsomme og ej heller generte. Helligånden vil bistå jer i netop det øjeblik med de ord, der skal siges, det vidnesbyrd der bæres, og den tjeneste der skal ydes.

Jeres flittige indsats med »altid at våge over kirken« ²³ vil bære frugt. Jeres uforstilte væsen vil afvæbne det mest vantro hjerte og løsne modstanderens greb. Jeres opfordring til andre om at gå i kirke sammen jer, nyde nadveren sammen med jer og tjene sammen med jer vil blive en velkommen balsam for dem, der er forsvundet i skyggen, hvor evangeliets lys blot er en mat glød eller slet ikke lyser.

Åh, mine elskede unge brødre, »forsøm ikke den nådegave, som [I] fik«, ²⁴ da I fik overdraget Det Aronske Præstedømme, og I blev ordineret.

»Gud har ikke givet os en fej ånd, men en ånd med kraft og kærlighed og besindighed.

Skam [jer] derfor ikke ved vidnesbyrdet om vor Herre ... vær med ...

for evangeliet med den kraft, Gud giver.

Han ... kaldte os med en hellig kaldelse ... som var givet os i Kristus Jesus for evige tider siden.« ²⁵

Vores elskede profet har »kaldt jer under fanerne«. ²⁶ Vi hilser jer, beder for jer, fryder os over at tjene sammen med jer og takker Gud for kraften i jeres frelsende virke.

Jeg vidner om, at Gud er vor evige Fader og bor i himlen. Jesus Kristus er Guds hellige Søn, verdens Forløser, og I trofaste bærere af Det Aronske Præstedømme er hans budbringere på jorden. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, undervisning af generalautoriteter, apr. 2010.
2. L&P 107:99.
3. Thomas S. Monson, »Det hellige kald til at tjene«, *Liahona*, maj 2005, s. 54.
4. George Albert Smith, i Conference Report, apr. 1942, s. 14; se også Thomas S. Monson, *Liahona*, maj 2005, s. 54.
5. Joh 5:30.
6. Joh 6:38.
7. TA 1:3.
8. 1 Tim 4:12.
9. Digt af Keith B. McMullin; se Keith B. McMullin, »Se, her er manden«, *Stjernen*, jan. 1998, s. 43.
10. L&P 107:20.
11. Boyd K. Packer, »Præstedømmets kraft«, *Liahona*, maj 2010, s. 7.
12. George Q. Cannon, *Deseret Weekly*, 2. nov. 1889, s. 593; citeret af Thomas S. Monson ved undervisning af generalautoriteter, apr. 2010.
13. Alma 5:49; fremhævelse tilføjet.
14. Se Marion G. Romney, »I overensstemmelse med pagterne«, *Den danske Stjerne*, apr. 1976, s. 56-58.
15. Joseph F. Smith, i Conference Report, apr. 1898, s. 66.
16. Se Joh 3:3-7; Alma 5:14-21, 49.
17. 1 Kor 13:11.
18. Se 2 Tim 2:16, 22-26.
19. 2 Ne 32:3.
20. Luk 18:22; se også Joh 14:12-14.
21. Se Mosi 4:26.
22. L&P 20:47.
23. L&P 20:53.
24. 1 Tim 4:14.
25. 2 Tim 1:7-9.
26. Thomas S. Monson, undervisning af generalautoriteter, apr. 2010.

Ældste W. Christopher Waddell
De Halvfjerds

Jeres livs chance

Gennem jeres hengivne tjeneste og villige offer bliver jeres mission hellig grund for jer.

En milepæl i en missionærs liv er hans eller hendes afsluttende interview eller »afrejseinterview« med missionspræsidenten. Midt i interviewet opstår der en samtale om, hvad der ser ud til at være et helt livs mindeværdige oplevelser og vigtige lektier, som de har opnået på blot 1½-2 år.

Mens mange af disse oplevelser og lektier kan forekomme almindelige for missionering, er hver mission enestående med udfordringer og muligheder, der stiller store krav til os og prøver os i henhold til vore særlige behov og personlighed.

Længe før vi forlod vores jordiske hjem for at tjene på en fuldtidsmission, forlod vi vore himmelske forældre for at udføre vores jordiske mission. Vi har en Fader i himlen, som kender os – vore stærke og svage sider, vore evner og potentiale. Han ved, hvilken missionspræsident og kammerater, hvilke medlemmer og undersøgere vi har brug for, så vi kan blive den missionær, ægteemand og far, og den præstedømmebærer, vi er i stand til at blive.

Profeter, seere og åbenbarere for-deler missionærer under Helligåndens ledelse og påvirkning. Inspirerede missionspræsidenter styrer forflyttelser hver sjette uge og lærer hurtigt, at Herren nøjagtigt ved, hvor han

ønsker, at hver missionær tjener.

For få år siden tjente ældste Javier Misiego fra Madrid i Spanien på en fuldtidsmission i Arizona. På det tidspunkt forekom hans missionskaldelse til USA noget usædvanlig, eftersom de fleste unge mænd fra Spanien blev kaldet til at tjene i deres eget land.

Ved slutningen af et foredrag i staven, hvortil ældste Misiego og hans kammerat var blevet inviteret, henvendte et mindre aktivt medlem af Kirken, som en ven havde taget med, sig til ham. Det var første gang, denne mand i mange år havde været inden for i en kirke. Ældste Misiego blev spurgt, om han kendte til en José Misiego i Madrid. Da ældste Misiego svarede, at hans far hed José Misiego, stillede manden begejstret nogle få yderligere spørgsmål for at få bekræftet, om det var *den* José Misiego. Da det blev afklaret, at de talte om den samme mand, begyndte dette mindre aktive medlem at græde. »Din far var den eneste person, jeg døbte på hele min mission,« forklarede han og beskrev, hvordan hans mission efter hans egen mening havde været en fiasko. Han tilskrev sine år med inaktivitet med følelser af utilstrækkelighed og bekymring og mente, at han på en eller anden måde havde svigtet Herren.

Ældste Misiego beskrev derpå, hvad denne formodede missionærfiasko havde betydet for hans familie. Han fortalte ham, at hans far, der blev døbt som ung voksen, var blevet viet i templet, at ældste Misiego var det fjerde af seks børn, at alle tre drenge og en søster havde tjent på en fuldtidsmission, at alle var aktive i Kirken og at alle, der var blevet gift, var blevet besejlet i templet.

Den mindre aktive hjemvendte missionær begyndte at hulke. Ved hans indsats erfarede han nu, at snesevis af personer var blevet velsignet, og Herren havde sendt en ældste hele vejen fra Madrid i Spanien til et foredrag i Arizona for at lade ham vide, at han ikke havde været en fiasko. Herren ved, hvor han ønsker, at hver missionær skal tjene.

Uanset hvordan Herren vælger at velsigne os under en mission, er velsignelserne ved et missionskald ikke beregnet på at slutte, når vi bliver afløst af vores stavspræsident. Jeres mission er en træningslejr for livet. De oplevelser, lektier og vidnesbyrd, der opnås gennem trofast tjeneste, har til formål at sørge for et evangeliecentreret fundament, som varer hele livet igennem og ind i evighederne. Imidlertid er der betingelser, der skal imødekommes, for at velsignelserne kan fortsætte efter en mission. I Lære og Pagter læser vi: »For alle, der vil have en velsignelse ved min hånd, skal efterleve den lov, som er blevet fastsat som forudsætning for denne velsignelse, samt dens betingelser« (L&P 132:5). Dette princip lærer vi i beretningen om udvandringen.

Efter at have modtaget sit hverv fra Herren vendte Moses tilbage til Egypten for at føre israelitterne ud af trældom. Plage efter plage mislykkedes for at sikre deres frihed, hvilket førte til den 10. og sidste plage: »Samme

nat vil jeg gå gennem Egypten, og jeg vil dræbe alle førstefødte i Egypten« (2 Mos 12:12).

Som beskyttelse mod »ødelæggeren« (v. 23) instruerede Herren sit folk om at ofre, et »lydefrit« lam (v. 5), og at tage blodet fra offerdyret. De skulle da »tage noget af blodet« og komme det omkring døren i hvert hus – »de to dørstolper og på overliggeren« (v. 7) – med dette løfte: »Når jeg ser blodet, går jeg forbi jer. Ingen ødelæggende plage skal ramme jer« (v. 13).

»Så gik israelitterne hen og gjorde sådan, som Herren havde befalet« (v. 28). De ofrede, tog blodet og kom det på deres hus. »Ved midnat dræbte Herren alle førstefødte i Egypten« (v. 29). Moses og hans folk blev beskyttet i overensstemmelse med Herrens løfte.

Det blod, israelitterne brugte, et symbol på Frelserens kommende forsoning, var et produkt fra det dyr, de havde ofret. Ikke desto mindre ville offerdyret og blodet alene ikke have været tilstrækkeligt til at opnå den lovede velsignelse. *Hvis ikke blodet*

kom på overliggeren, ville offeret have været forgæves.

Præsident Thomas S. Monson har sagt: »Missionering er vanskeligt. Det fordrer ens energi, det anstrenger ens evner, det kræver ens bedste indsats ... Intet andet arbejde kræver mere tid eller større hengivenhed eller så stort offer og inderlig bøn« (»For at alle må høre«, *Stjernen*, juli 1995, s. 49).

Som følge af dette offer vender vi tilbage fra vores mission med vore egne gaver: Troens gave. Vidnesbyrdets gave. Gaven at forstå Helligåndens rolle. Gaven ved dagligt skriftstudium. Gaven ved at have tjent vor Frelser. Gaver, der er omhyggeligt indpakket i form af slidte skrifter, lasede hæfter af *Forkynd mit evangelium*, missionærdagbøger og taknemlige hjerter. Men ligesom for israelitterne kræver fortsatte velsignelser i forbindelse med missionering, at man fortsat anvender dem, også efter offeret.

For nogle få år siden, da søster Waddell og jeg præsiderede over

Barcelona-missionen i Spanien, ville jeg give en sidste opgave til hver missionær under deres afsluttende interview. Når de kom hjem, blev de bedt om straks at tage sig tid til at overveje de lektier og gaver, de havde modtaget af en gavmild Fader i himlen. De blev bedt om bønsmødt at skrive ned og overveje, hvordan de bedst kunne anvende disse lektier i deres liv efter missionen – lektier, der vil påvirke hvert område af deres tilværelse: uddannelse og karrierevalg, ægteskab og børn, fremtidig tjeneste i Kirken, og allervigtigst, hvem de fortsat vil være og deres stadige udvikling som Jesu Kristi disciple.

Der findes ingen hjemvendt missionær, for hvem det er for sent at overveje de lektier, de har lært gennem trofast tjeneste, og at anvende dem flittigere. Når vi gør det, mærker vi bedre Åndens indflydelse i vores tilværelse, vores familie styrkes, og vi kommer tættere på vor Frelser og Fader i himlen. Ved en tidligere generalkonference kom ældste L. Tom

Perry med denne opfordring: »Jeg opfordrer jer hjemvendte missionærer til at genindvie jer selv for at blive fyldt med ønsket om at missionere og få missioneringens ånd. Jeg opfordrer jer til at se ud, være og handle som vor himmelske Faders tjenere ... Jeg lover jer, at der venter jer store velsignelser, hvis I fortsætter med den iver, som I engang havde som fuldtidsmissionærer« (»Den hjemvendte missionær«, *Liahona*, jan. 2002, s. 88).

Nu til de unge mænd, der stadig mangler at tjene på en fuldtidsmission, udtrykker jeg præsident Monsons råd fra oktober sidste år: »Jeg gentager, hvad profeter længe har sagt – at enhver værdig, egnet ung mand bør forberede sig på at tage på en mission. Missionering er en præstedømmepligt – en forpligtelse, som Herren forventer af os, der er blevet skænket rigtig meget« (»Nu, hvor vi atter mødes«, *Liahona*, nov. 2010, s. 5-6).

Ligesom med tidligere og nuværende missionærer kender Herren jer og har en missionsoplevelse parat til jer. Han kender jeres missionspræsident og hans vidunderlige hustru, som vil elske jer som deres egne børn, og som vil søge inspiration og vejledning til gavn for jer. Han kender hver af jeres kammerater og ved, hvad I skal lære af dem. Han kender hvert område, hvor I skal virke, de medlemmer, I skal møde, de mennesker, I skal undervise og de personer, hvis tilværelse I vil påvirke for evigt.

Gennem jeres hengivne tjeneste og villige offer bliver jeres mission hellig grund for jer. I bliver vidne til omvendelsens mirakel, når Ånden arbejder gennem jer for at røre hjertet hos dem, I underviser.

Mens I forbereder jer på at tjene, er der meget at gøre. At blive en effektiv tjener for Herren kræver mere end at blive indsat, få et navneskilt på eller

komme på missionærskole. Det er en proces, der begynder længe før, I bliver omtalt som »Ældste«.

Ankom til jeres mission med jeres eget vidnesbyrd om Mormons Bog, som I opnår gennem studium og bøn. »Mormons Bog udgør et stærkt bevis på Kristi guddommelighed. Den er også et bevis på genoprettelsen ved profeten Joseph Smith ... Som missionær må I først og fremmest have et vidnesbyrd om, at Mormons Bog er sand ... Dette vidnesbyrd fra Helligånden bliver jeres undervisnings hovedfokus (se *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2005, s. 103, 108).

Ankom til jeres mission værdig til at have Helligåndens følgeskab. Med præsident Ezra Taft Bensons ord: »Ånden er det vigtigste element i dette arbejde. Når Ånden højner dit kald, kan du udføre mirakler for Herren i missionsmarken. Uden Ånden vil du aldrig få succes, *uanset dit talent og dine evner*« (i *Forkynd mit evangelium*, s. 176).

Ankom til jeres mission rede til arbejdet. »Din succes som missionær ses hovedsagelig ved din forpligtelse til at finde, undervise, døbe og bekræfte.« Det forventes, at I »arbejder effektivt hver dag, gør [jeres] ... bedste for at bringe sjæle til Kristus« (*Forkynd mit evangelium*, s. 10, 11).

Jeg gentager ældste M. Russell Ballards opfordring, som blev givet til en tidligere gruppe unge mænd, der forberedte sig til at tjene: »Vi kommer til jer, mine unge brødre i Det Aronske Præstedømme. Vi har brug for jer. Ligesom Helamans 2000 unge krigere er I også Guds åndelige sønner, og I kan også blive fyldt med kraft til at opbygge og forsvare hans rige. Vi har brug for, at I værdigt indgår pagter, akkurat som de gjorde. Vi har brug for, at I samvittighedsfuldt er lydige og

trofaste, ligesom de var« (»Den bedste generation af missionærer«, *Liahona*, nov. 2002, s. 47).

Når I tager imod denne opfordring, vil I lære en stor lektie, ligesom ældste Misiego gjorde det, såvel som alle, der trofast har tjent, er vendt hjem og har anvendt det. I vil finde ud af, at vores profets, præsident Thomas S. Monsons, ord er sande: »Det er jeres livs chance at tjene som missionær. Evighedens velsignelser venter jer. Det er jeres privilegium ikke at være tilskuere, men deltagere på præstedømmetjenestens scene« (*Stjernen*, juli 1995, s. 48). Jeg vidner om, at dette er sandt, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Præsident Dieter F. Uchtdorf
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Omsorg på Herrens måde

Kirkens velfærdsprincipper er ikke blot gode ideer, de er åbenbaret sandhed fra Gud – de er hans måde at hjælpe de nødlidende på.

For 65 år siden, kort tid efter anden verdenskrig, oplevede jeg personligt velsignelserne ved Kirkens velfærdsprogram. Selv om jeg var barn, kan jeg stadig huske den søde smag af syltede ferskner med kogt hvede og den særlige lugt fra det bortskænkede tøj, der blev sendt til de tyske hellige efter krigen af omsorgsfulde kirkemedlemmer i USA. Jeg vil for evigt påskønne disse kærlige og venlige handlinger over for os, som led stor nød.

Denne personlige oplevelse og 75-året for den inspirerede velfærdsplan giver mig årsag til at tænke over de grundlæggende principper med at vise omsorg for de fattige og nødlidende, blive selvhjulpne og at tjene vore medmennesker.

Kernen i vores tro

Nogle gange ser vi blot velfærd som endnu et evangelisk emne – en af de mange grene på evangeliets træ. Men jeg tror, at i Herrens plan bør vores forpligtelse over for velfærdsprincipper være selve kernen i vores tro og hengivenhed over for ham.

Siden tidernes begyndelse har vor himmelske Fader talt meget tydeligt om dette emne: Fra den blide bøn: »Hvis du elsker mig ... skal du huske de fattige og hellige en del af din ejendom til deres underhold,«¹ og til den direkte befaling: »Og husk i alle forhold de fattige og de trængende, de syge og de plagede, for den, der ikke gør dette, han er ikke min discipel,«² til den kraftige advarsel: »Hvis noget menneske derfor tager af den overflod, som jeg har skabt, og ikke giver sin del deraf til de fattige og trængende i overensstemmelse med mit evangeliums lov, så skal han sammen med de ugudelige slå øjnene op i helvede og være i pine.«³

Det timelige og det åndelige er knyttet sammen

De to store befalinger – at elske Gud og vores næste – er en sammenknytning af det timelige og det åndelige. Det er vigtigt at bemærke, at disse to befalinger bliver kaldt »store«, fordi alle andre befalinger hviler på dem.⁴ Med andre ord bør vores personlige, familiemæssige og

kirkelige prioritering begynde her. Alle andre mål og handlinger bør udspringe fra disse to store befalingers kilde – vores kærlighed til Gud og til vores næste.

Som to sider af en mønt er det timelige og det åndelige uadskilleligt.

Giveren af alt liv har forkyndt: »For mig er alle ting åndelige, og ikke på noget tidspunkt har jeg givet en lov, som var timelig, til jer.«⁵ Det betyder for mig, at »et åndeligt liv først og fremmest er et liv. Det er ikke blot noget, der skal kendes og studeres, det skal leves.«⁶

Desværre er der dem, der overser det timelige, fordi de anser det for mindre vigtigt. De værdsætter det åndelige, mens de begrænser det timelige. Selv om det er vigtigt, at vore tanker er rettet mod himlen, så går vi glip at selve kernen i vores religion, hvis vore hænder ikke også er rakt ud til vores næste.

Enok byggede fx et Zion-samfund gennem den åndelige proces med at skabe et folk af ét hjerte og ét sind og det timelige værk ved at sikre, at »der var ingen fattige blandt dem.«⁷

Vi kan som altid se efter et mønster til efterfølgelse hos vores fuldkomne eksempel Jesus Kristus. Som præsident J. Reuben Clark har sagt: »Da Frelseren kom til jorden havde han to store missioner; den ene var at udføre sin mission som Messias, forsoningen for faldet og opfyldelsen af loven; den anden var det arbejde, som han udførte blandt sine brødre og søstre i kødet ved at lindre deres lidelser.«⁸

Tilsvarende er vores åndelige udvikling uadskilleligt forbundet med den timelige hjælp, vi giver andre.

Den ene komplementerer den anden. Den ene uden den anden er en forfalsket udgave af Guds plan for lykke.

Herrens måde

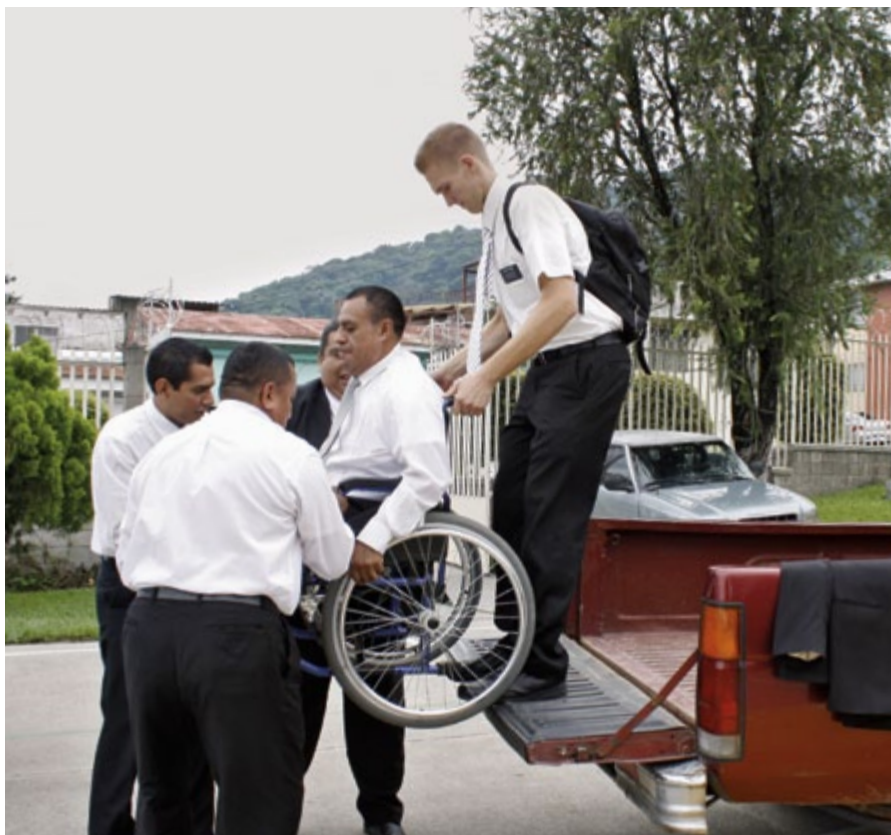
Der er mange gode mennesker og organisationer i verden, som forsøger at afhjælpe presserende behov hos fattige og nødlidende overalt. Vi er taknemlige for dette, men Herrens måde at tage sig af de nødlidende er anderledes end verdens måde. Herren har sagt: »Men det må nødvendigvis gøres på min egen måde.«⁹ Han er ikke kun bekymret for vores umiddelbare behov; han er også interesseret i vores evige udvikling. Derfor har Herrens måde altid omfattet selvhjulpethed og at tjene vores næste ud over at udvise omsorg for de fattige.

I 1941 gik Gila-floden over sine bredder og oversvømmede Duncan-dalen i Arizona. En ung stavspræsident ved navn Spencer W. Kimball mødtes med sine rådgivere, de opgjorde skaderne og sendte et telegram til Salt Lake City, hvor de bad om et stort beløb.

Præsident Heber J. Grant sendte tre mænd i stedet for at sende penge: Henry D. Moyle, Marion G. Romney og Harold B. Lee. De besøgte præsident Kimball og lærte ham en vigtig lektie: »Dette er ikke et »giv mig«-program,« sagde de. »Det er et »selvhjælps«-program.«

Mange år senere sagde præsident Kimball: »Det ville være let, tror jeg, for brødrene at have sendt os penge, og det ville ikke være alt for svært at sidde på mit kontor og fordele dem; men vi oplevede rigtig meget godt, da hundredvis af vore egne tog til Duncan og rejste gærder, høstede hø, harvede og gjorde alt det, der var brug for. Det er selvhjælp.«¹⁰

Ved at gøre det på Herrens måde fik medlemmerne af præsident Kimballs stav ikke blot dækket deres umiddelbare behov, men de udviklede også selvhjulpethed, lindrede lidelser og oplevede større kærlighed og enhed, da de hjalp hinanden.

San Salvador i El Salvador

Vi er alle kaldet

I dette øjeblik er der mange medlemmer af Kirken, som lider nød. De lider sult, er økonomisk spændt til det yderste og kæmper med alle former for fysiske, følelsesmæssige og åndelige lidelser. De beder af hele deres sjæl om bistand, om hjælp.

Brødre, tænk nu ikke, at det er en andens ansvar. Det er mit, og det er jeres. Vi er alle kaldet. »Alle« betyder *alle* – hver eneste bærer af Det Aronske og Det Melkisedekske Præstedømme, rig og fattig, i ethvert land. I Herrens plan er der noget, som alle kan bidrage til.¹¹

Den lektie, vi lærer generation efter generation, er, at rig og fattig *alle* er under den samme hellige forpligtelse til at hjælpe deres næste. Det kræver, at vi alle arbejder sammen, for at vi virkelig kan anvende principperne velfærd og selvhjulpethed.

Alt for ofte bemærker vi behovene omkring os og håber, at nogen langt borte på magisk vis vil dukke op for at imødekomme disse behov. Måske venter vi på, at eksperter med

specialviden kan løse specifikke problemer. Når vi gør det, så berøver vi vores næste den hjælp, som vi kunne yde, og vi berøver os selv muligheden for at tjene. Selv om der ikke er noget i vejen med eksperter, så lad os blot indrømme: Der vil aldrig være tilstrækkeligt mange af dem til at løse alle problemerne. I stedet har Herren placeret sit præstedømme og dets organisation lige på vores dørtrin overalt på jordkloden, hvor Kirken er etableret. Og lige ved dets side har han placeret Hjælpeforeningen. Og som vi præstedømmebærere godt ved, så er ingen velfærdsindsats vellykket, hvis den ikke anvender vore søstres fremragende gaver og talenter.

Herrens måde er ikke at sidde ved et vandløb og vente på, at vandet løber forbi, før vi krydser. Det er at stå sammen, rulle ærmerne op, gå i gang og bygge en bro eller en båd til at krydse vore udfordringsvande. I mænd i Zion, I præstedømmebærere, er dem, der kan føre an og bringe hjælp til de hellige ved at anvende de inspirerede principper

i velfærdsprogrammet! Det er jeres mission at åbne jeres øjne, bruge jeres præstedømme og komme i gang på Herrens måde.

Den største organisation på jorden

Under den store depression blev Harold B. Lee af brødrene bedt om at finde et svar på den tyngende fattigdom, sorg og sult, der på den tid var så udbredt over hele verden på den tid. Han kæmpede med at finde en løsning, fremlagde sagen for Herren og spurgte: »Hvilken form for organisation får vi brug for ... til at gøre dette?»

Og »det var som om Herren sagde til ham: »Hør, min søn. Du har ikke brug for nogen anden organisation. Jeg har givet jer den største organisation, der findes i hele verden. Intet er større end præstedømmets organisation. Det eneste, I behøver at gøre, er at sætte præstedømmet i arbejde. Det er det hele.«¹²

Det er også udgangspunktet i vore dage. Vi har allerede Herrens organisation på plads. Vores udfordring er at afgøre, hvordan vi bruger den.

Det bedste sted at begynde er at blive fortrolige med det, som Herren allerede har åbenbaret. Vi bør ikke formode, at vi ved alt. Vi må tilnærme os emnet med ydmyghed som et barn. Hver eneste generation må på ny lære de lærdomme, der understøtter Herrens måde at vise omsorg for de nødlidende på. Mange profeter har i årenes løb belært os om, at Kirkens velfærdsprincipper ikke blot er gode ideer, de er åbenbaret sandhed fra Gud – de er hans måde at hjælpe de nødlidende på.

Brødre, studér først de åbenbaredede principper og lærdomme. Læs håndbøgerne om Kirkens velfærd,¹³ benyt hjemmesiden på internettet providentliving.org, læs igen artiklen

Leicester i England

i *Liahona* fra juni 2011 om Kirkens velfærdsplan. Lær noget om Herrens måde at sørge for sine hellige på. Lær, hvordan principperne om omsorg for de nødlidende, hjælp til vores næste og selvhjulpethed komplementerer hinanden. Herrens måde med selvhjulpethed involverer på en afbalanceret måde mange facetter af livet, herunder uddannelse, helbred, beskæftigelse, familiens økonomi og åndelig styrke. Gør jer selv fortrolige med Kirkens moderne velfærdsprogram.¹⁴

Når I først har studeret lærdommene og principperne bag den kirkeomspændende velfærdsplan, så søg at anvende det, I har lært, til at imødekomme behov hos de personer, der er en del af jeres forvaltning. Hvad dette betyder er, at I stort set selv må regne det ud. Hver eneste familie, hver eneste menighed, hvert eneste område i verden er forskellig. Der er intet enkelt svar på alle spørgsmål om Kirkens velfærd. Det er et selvhjælpsprogram, hvor den enkelte er ansvarlig for sin personlige selvhjulpethed. Vore ressourcer omfatter personlig bøn, vore egne gudgivne talenter og evner, de aktiver, vi har til rådighed gennem

vores familie og slægtninge, forskellige samfundsressourcer og selvfølgelig omsorg og støtte fra præstedømmekvorummer og Hjælpeforeningen. Det vil føre os gennem det inspirerede selvhjulpethedsmønster.

I må selv ud og fastlægge en kurs, der er i harmoni med Herrens lærdomme og imødekommer forholdene i jeres geografiske område. Man behøver ikke altid at se til Salt Lake City for at iværksætte guddommelige velfærdsprincipper. I må i stedet se i håndbøgerne, ind i jeres hjerte og mod himlen. Stol på Herrens inspiration og følg hans vej.

I må i sidste ende i jeres område gøre det, som Kristi disciple har gjort i alle uddelinger: Rådfør jer med hinanden, bruge alle tilgængelige ressourcer, søge Helligåndens inspiration, bede til Herren om hans bekræftelse og derpå rulle jeres ærmer op og gå i gang.

Jeg giver jer et løfte: Hvis I vil følge dette mønster, vil I modtage specifik vejledning om *hvem, hvad, hvornår* og *hvor* I skal yde omsorg på Herrens måde.

Velsignelserne ved omsorg på Herrens måde

De profetiske løfter og velsignelserne ved Kirkens velfærd, ved at udvise omsorg på Herrens måde, er nogle af de mest storslåede og ypperlige, som Herren har udtalt over sine børn. Han sagde: »Hvis du ... rækker den sultne dit brød, og mætter den forkuede, så skal dit lys bryde frem i mørket og dit mulm blive til højlys dag. Herren vil altid lede dig.«¹⁵

Uanset om vi er rige eller fattige, uanset hvor vi bor på denne jord, så har vi alle brug for hinanden, for det er ved at ofre vores tid, talenter og ressourcer, at vores ånd modnes og bliver forædlet.

Arbejdet med at yde omsorg på Herrens måde er ikke blot endnu et punkt i kataloget over programmer i Kirken. Det kan ikke forsømmes eller sættes til side. Det er centralt i vore lærdomme; det er kernen i vores religion. Brødre, det er vores store og særlige privilegium som præstedømmebærere at sætte præstedømmet i arbejde. Vi må ikke vende vores hjerte eller hoved bort fra at blive mere selvhjulpne, sørge bedre for de nødlidende og yde barmhjertig tjeneste.

Det timelige griber ind i det åndelige. Gud har givet os denne jordiske erfaring og de timelige udfordringer, der ledsager den, som et laboratorium, hvori vi kan udvikle os til de personer, som vor himmelske Fader ønsker, at vi skal blive. Må vi forstå den store pligt og velsignelse, der kommer ved at følge og yde omsorg på Herrens måde. Det er min bøn i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 42:29, 30.
2. L&P 52:40.
3. L&P 104:18.
4. Se Matt 22:36-40.
5. L&P 29:34.
6. Thomas Merton, *Thoughts in Solitude*, 1956, s. 46.
7. Moses 7:18.
8. J. Reuben Clark jun., i Conference Report, apr. 1937, s. 22.
9. L&P 104:16; se også vers 15.
10. Spencer W. Kimball, i Conference Report, apr. 1974, s. 183, 184.
11. Se Mosi 4:26; 18:27.
12. Harold B. Lee, transskription fra landbrugets velfærdsmøde, 3. okt. 1970, s. 20.
13. Se *Håndbog 1: Stavspræsidenter og biskopper*, 2010, kapitel 5, »Forvaltning af Kirkens velfærd«; *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, kapitel 6, »Velfærdsprincipper og lederskab«; *Omsorg på Herrens måde: Et sammendrag af Vejledning for ledere om velfærd* (pjece, 2009).
14. Ældste Glen L. Rudds bog *Pure Religion: The Story of Church Welfare since 1930*, 1995, fås gennem Kirkens distribution, er et vidunderligt sted at studere lærdomme og historien om Herrens velfærdsprogram.
15. Es 58:9-11; se også v. 6-8.

Præsident Henry B. Eyring

Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Forberedelse i præstedømmet: »Jeg har brug for din hjælp«

Vær ikke bekymrede for, hvor uerfarne I er eller tror I er, men tænk på, hvad I med Herrens hjælp kan blive.

Mine kære brødre, det er mig en glæde at være sammen med jer til dette verdensomspændende møde for Guds præstedømme. I dag vil jeg tale om forberedelse til præstedømmet, både vores egen og den, vi er med til at tilvejebringe for andre.

De fleste af os må nogle gange spørge os selv: »Er jeg parat til denne opgave i præstedømmet?« Mit svar er: »Ja, I er blevet gjort parate.« Mit formål i dag er at medvirke til, at I erkender den forberedelse og drager mod af den.

Som I ved, er hensigten med Det Aronske Præstedømme at være et forberedende præstedømme. Størstedelen af Det Aronske Præstedømme er unge diakoner, lærere og præster mellem 12 og 19 år.

Vi tænker måske på forberedelse til præstedømmet som noget, der finder sted i årene med Det Aronske Præstedømme. Men vor himmelske Fader har forberedt os, siden vi blev undervist ved hans knæ i hans rige, før vi blev

født. Han forbereder os i dag. Og han vil fortsat forberede os, så længe vi lader ham gøre det.

Formålet med al forberedelse til præstedømmet, både i det førjordiske og dette liv, er at gøre os og dem, vi tjener for ham, klar til det evige liv. Nogle af de første lektioner i det førjordiske liv omhandlede helt sikkert frelsesplanen med Jesus Kristus og hans forsoning som midtpunkt. Vi blev ikke kun undervist i planen, men vi sad i råd, hvor vi valgte den.

Eftersom et glemslens slør blev lagt over vores sind ved fødslen, måtte vi i dette liv finde en måde igen at lære det, som vi engang vidste og forsvarede. En del af vores forberedelse i dette liv har været at finde denne dyrebare sandhed, så vi atter kan forpligte os til den ved pagt. Det har krævet tro, ydmyghed og mod fra vores side, såvel som hjælp fra mennesker, der havde fundet sandheden og derpå fortalt os den.

Det kan have været forældre, missionærer eller venner. Men den hjælp var en del af vores forberedelse.

Vores forberedelse til præstedømmet omfatter altid, at andre mennesker, der allerede er blevet forberedt, tilbyder os muligheden for at tage imod evangeliet, og dernæst at vi vælger at handle ved at holde pagterne for at tage dem til os. For at gøre os fortjente til evigt liv, må vores tjeneste i dette liv inkludere at arbejde af hele vores hjerte, kraft, sind og styrke og stræbe efter at forberede andre til at vende tilbage til Gud sammen med os.

Altså er en del af den forberedelse til præstedømmet, vi får i dette liv, muligheder for at tjene og undervise andre. Det kan fx være at undervise i Kirken, at være vise og kærlige fædre, medlemmer af et kvorum og være missionærer for Herren Jesus Kristus. Herren giver os mulighederne, men om vi er parate, afhænger af os. Min hensigt i aften er at påpege nogle af de afgørende valg, der er nødvendige for, at forberedelsen til præstedømmet lykkes.

Gode valg både hos den, der oplærer og den, der bliver oplært, afhænger af en vis forståelse for, hvordan Herren forbereder sine præstedømmetjenere.

For det første kalder han mennesker, unge som gamle, der i verdens

øjne – og selv i deres egne – kan synes svage og ringe. Herren kan vende disse tilsyneladende mangler til en styrke. Det vil ændre den måde, hvorpå kloge ledere vælger hvem og hvordan, de oplærer. Og det kan ændre, hvordan præstedømmebæreren reagerer på de muligheder for udvikling, han får tilbudt.

Lad os se på nogle eksempler. Jeg var en uerfaren præst i en stor menighed. Min biskop ringede til mig en søndag eftermiddag. Da jeg tog telefonen, sagde han: »Har du tid til at tage ud sammen med mig? Jeg har brug for din hjælp.« Han forklarede blot, at han gerne ville have mig med som kammerat til et besøg hos en kvinde, jeg ikke kendte, men som ikke havde noget mad og havde brug for at lære at styre sin økonomi bedre.

Se, jeg vidste, at han havde to ældre rådgivere i sit biskopråd. Begge var modne og meget erfarne mænd. Den ene rådgiver ejede et stort firma og blev senere missionspræsident og generalautoritet. Den anden rådgiver var en fremtrædende dommer i byen.

Jeg var biskoppens nyligt kaldede førsteassistent i præsternes kvorum.

Han vidste, at jeg ikke kendte meget til velfærdsprincipper. Jeg vidste endnu mindre om økonomistyring. Jeg havde endnu ikke skrevet en check, havde ingen bankkonto eller havde ikke så meget som set et privatbudget. Men på trods af min uerfarenhed fornemmede jeg, at han var gravalvorlig, da han sagde: »Jeg har brug for din hjælp.«

Jeg har lært at forstå, hvad denne inspirerede biskop mente. Han så i mig en oplagt mulighed for at forberede en præstedømmebærer. Jeg er sikker på, at han i denne uerfarne dreng ikke så et fremtidigt medlem af Det Præsiderende Biskopråd. Men den dag og lige siden i de år, jeg kendte ham, behandlede han mig som et meget lovende uddannelsesprojekt.

Han lod til at nyde det, men det krævede arbejde af ham. På vej hjem til mig, efter vi havde besøgt enken i nød, parkerede han sin bil. Han åbnede sine godt slidte skrifter overfyldt med markeringer. Og han irettesatte mig venligt. Han fortalte mig, at jeg måtte studere skrifterne og lære mere. Men han må have set, at jeg var svag og ringe nok til at tage

imod undervisning. Den dag i dag husker jeg det, han lærte mig den eftermiddag. Men jeg husker endnu bedre, hvordan jeg følte hans tillid til, at jeg kunne lære og blive bedre – og at jeg ville blive bedre.

Han så ud over, hvem jeg var, og så de muligheder, der ligger i én, der føler sig svag og ringe nok til at ønske Herrens hjælp og at tro på, at den kommer.

Biskopper, missionspræsidenter og fædre kan vælge at handle i henhold til disse muligheder. Jeg så det ske for nyligt under et vidnesbyrdmøde hos én, der var diakonerens kvorumspræsident. Han skulle snart være lærer og sige farvel til sine kvorumsmedlemmer.

Han vidnede med meget bevæget stemme om, hvordan medlemmerne i kvorummet var vokset i godhed og kraft. Jeg har aldrig hørt en person berømme en organisation højere, end han gjorde. Han lovpriste deres tjeneste. Derpå sagde han, at han vidste, at han var i stand til at hjælpe de nye diakoner, når de følte sig overvældede, fordi han havde følt sig overvældet, da han modtog præstedømmet.

At han følte sig svag havde gjort ham mere tålmodig, mere medfølelse og derfor bedre i stand til at styrke og tjene andre. De to år i Det Aronske Præstedømme havde i mine øjne gjort ham mere erfaren og vis. Han havde erfaret, at han som kvorumspræsident var blevet hjulpet af en klar og levende hukommelse om sine egne behov, da han var to år yngre. Hans og vores fremtidige udfordring kommer, når en sådan hukommelse falmer og bliver sløret af tid og vores succes.

Paulus må have set den fare, da han gav et råd til sin yngre kammerat i præstedømmet, Timotheus. Han

opmuntrede og instruerede ham i hans egen forberedelse til præstedømmet og i at hjælpe Herren med at forberede andre.

Lyt til, hvad Paulus sagde til Timotheus, sin yngre kammerat:

»Lad ingen ringeagte dig, fordi du er ung, men vær et forbillede for de troende i tale, i adfærd, i kærlighed, i troskab, i renhed.

Indtil jeg kommer, skal du tage vare på skriftlæsningen, formaningen og undervisningen.

Forsøm ikke den nådegave, som du fik i kraft af profetier og under håndspåleggelse ...

Giv agt på dig selv og på den undervisning,¹ du giver, hold fast ved det; for når du gør det, bliver du til frelse både for dig selv og for dem, der hører på dig.²

Paulus gav et godt råd til os alle. Vær ikke bekymrede for, hvor uerfarne I er, eller tror I er, men tænk på, hvad I med Herrens hjælp kan blive.

Den lære, som Paulus bønfaller os om at tage for os af i vores præstedømmeforberedelse, er Kristi ord for således at gøre os fortjente til at modtage Helligånden. Da ved vi, hvad Herren ønsker, at vi skal gøre i vores tjeneste og få mod til at gøre det, uanset hvilke vanskeligheder vi befinder os i fremover.

Vi forberedes til præstedømmetjeneste, der vil blive mere udfordrende med tiden. Fx ældes vore muskler og hjerne med os. Vores evne til at lære og huske det, vi har læst, svinder hen. At yde den præstedømmetjeneste, Herren forventer af os, kræver mere og mere selvdisciplin for hver dag i vores tilværelse. Vi kan forberede os på den prøve ved fortløbende at opbygge tro gennem tjeneste.

Herren har givet os mulighed for at forberede os ved det, han kalder præstedømmets »ed og pagt«.³

Det er en pagt, vi indgår med Gud om at holde alle hans befalinger og yde den tjeneste, han ville have ydet, hvis han personligt havde været til stede. At leve op til den standard, så godt vi kan, opbygger den styrke, vi får brug for, så vi kan holde ud til enden.

Store lærere i præstedømmet har vist mig, hvordan man opbygger den styrke: Det er en slags vane med at blive ved trods træthed og frygt, der ellers kunne få jer til at overveje at give op. Herrens store mentorer har vist mig, at åndelig, blivende kraft kommer af at arbejde ud over det punkt, hvor andre ville have holdt en pause.

I store præstedømmeledere, der har opbygget denne åndelige styrke i jeres ungdom, er stadig i besiddelse af den, når den fysiske styrke svækkes.

Min lillebror var i en lille by i Utah i forretningsøjemed. Han fik en opringning på sit hotel fra præsident Spencer W. Kimball. Det var sent om aftenen efter en dags hårdt arbejde for min bror og sikkert også for præsident Kimball, der indledte samtalen således. Han sagde: »Jeg hører, du er i byen. Jeg ved det er sent, og at du måske er gået i seng, men kan du hjælpe mig? Jeg har brug for, at du ledsager mig for at se på tilstanden af alle vore kirkebygninger i denne by.« Min bror tog med ham den aften uden at vide noget om vedligeholdelse af kirkebygninger eller om kirkebygninger og uden at vide, hvorfor præsident Kimball ville gøre noget sådant efter en lang dag, eller hvorfor han havde brug for hjælp.

År senere fik jeg en sen aften en lignende opringning på et hotel i Japan. Dengang var jeg den nye kommissær for uddannelse i Kirken. Jeg vidste, at præsident Gordon B. Hinckley opholdt sig et eller andet

sted på det samme hotel i forbindelse med sin egen opgave i Japan. Jeg tog telefonen, lige efter jeg havde lagt mig på sengen for at sove, udmattet efter at have gjort alt, hvad jeg mente, jeg havde haft kræfter til.

Præsident Hinckley spurgte med sin behagelige stemme: »Hvorfor ligger du og sover, når jeg sidder her og læser et manuskript, som vi er blevet bedt om at gennemlæse?« Så jeg rejste mig op og gik i gang, selv om jeg vidste, at præsident Hinckley kunne foretage en bedre gennemlæsning af et manuskript, end jeg på nogen måde kunne. Men på en eller måde fik han mig til at føle, at han havde brug for min hjælp.

Ved slutningen af næsten hvert møde spørger præsident Thomas S. Monson Det Første Præsidentskabs sekretær: »Er jeg ajour med mit arbejde?« Og han smiler altid, når svaret kommer: »Ja da, præsident, det er du.« Præsident Monsons tilfredse smil sender mig et budskab. Det får mig til at tænke: »Er der mere, jeg kan gøre ved mine opgaver?« Og så går jeg tilbage til mit kontor og arbejder.

Fremragende lærere har vist mig, hvordan man forbereder sig på at holde en ed og pagt, når tid og alder gør det vanskeligere. De har vist og belært mig om, hvordan jeg disciplinerer mig selv til at arbejde hårdere, end jeg troede, jeg kunne, mens jeg stadig har helbredet og styrken.

Jeg kan ikke være en fuldkommen tjener hver en time, men jeg kan prøve at yde mere, end jeg troede, jeg kunne. Eftersom jeg tidligt i livet anlagde den vane, er jeg beredt til prøvelser senere hen. I og jeg kan blive forberedt med styrken til at holde vores ed og pagt gennem de prøver, der helt sikkert kommer, når vi nærmer os livets slutning.

Davao i Filippinerne

Det så jeg bevis på ved et møde i Kirkens uddannelseskomité. Præsident Spencer W. Kimball havde dengang ydet års tjeneste, mens han udholdt en række helbredsmæssige udfordringer, som kun Job ville have forstået. Han præsiderede ved mødet den morgen.

Pludselig stoppede han med at tale. Han sank sammen i sin stol. Han lukkede sine øjne. Hovedet faldt ned på brystet. Jeg sad i nærheden af ham. Ældste Holland sad ved siden af os. Vi rejste os og hjalp ham. Uerfarne som vi var i nødsituationer, besluttede vi at bære ham hen til hans kontor i nærheden, mens han stadig sad i stolen.

Han blev vores lærer i denne nødens stund for ham. Vi løftede i hver sin side af stolen og gik ud af mødelokalet og ud på gangen i Kirkens administrationsbygning. Han åbnede øjnene halvt, stadig omtåget, og sagde: »Åh, pas nu på. Kom ikke til skade med jeres ryg.« Da vi næsten var kommet hen til hans kontor, sagde han: »Åh, jeg har det forfærdeligt med, at jeg har forstyrret mødet.« Få minutter efter vi havde fået ham ind på hans kontor, og vi stadig ikke vidste, hvad hans problem var, så han op på os og sagde: »Tror I ikke, I skulle gå tilbage til mødet?«

Vi gik og skyndte os tilbage og vidste på en eller anden måde, at vores tilstedeværelse dér måtte betyde noget for Herren. Præsident Kimball

havde siden sin barndom presset sig selv ud over sin grænse for udholdenhed for at tjene og elske Herren. Det var så indgroet en vane, at den var der, da han havde brug for den. Han var parat. Og således var han i stand til at undervise os og vise, hvordan man forbereder sig til at holde eden og pagten: Ved konstant forberedelse gennem årene og ved at bruge al vores styrke til det, der synes at være små opgaver med beskedne resultater.

Min bøn er, at vi må holde vore præstedømmepagter for at gøre os og dem, vi er kaldet til at oplære, fortjente til evigt liv. Jeg lover jer, at hvis I gør alt, hvad I kan, vil Gud øge jeres styrke og visdom. Han vil modne jer. Jeg lover jer, at dem, I oplærer og viser et eksempel, vil lovprise jeres navn, ligesom jeg i dag har gjort med de foregangsmænd, jeg har kendt.

Jeg vidner om, at Gud Faderen lever og elsker jer. Han kender jer. Han og hans opstandne og herliggjorte Søn, Jesus Kristus, viste sig for en uerfaren dreng, Joseph Smith. De betroede ham gengivelsen af evangeliets fylde og den sande kirke. De opmuntrede ham, når han havde brug for det. De lod ham revse kærligt, så det ville tyngde ham med den hensigt at løfte ham op. De forberedte ham, og de forbereder os til at blive styrket til fortsat at arbejde mod celestial herlighed, som er formålet med og årsagen til al præstedømmetjeneste.

Jeg efterlader jer min velsignelse, så I vil være i stand til at erkende de herlige muligheder, som Gud har givet jer ved at kalde og forberede jer til sin tjeneste og til at tjene andre. I vor kærlige leders og lærers navn, ja, Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se 2 Ne 32:3-6.
2. 1 Tim 4:12-14, 16.
3. L&P 84:39.

Præsident Thomas S. Monson

Vov at stå alene

Må vi altid være modige og forberedt til at stå fast ved det, vi tror på.

Mine elskede brødre, det er et storslået privilegium at være hos jer i aften. Vi, der bærer Guds præstedømme, danner et stærkt bånd og et broderskab.

Vi læser i Lære og Pagter, afsnit 121, vers 36, »at præstedømmets rettig-heder er uadskilleligt forbundet med himlens kræfter.« Sikken vidunderlig gave, vi har fået – at bære præstedømmet, som »er uadskilleligt forbundet med himlens kræfter.« Denne dyre-bare gave bringer imidlertid ikke kun særlige velsignelser, men også højti-delige ansvar. Vi må leve således, at vi altid er værdige til det præstedømme, vi bærer. Vi lever i en tid, hvor vi er omgivet af meget, som har til hensigt at lokke os ad stier, som kan føre til vores ødelæggelse. Det kræver beslutsomhed og mod at undgå sådanne stier.

Jeg mindes en tid – og det gør nogle af jer her i aften også – hvor de fleste menneskers standarder lignede vore standarder meget. Det gælder ikke længere. For nylig læste jeg en artikel i *New York Times* om en undersøgelse, der fandt sted i løbet af sommeren 2008. En fremtrædende sociolog fra Notre Dame University ledte et forskerhold, som foretog dybdegående interview med 230 unge voksne over hele USA. Jeg tror, at vi

ret sikkert kan formode, at resultaterne ville være tilsvarende i de fleste dele af verden.

Jeg fortæller jer blot om en del af denne meget interessante artikel:

»Interviewerne stillede åbne spørgsmål om rigtigt og forkert, moralske dilemmaer og meningen med livet. I de usammenhængende svar ... ser man unge, som famler efter at sige noget fornuftigt på disse områder. Men de kender ikke kategorierne eller ordforrådet til at svare.

Når de bliver bedt om at beskrive et moralsk dilemma, som de havde mødt, kunne to tredjedele af de unge enten ikke besvare spørgsmålet eller også beskrev de problemer, der intet har med moral at gøre, som hvorvidt de havde råd til at leje en bestemt lejlighed, eller om de havde mønter nok til at fodre parkometret.«

Artiklen fortsatte:

»Standardsvaret, som de fleste af dem vendte tilbage til igen og igen, lød, at moralske valg blot er et spørgsmål om personlig smag. »Det er personligt,« svarede de adspurgte typisk. »Det er op til den enkelte. Det kan jeg ikke bestemme.«

Mange af de unge har afvist blind lydighed over for autoriteter og er gået i den anden grøft, [idet de siger]: »Jeg vil gøre det, jeg tror gør mig lykkelig,

eller følge mine følelser. Jeg har ingen anden måde at vide på, hvad jeg skal gøre, bortset fra mine følelser.«

De, der forestod interviewene, fremhævede, at flertallet af de unge, som de talte med, ikke havde »fået ressourcerne – fra skoler, institutioner eller familier – til at fremme deres moralske intuition.«¹

Brødre, ingen, der kan høre mig, bør have nogen tvivl om, hvad der er moralsk rigtigt, og hvad der ikke er. De bør heller ikke være i tvivl om, hvad der forventes af os som bærere af Guds præstedømme. Vi er blevet undervist med Guds love og bliver det fortsat. Uanset hvad I måtte se eller høre andetsteds, så er disse love uforanderlige.

I vores hverdag er det næsten uundgåeligt, at vores tro bliver udfordret. Vi kan til tider befinde os omgivet af andre og alligevel være i mindretal eller tilmed stå helt alene omkring, hvad der er acceptabelt, og hvad der ikke er. Har vi det moralske mod til at stå fast på vore holdninger, selv om vi må stå alene, når vi gør det? Som bærere af Guds præstedømme er det afgørende, at vi – med mod – kan klare enhver udfordring, vi måtte møde. Husk Tennysons ord: »Jeg har styrke som ti, for mit hjerte er rent.«²

Nogle kendte og andre, der – af den ene eller anden grund – er i rampelyset, har i stigende grad en tendens til at latterliggøre religion i al almindelighed og nogle gange Kirken i særdeleshed. Hvis vore vidnesbyrd ikke er tilstrækkeligt forankret, kan sådan kritik få os til at tvivle på vores egen tro eller vakle i vore beslutninger.

I Lehis syn med livets træ, som står i 1 Nefi 8, ser Lehi blandt andre dem, der holder fast ved jernstangen, indtil de når frem og spiser af frugten fra livets træ, som vi ved er et billede på Guds kærlighed. Men desværre

skammer nogle sig, efter de har spist af frugten, på grund af mennesker i en »stor og rummelig bygning,« der repræsenterer stolthed hos menneskenes børn, og som peger fingre af dem og spotter dem, og de går bort på forbudne stier og bliver væk.³ Latterliggørelse og hån er et af modstanderens stærkeste redskaber! Brødre, jeg spørger igen, har vi mod til at stå stærkt og fast på trods af så stor modstand?

Jeg tror, at min første oplevelse med mine overbevisningers mod fandt sted, da jeg tjente i USA's flåde i slutningen af anden verdenskrig.

Rekruttiden i flåden var ikke så let for mig eller for nogen anden, som

gennemgik den. De første tre uger var jeg overbevist om, at mit liv var i fare. Flåden forsøgte ikke at uddanne mig; den forsøgte at slå mig ihjel.

Jeg vil aldrig glemme, da det blev søndag efter den første uge. Vi fik en meget velkommen besked fra oversergenten. Vi stod ret på eksercitspladsen i en frisk californisk brise og hørte denne befaling: »I dag går alle i kirke – og det er alle, undtagen mig. Jeg skal slappe af!« Så råbte han: »Alle katolikker mødes i Camp Decatur – og kom ikke tilbage før kl. 15. Fremad march!« En pæn stor gruppe drog af sted. Så råbte han sin næste kommando: »De, der er jøder, I mødes i Camp

Henry – og kom ikke tilbage før kl. 15. Fremad march!« En lidt mindre gruppe drog af sted. Så råbte han: »Resten af jer protestanter, I mødes i undervisningslokalerne i Camp Farragut – og kom ikke tilbage før kl. 15. Fremad march!«

Straks fór tanken gennem mit hoved: »Monson, du er ikke katolik, du er ikke jøde, du er ikke protestant. Du er mormon, så du bliver bare stående her!« Jeg kan forsikre jer om, at jeg følte mig helt alene. Modig og beslutsom, ja – men alene.

Og så hørte jeg de dejligste ord, som jeg nogensinde har hørt den oversergent udtale. Han så i min retning og spurgte: »Og hvad kalder I jer så?« Indtil det øjeblik havde jeg ikke set, at der stod andre ved siden af mig eller bag mig på eksercitspladsen. Næsten i kor svarede vi alle: »Mormoner!« Det er vanskeligt at beskrive den glæde, der fyldte mit hjerte, da jeg vendte mig om og så en håndfuld andre sømænd.

Oversergenten kløede sig i håret med et overrasket udtryk i ansigtet og sagde til sidst: »Nå, I må finde jer et sted at mødes. Og kom ikke tilbage før kl. 15. Fremad march!«

Da vi marcherede væk derfra, tænkte jeg på teksten i et rim, som jeg havde lært i Primary mange år tidligere:

Vov at være mormon!

Vov at være en ener

Vov at have høje idealer.

Og vov at sige det, du mener.

Selv om oplevelsen endte anderledes, end jeg havde forventet, så havde jeg været villig til at stå alene, hvis det havde været nødvendigt.

Siden den dag har der været tidspunkter, hvor ingen stod bag mig, og jeg således *stod* alene. Hvor er jeg

taknemlig for, at jeg for længe siden traf beslutningen om at forblive stærk og tro, altid forberedt og parat til at forsvare min religion, hvis det var nødvendigt.

For at vi ikke vi på noget tidspunkt skal føle os utilstrækkelige til opgaverne forude, brødre, så lad mig fortælle jer om en udtalelse, som Kirkens daværende præsident Ezra Taft Benson fremsatte i 1987, da han talte til en stor gruppe medlemmer i Californien. Præsident Benson sagde:

»I alle tidsaldre har profeterne skuet frem gennem tiden til vore dage. Milliarder af afdøde og endnu ufødte holder øje med os. Tag ikke fejl af det – I er en udvalgt generation ...

I næsten 6.000 år har Gud holdt jer tilbage, for at I kunne komme frem i de sidste dage før Herrens andet komme. Nogle personer vil falde fra, men Guds rige vil forblive intakt for at byde velkommen til dets overhoved – Herren Jesus Kristus.

Selv om denne generation i ugudelighed kan sammenlignes med Noas dage, da Herren rensede jorden med en vandflod, så er der en stor forskel denne gang. Det er, at Gud til den sidste runde har gemt nogle af sine stærkeste børn, som i triumf vil være med til at løfte riget.«⁴

Ja, brødre, vi repræsenterer nogle af hans stærkeste børn. Det er vores

ansvar at være værdige til alle de storslåede velsignelser, som vor himmelske Fader har i vente til os. Uanset hvor vi er, følger vores præstedømme med os. Står vi på hellige steder? Stands op for at overveje konsekvenserne, før I sætter jer selv eller jeres præstedømme i fare ved at gå til steder eller deltage i aktiviteter, som ikke er værdige for jer eller dette præstedømme. Vi har alle fået overdraget Det Aronske Præstedømme. I den proces modtog hver enkelt magten, der indeholder nøglerne til engles betjening. Præsident Gordon B. Hinckley har sagt:

»I har ikke råd til at gøre noget, som vil placere et slør mellem jer og de betjenende engle, som virker til gavn for jer.

I kan ikke være umoralske i nogen som helst form. I kan ikke være uærlige. I kan ikke snyde eller lyve. I kan ikke misbruge Guds navn eller bande og stadig have retten til englenes betjening.«⁵

Hvis nogen af jer er snublet på jeres vej, så ønsker jeg, at I uden nogen tvivl overhovedet forstår, at der er en vej tilbage. Den proces kaldes omvendelse. Vor Frelser gav sit liv for at give jer og mig denne velsignede gave. Trods den kendsgerning, at vejen til omvendelse ikke er let, så er løfterne ægte. Vi har fået at vide: »Er

jeres synder som skarlagten, kan de blive hvide som sne.«⁶ »Og husker dem ikke længere på deres synd.«⁷ Sikke en udtalelse. Sikke en velsignelse. Sikke et løfte.

Der er måske nogle blandt jer, som for sig selv tænker: »Jeg efterlever ikke alle befalingerne, og jeg gør ikke alt det, jeg burde, og det går stadig godt for mig. Jeg kan nok godt tage mit stykke kage og også spise det.« Brødre, jeg lover jer, at det på langt sigt ikke går.

For ikke mange måneder siden modtog jeg et brev fra en mand, som engang troede, at han kunne gøre begge dele. Han har nu omvendt sig og bragt sit liv i harmoni med evangeliske principper og befalinger. Jeg vil gerne citere et afsnit fra hans brev for jer, for det viser den fejlagtige tankegang: »Jeg måtte selv lære det (på den hårde måde), at Frelseren havde fuldstændig ret, da han sagde: »Ingen kan tjene to herrer: Han vil enten hade den ene og elske den anden eller holde sig til den ene og ringeagte den anden. I kan ikke tjene både Gud og mammon.«⁸ Jeg har forsøgt, måske mere end nogen anden, at gøre begge dele. Til sidst,« sagde han, »havde jeg al den tomhed, mørke og ensomhed, som Satan giver dem, der tror på hans bedrag, illusioner og løgne.«

For at vi alle kan være stærke og modstå alle kræfter, der trækker os i den forkerte retning, eller alle stemmer, der opfordrer os til at tage en forkert vej, må vi have vores eget vidnesbyrd. Uanset om I er 12 eller 112 – eller et sted midt imellem – så kan I personligt vide, at Jesu Kristi evangelium er sandt. Læs Mormons Bog. Overvej dens lærdomme. Spørg vor himmelske Fader, om den er sand. Vi har det løfte, at »hvis I spørger af et oprigtigt hjerte, med oprigtig hensigt, idet I har tro på Kristus, så vil han

Generalautoriteter i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Oktober 2011

DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

Henry B. Eyring
Førsterådgiver

Thomas S. Monson
Præsident

Dieter F. Uchtdorf
Andenrådgiver

DE TOLV APOSTLES KVORUM

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

DE HALVFJERDS' PRÆSIDIUM

Ronald A. Rasband

Steven E. Snow

Walter F. González

L. Whitney Clayton

Joy E. Jensen

Donald L. Hallstrom

Tad R. Callister

DE HALVFJERDS' FØRSTE KVORUM

(i alfabetisk orden)

Marcos A. Adunkaitis

José L. Alonso

Carlos H. Amado

Ian S. Adern

Mervyn B. Arnold

David S. Baxter

Shayne M. Bowen

Gerald Causse

Yoon Hwan Choi

Craig C. Christensen

Don K. Clarke

Carl B. Cook

Lawrence E. Conhige

Claudio R.M. Costa

Leórand R. Curtis jun.

Benjamin De Hoyos

John B. Dickson

Kevin R. Duncan

David F. Evans

Enrique R. Faldaballo

Eduardo Gavaret

Carlos A. Goady

Christoffel Golden jun.

Gerrit W. Gong

C. Scott Gow

James J. Hamala

Keith K. Hilbig

Martin K. Jensen

Daniel L. Johnson

Paul V. Johnson

Patrick Kearon

Paul E. Koelliker

Erich W. Kopschke

Richard J. Moynnes

Marcus B. Nash

Brent H. Nielson

Allan F. Pöcker

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Raimel E. Pino

Bruce D. Porter

Dale G. Renlund

Michael T. Ringwood

Lynn G. Robbins

Joseph W. Sitari

Ulisses Soares

Gary E. Stevenson

Michael John U. Teh

José A. Tavara

Octaviano Tenorio

Juan A. Uceda

Francisco J. Vinos

W. Christopher Waddell

William R. Walker

F. Michael Watson

Kazuhiko Yamashiro

Jorge F. Zeballos

Claudio D. Zivic

W. Craig Zwick

Wilford W. Andersen

Koichi Aoyagi

Randall K. Bennett

Craig A. Cardon

Bruce A. Carlson

J. Deen Connish

Keith R. Edwards

Stanley G. Ellis

Bradley D. Foster

Larry W. Gibbons

O. Vincent Haleck

Larry R. Lawrence

Per G. Molin

James B. Martino

Jairo Marzagrandi

Kent F. Richards

Gregory A. Schwitzer

Kent D. Watson

Larry Y. Wilson

DET PRÆSIDERENDE BISKOPRÅD

Richard C. Ecigley
Førstestuderende

H. David Burton
Præsiderende biskop

Keith B. McMullin
Andestuderende

Sidste dages hellige samles mange steder verden over for at høre generalkonferencetaler »på sit eget sprog« (L&P 90:11). Med uret fra øverste venstre hjørne ses her kirkemedlemmer i Johannesburg i Sydafrika, Salvador i Brasilien, San Salvador i El Salvador, Montreal i Quebec i Canada, Montalban i Filippinerne, Gómez Palacio i Mexico og Tokyo i Japan.

tilkendegive sandheden af det for jer ved Helligåndens kraft.«⁹

Når vi ved, at Mormons Bog er sand, så følger det, at Joseph Smith virkelig var en profet, og at han så Gud den evige Fader og hans Søn Jesus Kristus. Det følger også, at evangeliet blev gengivet i de sidste dage gennem Joseph Smith – herunder gengivelsen af både Det Aronske og Det Melkise-dekske Præstedømme.

Når vi har et vidnesbyrd, så påhviler det os at bære det vidnesbyrd for andre. Mange af jer brødre har tjent som missionærer over hele verden. Mange af jer unge mænd kommer til at tjene. Forbered jer selv nu til den mulighed. Sørg for, at I er værdige til at tjene.

Hvis vi er forberedt til at fortælle om evangeliet, så er vi parat til at reagere på apostlen Peters råd, som opfordrede os til, altid at »være rede til forsvar over for enhver, der kræver jer til regnskab for det håb, I har.«¹⁰

Vi får muligheder hele livet til at fortælle om vores tro, selv om vi ikke altid ved, hvornår vi bliver kaldet til at gøre det. En sådan mulighed fik jeg i 1957, da jeg arbejdede i trykkeribranchen og blev bedt om at rejse til Dallas i Texas, der sommetider kaldes »kirkernes by«, for at tale ved en erhvervskonference. Da konferencen var overstået, tog jeg på en rundvisning med bus gennem byens forstæder. Når vi passerede de forskellige kirker, kommenterede vores chauffør: »Til venstre ser I metodisternes kirke« eller »her til højre ligger den katolske domkirke.«

Da vi passerede en smuk, rød murstensbygning på en bakketop, informerede chaufføren os: »I den bygning mødes mormonerne.« En kvindes stemme bagest i bussen spurgte: »Chauffør, kan du fortælle os noget mere om mormonerne?«

Chaufføren kørte ind til kantstenen, vendte sig omkring og svarede: »Frue, det eneste, jeg ved om mormonerne, er, at de mødes i den røde murstensbygning. Er der nogen i bussen, som ved noget mere om mormonerne?«

Jeg ventede på, at nogen svarede. Jeg stirrede på hver persons ansigtsudtryk for at finde en antydning af genkendelse, et ønske om at kommentere. Ingen reaktion. Jeg forstod, at det var op til mig at gøre, som apostlen Peter foreslog, nemlig »altid være rede til forsvar over for enhver, der kræver jer til regnskab for det håb, I har.« Jeg erkendte også sandheden af udsagnet: »Når beslutningens øjeblik er kommet, er tiden til forbedrelse forpasset.«

I cirka det næste kvarter var det mit privilegium at fortælle personer i bussen mit vidnesbyrd om Kirken og vores tro. Jeg var taknemlig for mit vidnesbyrd og taknemlig for, at jeg var forberedt til at bære det.

Af hele mit hjerte og hele min sjæl beder jeg til, at enhver mand, der bærer præstedømmet, vil ære det præstedømme og være værdig til den tillid, der blev udvist, da det blev overdraget. Må alle vi, som bærer Guds præstedømme, vide, hvad vi tror på. Må vi altid være modige og forberedt til at stå fast ved det, vi tror på, og hvis vi skal stå alene i processen, må vi da gøre det modigt, styrket af vores viden

om, at vi faktisk aldrig er alene, når vi står sammen med vor Fader i himlen.

Når vi tænker over den store gave, som vi har fået – »præstedømmets rettigheder er uadskilleligt forbundet med himlens kræfter« – må vores beslutning da altid være at stå på vagt og forsvare den og være værdige til dens store løfter. Brødre, må vi følge Frelserens instruktion til os, som står i 3 Nefi: »Derfor, hold jeres lys op, så det kan skinne for verden. Se, jeg er det lys, som I skal holde op – det, som I har set mig gøre.«¹¹

Det er min bøn og min velsignelse til alle, som hører min stemme, at vi altid må følge det lys og holde det op, så hele verden kan se det. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. David Brooks, »If It Feels Right ...«, *New York Times*, 12. sep. 2011, nytimes.com.
2. Alfred, Lord Tennyson, »Sir Galahad«, i *Poems of the English Race*, sel. Raymond Macdonald Alden, 1921, s. 296.
3. Se 1 Ne 8:26-28.
4. Ezra Taft Benson, »In His Steps«, CES-foredrag, 8. feb. 1987; se også »In His Steps«, i *1979 Devotional Speeches of the Year: BYU Devotional and Fireside Addresses*, 1980, s. 59.
5. Gordon B. Hinckley, »Personlig værdighed til at udøve præstedømmet«, *Liahona*, juli 2002, s. 59.
6. Es 1:18.
7. Jer 31:34.
8. Matt 6:24.
9. Moro 10:4.
10. 1 1 Pet 3:15.
11. 3 Ne 18:24.

Præsident Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Et vidne

Mormons Bog er den bedste vejleder til at lære os, hvor godt vi klarer os, og hvordan vi kan gøre det bedre.

Jeg er taknemlig for muligheden for at tale til jer denne sabbatsmorgen ved generalkonferencen i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Ethvert medlem af Kirken har fået det samme hellige ansvar. Vi accepterede og lovede at leve op til det, da vi blev døbt. Alma var en stor profet i Mormons Bog, og af hans ord kan vi lære, hvad vi lovede Gud, at vi ville blive: »Villige til at sørge med dem, der sørger, ja, og at trøste dem, der står i behov for trøst, og at stå som Guds vidner til alle tider og i alle ting og på alle steder, hvor I måtte befinde jer, ja, indtil døden, så I kan blive forløst af Gud og blive regnet blandt dem i den første opstandelse, så I må få evigt liv.«¹

Det er et ophøjet og herligt løfte fra Gud. Mit budskab i dag er opmuntrende. Akkurat som Mormons Bog gør ansvaret klart for os, så leder den os også direkte ind på stien mod evigt liv.

For det første har vi lovet at blive næstekærlige. For det andet har vi lovet at blive vidner om Gud. For det tredje har vi lovet at holde ud. Mormons Bog er den bedste vejleder til at lære os, hvor godt vi klarer os, og hvordan vi kan gøre det bedre.

Lad os begynde med at blive næstekærlige. Jeg vil minde jer om nylige begivenheder. Mange af jer har deltaget i en dag med tjeneste. Der var organiseret tusindvis af dem over hele verden.

Et råd bestående af jeres trosfæller bad om at få tilkendegivet, hvilken form for tjeneste de skulle planlægge. De bad Gud om at få at vide, hvem vi skulle tjene, hvad der skulle gøres, og hvem de kunne bede om at deltage. De bad måske oven i købet om ikke at glemme skovle og drikkevand. Frem for alt bad de om, at alle, der hjalp til, og alle der tog imod hjælpen, ville føle Guds kærlighed.

Jeg ved, at disse bønner blev besvaret i mindst én menighed. Flere end 120 medlemmer deltog frivilligt. I mere end tre timer ryddede de op på en kirkegrund i vores lokalsamfund. Det var hårdt og dog muntert arbejde. Præsterne i den kirke udtrykte taknemlighed. Alle, der havde arbejdet sammen den dag, oplevede en fællesskabsfølelse og større kærlighed. Nogle sagde endda, at de følte glæde, da de lugede ukrudt og trimmede et buskads.

Ordene fra Mormons Bog hjalp dem til at forstå, hvorfor de havde følt

den glæde. Det var kong Benjamin, som sagde til sit folk: »Så I kan lære, at når I er i jeres medmenneskers tjeneste, er I blot i jeres Guds tjeneste.«² Og det var Mormon i Mormons Bog, der sagde: »Men næstekærligheden er Kristi rene kærlighed, og den varer ved for evigt; og den, som på den yderste dag findes i besiddelse af den, med ham skal det være vel.«³

Herren holder sit løfte, når I holder jeres. Når I tjener andre, så lader han jer føle sin kærlighed. Og med tiden bliver næstekærligheden en del af jeres væsen. Og I vil modtage Mormons forsikring i jeres hjerte om, at dersom I vedholdende tjener andre, vil alt være vel med jer.

Akkurat som I lovede Gud at blive næstekærlige, lovede I at være hans vidner, hvor end livet fører jer hen. Atter engang er Mormons Bog den bedste vejleder, jeg kender, til at hjælpe os med at holde det løfte.

Jeg blev engang inviteret til at tale ved en dimissionsfest på et universitet. Universitetets rektor havde håbet, præsident Gordon B. Hinckley kunne komme, men fandt ud af, at han ikke kunne. Så gik invitationen videre til mig. Dengang var jeg juniormedlem af De Tolv Apostles Kvorum.

Den person, der havde indbudt mig til at tale, blev nervøs, da hun fandt ud af, hvad mit ansvar som apostel var. Hun ringede til mig og sagde, at hun nu havde forstået, at min pligt var at være et vidne om Jesus Kristus.

Meget bestemt fortalte hun mig, at det kunne jeg ikke gøre, når jeg talte der. Hun forklarede, at universitetet respekterede mennesker af alle trosretninger, også dem, der fornægtede Guds eksistens. Hun gentog: »Du kan ikke udføre din pligt her.«

Jeg lagde røret på med alvorlige spørgsmål i sindet. Skulle jeg meddele universitetet, at jeg ikke ville holde

min aftale om at tale? Der var kun to uger til, at begivenheden skulle finde sted. Min deltagelse var blevet bekendtgjort. Hvilken virkning ville det have for Kirkens gode navn, hvis jeg ikke holdt min aftale?

Jeg bad til Gud for at få at vide, hvad han ønskede af mig. Svaret kom til mig på overraskende vis. Jeg indså, at Nefis, Abinadis, Almas, Amuleks og Mosijas sønners eksempel havde præget mig. De var ligefremme vidner om Jesus Kristus selv midt i dødelig fare.

Så det eneste valg at træffe var, hvordan jeg skulle forberede mig. Jeg gravede alt det frem om universitet, som jeg kunne. Da selve dagen nærmere sig, tog min ængstelse til og mine bønner blev mere inderlige.

Som ved et mirakel ligesom delingen af Det Røde Hav fandt jeg en avisartikel. Universitetet var blevet hædret for at gøre det, som Kirken har lært at gøre i vores humanitære indsats rundt om i verden. Så i min tale beskrev jeg, hvad vi og de havde gjort for at hjælpe folk i nød. Jeg sagde, at jeg vidste, at Jesus Kristus var kilden til de velsignelser, som var kommet til de mennesker, som vi og de havde tjent.

Efter mødet rejste publikum sig op og klappede, hvilket virkede lidt usædvanligt på mig. Jeg var overrasket og stadig lidt nervøs. Jeg huskede, hvad der var sket for Abinadi. Kun Alma godtog hans vidnesbyrd. Men ved den formelle middag samme aften hørte jeg universitetets rektor sige, at han i min tale havde hørt Guds ord.

Nuvel, en sådan mirakuløs udfrielse er ifølge min erfaring som vidne om Kristus sjælden. Men den virkning Mormons Bog har på ens karakter, kraft og mod til at være et vidne for Gud er ganske vis. Læren og de tapre eksempler i den bog vil opløfte, vejlede og give jer mod.

Enhver missionær, som forkynder Jesu Kristi navn og evangelium, vil blive velsignet ved dagligt at mætte sig med Mormons Bog. Forældre, som kæmper for at få et vidnesbyrd om Frelseren ind i hjertet på et barn, vil finde hjælp, når de stræber efter at finde en måde, hvorpå de bringer Mormons Bogs ord og ånd ind i deres hjem og familieliv. Dette har vist sig sandt for os.

Jeg kan se det mirakel ske ved hvert nadvermøde og hver klasse i Kirken, som jeg deltager i. Talere og lærere udviser en kærlighed og en moden forståelse for skriften, især Mormons Bog. Og personlige vidnesbyrd kommer tydeligvis helt inde fra hjertet. De underviser med større overbevisning og vidner med kraft.

Jeg ser ligeledes tegn på, at vi er blevet bedre til den tredje del af det

løfte, vi alle gav, da vi blev døbt. Vi har indgået pagt om at holde ud og holde Guds bud så længe, vi lever.

Jeg besøgte en gammel ven på et hospital, hun var blevet diagnosticeret med dødelig cancer. Jeg tog mine to yngste døtre med. Jeg forventede ikke, at hun overhovedet ville kunne genkende dem. Hendes egen familie stod samlet rundt om sengen, da vi kom ind.

Hun så op og smilede. Jeg vil altid huske hendes blik, da hun så, at vi havde taget vores døtre med. Hun bad dem om at komme nærmere hen til sengen. Hun satte sig op og præsenterede dem for sin familie. Hun talte om disse to små pigers storhed. Det var som om hun præsenterede prinsesser for et kongeligt hof.

Jeg forventede, at vores besøg ville blive kort. Jeg tænkte, at hun måtte

være træt. Men jeg så, at det var som om, at årene smeltede væk. Hun strålede og var fyldt af kærlighed til os alle.

Hun lod til at indsnuse øjeblikket, som om tiden var stoppet. Hun havde brugt det meste af sit liv på at hjælpe Herrens børn. Hun vidste fra beretningen i Mormons Bog, at den opstandne Frelser havde taget de små børn en efter en og velsignet dem og havde derpå grædt af glæde.⁴ Og hun havde oplevet den glæde længe nok til selv at kunne holde ud til det sidste i hans kærlige tjeneste.

Jeg så det samme mirakel i en mands soveværelse. Han havde tjent så trofast, at man skulle tro, at han fortjente at hvile.

Jeg vidste, at han havde været igenem en lang og smertefuld behandling for en sygdom, som lægerne sagde, han ville dø af. De kunne hverken give behandling eller håb.

Hans hustru førte mig ind i deres soveværelse. Der lå han på ryggen i en omhyggeligt opredt seng. Han havde en nystrøget, hvid skjorte, slips og nye sko på.

Han så overraskelsen i mine øjne, grinede stille og forklarede: »Når du har givet mig en velsignelse, vil jeg gerne være klar til tage imod kaldet til at rejse mig og tage min seng og begynde at arbejde.« Det vidste sig, at han var klar til den samtale, han snart skulle have med den Mester, han så trofast havde tjent.

Han var et eksempel på den fuldt omvendte sidste dages hellige, jeg ofte møder, efter de har viet deres liv i trofast tjeneste. De trænger sig frem.

Præsident Marion G. Romney beskrev det på denne måde: »Hos den fuldt ud omvendte, er ønsket om det, der strider imod Jesu Kristi evangelium, rent faktisk dødt og erstattet af en kærlighed til Gud og en fast og

standhaftig beslutning om at holde hans bud.«⁵

Det er denne faste beslutning, jeg mere og mere ser hos Jesu Kristi erfarne disciple. Som med den søster, der hilste på mine døtre, og den mand med de nye sko, som var klar til at stå op og marchere, følger de Frelserens bud til enden. Det har I alle set.

I kan se det igen, hvis I vender tilbage til Mormons Bog. Jeg nærer stadig beundring i mit hjerte, når jeg læser disse ord fra en aldrende og stålsat Herrens tjener: »For selv på dette tidspunkt skælver hele mit legeme overordentlig meget, mens jeg forsøger at tale til jer; men Gud Herren støtter mig og har tilladt mig, at jeg skulle tale til jer, og har befalet mig, at jeg skulle kundgøre for jer denne dag, at min søn Mosija er konge og hersker over jer.«⁶

I kan som jeg fatte mod ved det eksempel på udholdenhed, som Moroni viser. Han var alene om sin gerning. Han vidste, at hans liv nærmede sig sin afslutning. Og lyt

alligevel til det, han skriver med hensyn til mennesker, der endnu ikke er født samt til efterkommerne af hans dødsfjender: »Ja, kom til Kristus, og bliv fuldkommengjort i ham, og fornægt jer selv al gudløshed; og hvis I fornægter jer selv al gudløshed og elsker Gud af al jeres kraft, sind og styrke, da er hans nåde tilstrækkelig for jer, så I ved hans nåde kan blive fuldkomne i Kristus.«⁷

Moroni bar sit vidnesbyrd som en afskedstale over sit liv og virke. Han bad os indtrængende om at vise næstekærlighed, ligesom profeterne i Mormons Bog gjorde det. Han tilføjede sit vidnesbyrd om Frelseren, da døden tårnede sig op foran ham. Han var et sandt omvendt Guds barn, ligesom vi kan blive: fyldt med næstekærlighed, fast og frygtløs som vidne om Frelseren og hans evangelium og opsat på at holde ud til enden.

Moroni lærte os, hvad der forventes af os. Han sagde, at tro er det første skridt mod fuld omvendelse. Bønsomt studium af Mormons Bog vil opbygge

tro på Gud Faderen, på hans elskede Søn og hans evangelium. Den vil opbygge jeres tro på Guds profeter både fortidige og nutidige.

Den kan føre jer nærmere til Gud end nogen anden bog. Den kan ændre livet til det bedre. Jeg opfordrer jer til at gøre, som en af mine missionærkammerater gjorde. Han var løbet hjemmefra som teenager, og en eller anden havde lagt en Mormons Bog i den kasse, han havde taget med sig i sin søgen efter større lykke.

Årene gik. Han flyttede fra sted til sted over hele verden. Han var alene og ulykkelig en dag, hvor han fik øje på kassen. Kassen var fyldt med ting, han havde taget med sig. I bunden af kassen fandt han Mormons Bog. Han læste løftet i den og afprøvede det. Han vidste, den var sand. Det vidnesbyrd ændrede hans liv. Han fandt en glæde, der overgik hans vildeste fantasi.

Jeres eksemplar af Mormons Bog er måske gledet jer lidt af syne på grund af de bekymringer og gøremål, I har gjort til jeres dagligdag. Jeg beder jer indtrængende om at drikke dybt og ofte fra dens sider. Den rummer Jesu Kristi evangeliums fylde, som er den eneste vej tilbage til Gud.

Jeg bærer mit sikre vidnesbyrd om, at Gud lever og vil besvare jeres bønner. Jesus Kristus er verdens Frelser. Mormons Bog er et sandt og sikkert vidnesbyrd om, at han lever, og at han er vores opstandne og levende Frelser.

Mormons Bog er et dyrebart vidne. Jeg efterlader jer nu mit vidnesbyrd i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Mosi 18:9.

2. Mosi 2:17.

3. Moro 7:47.

4. Se 3–Ne 17:21–22.

5. Marion G. Romney, i Conference Report, okt. 1963, s. 23.

6. Mosi 2:30.

7. Moro 10:32.

Ældste Robert D. Hales
De Tolv Apostles Kvorum

Vent på Herren: Din vilje ske

Formålet med vores liv på jorden er at vokse, udvikle os og blive styrket gennem vore erfaringer.

På denne sabbatsmorgen takker vi for og vidner om, at vor Frelser lever. Hans evangelium er blevet gengivet ved profeten Joseph Smith. Mormons Bog er sand. Vi ledes af en levende profet i dag, præsident Thomas S. Monson. Frem for alt bærer vi højtideligt vidnesbyrd om Jesu Kristi sonoffer og de evige velsignelser, der følger deraf.

I de sidste par måneder har jeg haft muligheden for at studere og lære mere om Frelserens sonoffer, og hvordan han forberedte sig på at yde dette evige offer for hver enkelt af os.

Hans forberedelse begyndte i forudtilværelsen, da han ventede på sin Fader og sagde: »Din vilje ske, og æren være din for evigt.«¹ Fra det øjeblik og frem til i dag har han udøvet sin handlefrihed til at påtage sig og udføre vor himmelske Faders plan. Skriften lærer os, at Herren gennem sin ungdom stræbte efter at gøre sin Faders vilje² og »ventede på, at Herren skulle tilkendegive, hvornår tiden for hans tjenestegerning var inde.«³ Da han var 30, blev han svært fristet og modstod alligevel og sagde: »Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene.«⁴ I Getsemane stoled han på

sin Fader og sagde: »Dog, ske ikke min vilje, men din«⁵ og udøvede dernæst sin handlefrihed til at lide for vore synder. Trods en ydmygende offentlig rettergang og korsets smerte tjente han sin Fader og var villig til at blive »gennemboret for vore overtrædelser og knust for vore synder.«⁶ Selv da han råbte: »Min Gud, min Gud! Hvorfor har du forladt mig?«⁷ – tjente han sin Fader og udøvede sin handlefrihed til at tilgive sine fjender,⁸ sørge for sin mor⁹ og holde ud til enden, indtil hans liv, tjenestegerning og mission på jorden var fuldbragt.¹⁰

Jeg har ofte tænkt: Hvorfor har Guds Søn og hans hellige profeter og alle trofaste hellige lidt prøvelser og modgang, selv om de blot har stræbt efter at gøre vor himmelske Faders vilje? Hvorfor er det så hårdt, især for dem?

Jeg tænker på Joseph Smith, der som dreng led af sygdom og blev forfulgt hele sit liv. Ligesom Frelseren råbte han: »O Gud, hvor er du?«¹¹ Selv da han tilsyneladende var alene, udøvede han sin handlefrihed og tjente Herren og udførte sin himmelske Faders vilje.

Jeg tænker på vore pionerforfædre,

som blev uddrevet fra Nauvoo og gik over sletterne og udøvede deres handlefrihed til at følge profeten, selv om de led sygdom, afsavn og nogle tilmed døden. Hvorfor så frygtelige prøvelser? Hvad skulle det gøre godt for? Hvilket formål tjente det?

Når vi stiller disse spørgsmål, indser vi, at formålet med vores liv på jorden er at vokse, udvikle os og blive styrket gennem vore erfaringer. Hvordan gør vi det? Skriften giver os et svar i denne enkle sætning: Vi »venter på Herren.«¹² Prøver og modgang går ingen ram forbi. Disse jordiske udfordringer gør os og vor himmelske Fader i stand til at se, hvorvidt vi vil udøve vores handlefrihed til at følge hans Søn. Han ved det allerede, og vi har muligheden for at lære, at uanset hvor svær en situation vi står i, så skal »alt dette ... give [os] erfaring og skal være til gavn for [os].«¹³

Betyder det, at vi altid forstår vore udfordringer? Har vi ikke alle til tider grund til at spørge: »O Gud, hvor er du?«¹⁴ Jo, det har vi! Når en ægtefælle dør, sidder der en undrende tilbage. Når økonomisk trange tider rammer en familie, er der en far, der spørger. Når børn falder fra stien, spørger en mor og far i sorg. Ja, »om aftenen slår gråden sig ned, om morgenen er der jubel.«¹⁵ Så i morgengryet rejser vi os styrkede i tro og forståelse og vælger at vente på Herren og siger: »Din vilje ske.«¹⁶

Hvad betyder det så at vente på Herren? I skriften betyder ordet *vente* at håbe, imødesee og stole på. At håbe og stole på Herren kræver tro, tålmodighed, ydmyghed, sagtomdighed, langmodighed, at holde budene og holde ud til enden.

At vente på Herren betyder at så et troens frø og pleje det »med stor flid og ... tålmodighed.«¹⁷

Det betyder at bede, som Frelseren gjorde – til Gud, vor himmelske Fader – og sige: »Komme dit rige, ske din vilje.«¹⁸ Det er en bøn, som vi opsender af hele vores sjæl i vor Frelser, Jesu Kristi navn.

At vente på Herren betyder at granske i hjertet og »modtage Helligånden«, så vi kan vide, »alt det, [vi] skal gøre.«¹⁹

Når vi følger Åndens tilskyndelser, opdager vi, »at trængslen skaber udholdenhed«,²⁰ og vi lærer at fortsætte »i tålmodighed, indtil [vi] bliver gjort fuldkomne.«²¹

At vente på Herren betyder at »stå fast i troen«²² og trænge sig frem i tro med »et fuldkomment klart håb.«²³

Det betyder, at man alene stoler »på Kristi fortjenester«²⁴ og med hans »nådes bistand [at kunne sige]: Din vilje ske, o Herre, og ikke vor.«²⁵

Når vi venter på Herren, står vi »urokkelige i at holde Guds befalinger,«²⁶ idet vi ved, at vi »en dag skal hvile fra alle [vore] trængsler.«²⁷

Og vi kaster ikke vores »frimodighed bort,«²⁸ men stoler på, at »alt det, hvormed [vi] er blevet plaget, skal virke sammen til gavn for [os].«²⁹

Disse trængsler kan antage alle former og størrelser. Jobs erfaringer minder os om, at vi måske kaldes til at holde ud. Job mistede alle sine ejendele, deriblandt også sin jord, sit hus, sine dyr, sin familie, sit ry, sit gode helbred, ja, endog sit mentale velbefindende. Men han ventede stadig på Herren og bar et stærkt personligt vidnesbyrd. Han sagde:

»Dog ved jeg, at min løser lever, til sidst skal han stå frem på jorden.

Når ... mit kød er tæret bort, skal jeg skue Gud.«³⁰

»Lad ham slå mig ihjel, jeg venter ham.«³¹

Selv med Jobs, profeternes og Frelserens strålende eksempler kan det være en udfordring at vente på

Herren, især når vi ikke fuldt ud forstår hans plan og hensigt med os. Den forståelse opnås som oftest »linje på linje [og] forskrift på forskrift.«³²

I mit liv har jeg lært, at jeg nogle gange ikke modtager svar på en bøn, fordi Herren ved, at jeg ikke er klar. Når han svarer, er det ofte »lidt her og lidt der«³³ –for det er alt, jeg kan klare eller er villig til at gøre.

For ofte beder vi om at have tålmodighed, men vi vil have den lige nu! Som ung bad præsident David O. McKay om et vidnesbyrd om evangeliets sandhed. Mange år senere, da han tjente på mission i Skotland, kom det endelig. Han skrev senere: »Det gav mig vished om, at oprigtige bønner besvares »på et eller andet tidspunkt, et eller andet sted.«³⁴

Vi ved måske ikke, hvornår eller hvordan Herrens svar vil komme, men jeg vidner om, at svaret kommer til hans tid og på hans måde. Nogle svar får vi først på den anden side. Dette kan gælde visse løfter i vores patriarkalske velsignelse og for nogle velsignelser til familiemedlemmer. Lad os ikke give op omkring Herren. Hans velsignelser er evige, ikke timelige.

At vente på Herren giver os en uvurderlig mulighed for at opdage, at der er mange, som venter på os. Vore børn venter på, at vi viser tålmodighed, kærlighed og forståelse mod dem. Vore forældre venter på, at vi viser taknemlighed og medfølelse. Vore brødre og søstre venter på, at vi skal være tolerante, nådige og tilgivende. Vores ægtefælle venter på, at vi elsker dem, som Frelseren har elsket hver og en af os.

Når vi går gennem fysisk modgang, bliver vi mere opmærksomme på, hvor mange der venter på os hver især. Til alle de Maria'er og Martha'er, til alle de gode samaritanere, som hjælper de syge, kommer de svage til

undsætning og sørger for de mentalt og fysisk medtagne, kan jeg mærke en kærlig himmelsk Faders og hans elskede Søns taknemlighed. I jeres daglige kristuslignende tjeneste venter I på Herren og gør vor himmelske Faders vilje. Hans løfte til jer er tydeligt: »Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig.«³⁵ Han kender til jeres offer og sorg. Han hører jeres bønner. Hans fred og hvile vil blive jer til del, når I fortsat venter på ham i tro.

Enhver af os er mere elsket af Herren, end vi har nogen mulighed for at forstå eller forestille os. Lad os derfor være venligere over for hinanden og venligere over for os selv. Lad os huske, at når vi venter på Herren, bliver vi »hellig[e] ved Herren Kristi forsoning ... som et barn, underdanig, sagtom, ydmyg, tålmodig, fuld af kærlighed, villig til at underordne sig alt det, som Herren finder det tjenligt at pålægge ham, ligesom et barn underordner sig sin far.«³⁶

Sådan underordnede vor Frelser sig sin Fader i Getsemane. Han bønfuldt sine disciple: »Våg sammen med mig!« – og tre gange fandt han dem sovende.³⁷ Uden disse disciples støtte og helt til sidst uden Faderens nærvær valgte Frelseren at »lide smerter og trængsler og fristelset af enhver art.«³⁸ En engel blev sendt fra himlen for at styrke ham³⁹ – han tømte det bitre bæger.⁴⁰ Han ventede på Faderen ved at sige: »Din vilje ske«,⁴¹ og han trådte ydmygt vinpersen alene.⁴² Som en af hans apostle i disse sidste dage beder jeg nu om, at vi vil blive styrkede til at kunne våge sammen med ham og vente på ham alle vore dage.

På denne sabbatsmorgen udtrykker jeg taknemlighed for, at vi i vores Getsemane⁴³ ikke er ladt alene. Han, som våger over os, »falder ikke i søvn, han sover ikke.«⁴⁴ Hans engle her og bag sløret er »rundt omkring [os] til at styrke [os]«. ⁴⁵ Jeg bærer særligt vidnesbyrd om, at Frelserens løfte er sandt, for han siger: »Men de, der håber på Herren,

får nye kræfter, de får vinger som ørne. De løber uden at blive trætte, de vandrer uden at udmattes.«⁴⁶ Må vi vente på ham ved at gå frem i tro, så vi i vore bønner må sige: »Din vilje ske«,⁴⁷ og vendte tilbage til ham med ære. I vor Frelasers og Forløseres hellige navn, ja, Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Moses 4:2.
2. Luk 2:49.
3. JSO, Matt 3:24, i Guide til Skrifterne.
4. Luk 4:8.
5. Luk 22:42.
6. Es 53:5; Mosi 14:5.
7. Matt 27:46; Mark 15:34.
8. Se Luk 23:34.
9. Se Joh 19:27.
10. Se Joh 19:30.
11. L&P 121:1.
12. Sl 37:9; 123:2; Es 8:17; 40:31; 2 Ne 18:17.
13. L&P 122:7.
14. L&P 121:1.
15. Sl 30:5.
16. Matt 6:10; 3 Ne 13:10; se også Matt 26:39.
17. Alma 32:41.
18. Matt 6:10; Luk 11:2.
19. 2 Ne 32:5.
20. Rom 5:3.
21. L&P 67:13.
22. Alma 45:17.
23. 2 Ne 31:20.
24. Moro 6:4.
25. L&P 109:44.
26. Alma 1:25.
27. Alma 34:41.
28. Hebr 10:35.
29. L&P 98:3.
30. Job 19:25-26.
31. Job 13:15.
32. 2 Ne 28:30.
33. 2 Ne 28:30.
34. *Kirkens præsidenters lærdomme: David O. McKay*, 2003, s. xviii.
35. Matt 25:40.
36. Mosi 3:19.
37. Matt 26:38; se også v. 39-45.
38. Alma 7:11.
39. Se Luk 22:43.
40. »Til minde om den korsfæstede«, *Salmer og sange*, nr. 117, se også 3 Ne 11:11; L&P 19:18-19.
41. Matt 26:42.
42. Se L&P 76:107; 88:106; 133:50.
43. »Hvor kan jeg finde fred?«, *Salmer og sange*, nr. 65.
44. Sl 121:4.
45. L&P 84:88.
46. Es 40:31.
47. Matt 26:42.

Ældste Tad R. Callister
De Halvfjerds' Præsidium

Mormons Bog – en bog fra Gud

Sammen med Bibelen er Mormons Bog et absolut nødvendigt vidne om Kristi lære og hans guddommelighed.

For mange år siden fik min tipoldefar fat i en Mormons Bog for første gang. Han slog op i midten af den og læste et par sider. Så udtalte han: »Denne bog er skrevet af enten Gud eller djævelen, og jeg vil finde ud af, hvem der skrev den.« Han læste den igennem to gange i løbet af de næste 10 dage og sagde så: »Djævelen kunne ikke have skrevet den – den må være fra Gud.«¹

Det er det geniale ved Mormons Bog – der er ingen middelvej. Enten er den, som hævdet, Guds ord, eller også er den et totalt bedrag. Denne bog hævder ikke blot at være en moralsk afhandling, teologisk fortolkning eller en samling indsigtfulde skrivelser. Den hævder at være Guds ord – hver en sætning, hvert et vers, hver en side. Joseph Smith erklærede, at en Guds engel ledte ham til nogle guldplader, som indeholdt skrivelser fra profeter i det fordums Amerika, og at han oversatte disse plader ved guddommelig kraft. Hvis den historie er sand, så er Mormons Bog hellig skrift, som den hævder at være, hvis ikke, er den et sofistikeret, men ikke desto mindre djævelsk fupnummer.

C.S. Lewis har talt om et lignende dilemma, som en person, der skal vælge mellem at anerkende eller forkaste Frelserens guddommelighed, står i – hvor der heller ingen middelvej er: »Jeg prøver her at forhindre nogen i at sige de virkelig tåbelige ting, som mennesker ofte siger om ham: »Jeg kan godt anerkende Jesus som en stor moralsk lærer, men jeg kan ikke anerkende hans krav om at være Gud.« Det er det eneste, vi ikke må sige. Et menneske, som blot var et menneske, og dog sagde det, som Jesus gik og sagde, kunne ikke blot være en stor moralsk lærer ... I må træffe et valg. Enten var og er denne mand Guds Søn, eller også er han en galning eller det, der er værre ... Men lad os ikke køre frem med noget nedladende vrøvl om, at han er en stor læremester. Han har ikke ladet den valgmulighed stå åben. Det har aldrig været hans mening.«²

På samme måde må vi foretage et enkelt valg omkring Mormons Bog: Den er enten fra Gud eller djævelen. Der er ingen anden mulighed. Jeg indbyder jer til i et øjeblik at tage en test, der vil hjælpe jer til at afgøre denne bogs sande beskaffenhed. Spørg jer

selv, om det er Gud eller djævelen følgende skriftsteder fra Mormons Bog drager jer nærmere til:

»Tag for jer af Kristi ord, for se, Kristi ord vil fortælle jer alt det, som I skal gøre« (2 Ne 32:3).

Eller disse ord fra en kærlig far til sine sønner: »Og se, mine sønner, husk, husk, at det er på klippen, vor forløser, som er Kristus, Guds Søn, at I skal bygge jeres grundvold« (Hel 5:12).

Eller disse ord fra en profet: »Ja, kom til Kristus, og bliv fuldkommen-gjort i ham« (Moro 10:32).

Kunne disse udtalelser fra Mormons Bog på nogen måde være forfattet af den onde? Efter Frelseren havde uddrevet nogle djævle, hævdede farisæerne, at han gjorde det »ved dæmonernes fyrste, Beelzebub«. Frelseren svarede, at en sådan konklusion var ulogisk: »Ethvert rige i splid med sig selv lægges øde,« sagde han, »og en by eller et hus i splid med sig selv kan ikke bestå.« Og så kommer hans afgørende bemærkning: »Og hvis Satan uddriver Satan, er han kommet i splid med sig selv; hvordan kan hans rige så bestå?« (Matt 12:24-26; fremhævelse tilføjet).

Hvis de foregående skriftsteder fra Mormons Bog lærer os at tilbede og elske og tjene Frelseren (hvilket de gør), hvordan kan de så være fra Djævelen? Hvis det er tilfældet, er han i splid med sig selv og nedbryder

således sit eget rige, selve den situation Frelseren sagde ikke kunne eksistere. En ærlig, fordomsfri læsning af Mormons Bog vil føre en person til den samme konklusion som min tipoldefar, nemlig: »Djævelen kunne ikke have skrevet den – den må være fra Gud.«

Men hvorfor er Mormons Bog så afgørende, hvis vi allerede har Bibelen til at lære os om Jesus Kristus? Har I nogensinde undret jer over, hvorfor der er så mange kristne kirker i verden i dag, når de i bund og grund får deres lære fra den samme Bibel? Det er, fordi de fortolker Bibelen på forskellig vis. Hvis de fortolkede den på samme måde, ville de være den samme kirke. Det er ikke en situation, Herren ønsker, for apostlen Paulus sagde, at der er »én Herre, én tro, én dåb« (Ef 4:5). For at bringe denne enhed i stand har Herren indstiftet en guddommelig lov om vidner. Paulus har sagt: »På to eller tre vidners udsagn skal enhver sag afgøres« (2 Kor 13:1).

Bibelen er ét vidnesbyrd om Jesus Kristus, Mormons Bog er et andet. Hvorfor er dette andet vidnesbyrd så afgørende? Følgende illustration kan være en hjælp: Hvor mange lige streger kan man tegne gennem en enkelt prik på et stykke papir? Svaret er uendeligt mange. Lad os et øjeblik antage, at prikken repræsenterer Bibelen, og at hundredvis af disse lige streger

gennem denne prik repræsenterer forskellige fortolkninger af Bibelen, og at hver af disse fortolkninger repræsenterer en kirke.

Hvad sker der imidlertid, hvis der på dette stykke papir er en anden prik, der repræsenterer Mormons Bog? Hvor mange lige linjer kan man tegne mellem disse to prikker: Bibelen og Mormons Bog? Kun en. Kun én fortolkning af Kristi lære overlever disse to vidners vidnesbyrd.

Om og om igen optræder Mormons Bog som et bekræftende, forklarende og forenende vidnesbyrd om de læresætninger, Bibelen indeholder, så der kun er »én Herre, én tro, én dåb«. Fx er nogle mennesker forvirrede over, om dåb er væsentlig for frelse på trods af, at Frelseren forklarede Nikodemus: »Den, der ikke bliver født af vand og ånd, kan ikke komme ind i Guds rige« (Joh 3:5). Men Mormons Bog fjerner al tvivl om dette emne: »Og han befaler alle mennesker, at de skal omvende sig og blive døbt i hans navn ... ellers kan de ikke blive frelst i Guds rige« (2 Ne 9:23).

Der findes adskillige dåbsmetoder i verden i dag, skønt Bibelen fortæller os den måde, hvorpå Frelseren, vores store forbillede, blev døbt: »[Han] steg straks op fra vandet« (Matt 3:16). Kunne han være kommet op fra vandet, medmindre han først var gået ned i vandet? For at der ikke skal

Jundiai i Brasilien

være nogen uoverensstemmelse over det emne, fordriver Mormons Bog den med denne ligefremme udtalelse angående læren med hensyn til den rette dåbsmetode: »Og så skal I sænke dem ned i vandet« (3 Ne 11:26).

Mange tror, at åbenbaring stoppede med Bibelen, skønt Bibelen selv er et vidnesbyrd om Guds åbenbaringsmønstre igennem 4000 år af menneskets historie. Men én ukorrekt læresætning som denne er ligesom en dominobrik, der bliver skubbet til og vælter andre brikker, eller i dette tilfælde vælter korrekte læresætninger. At tro på, at åbenbaring er ophørt, medfører, at læren om, at »Gud er den samme i går, i dag og for evigt,« (Morm 9:9) falder. Det medfører, at den lære, som Amos underviste i, at »nej, Gud Herren gør ikke noget, førend han har åbenbaret sine planer for sine tjenere, profeterne« (Amos 3:7) falder, og det medfører, at læren om, at »Gud ikke gør forskel på nogen« (ApG 10:34) og således taler til alle mennesker i alle tidsaldre, falder. Men heldigvis genfremsetter Mormons Bog Bibelens sandhed om fortsat åbenbaring:

»Og videre taler jeg til jer, som forkaster Guds åbenbaringer og siger, at de er afskaffet, at der ikke er nogen åbenbaringer ...

For læser vi ikke, at Gud er den samme i går, i dag og for evigt ... ?« (Morm 9:7, 9).

Med andre ord: Hvis Gud er uforanderlig og talte i fordums tider, vil han ligeledes tale i nutiden.

Listen over bekræftelser og afklaringer på læresætninger fortsætter i ét væk, men ingen er stærkere, ej heller tydeligere end Mormons Bogs prædikener om Jesu Kristi forsoning. Vil I gerne have et ubestrideligt vidnesbyrd indprentet i jeres sjæl om, at Frelseren steg ned under jeres synder, og at der ikke findes en synd eller jordisk tilstand, han ikke kan favne i sin forsoning – at han for hver af jeres kampe har et lægemiddel af overlegen helbredende kraft? Så læs Mormons Bog. Den fortæller jer og vidner for jer om, at Kristi forsoning er uendelig, fordi den omfatter, favner og overgår enhver jordisk skrøbelighed, mennesket kender til. Det var derfor, profeten Mormon sagde:

»I skal have håb ved Kristi forsoning« (Moro 7:41).

Det kan ikke undre, at Mormons Bog frimodigt hævder: »Og hvis I vil tro på Kristus, vil I tro på disse ord, for de er Kristi ord« (2 Ne 33:10). Sammen med Bibelen er Mormons Bog et absolut nødvendigt vidne om Kristi lære og hans guddommelighed. Sammen med Bibelen »lærer [den] alle mennesker, at de skal gøre godt« (2 Ne 33:10). Og sammen med Bibelen fører den os til »én Herre, én tro, én dåb«. Det er derfor, Mormons Bog er så altafgørende i vores tilværelse.

For nogle år siden overværede jeg et nadvermøde i Toronto i Canada. En 14-årig pige var en af talerne. Hun fortalte, at hun havde talt med en af sine venner i skolen om religion. Vennen sagde til hende: »Hvilken kirke tilhører du?«

Hun svarede: »Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, eller mormonerne.«

Vennen svarede: »Jeg kender godt den kirke, og jeg ved, den ikke er sand.«

»Hvordan ved du det?« lød svaret.

»Fordi«, sagde vennen, »jeg har undersøgt den.«

»Har du læst Mormons Bog?«

»Nej,« lød svaret. »Det har jeg ikke.«

Da svarede denne søde unge pige: »Så har du ikke undersøgt min kirke, for jeg har læst hver en side af Mormons Bog, og jeg ved, den er sand.«

Jeg har også læst hver en side af Mormons Bog, om og om igen, og jeg bærer mit højtidelige vidnesbyrd om, ligesom min tipoldefar, at den kommer fra Gud. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Willard Richards, i LeGrand Richards, *Et stort og forunderligt værk*, 1963, s. 78.
2. C.S. Lewis, *Mere Christianity*, 1952, s. 40-41.

Elaine S. Dalton
Unge Pigers hovedpræsident

Elsk hendes mor

Hvordan kan en far opdrage en glad og veltilpasset datter i vore dages stadig mere forgiftede verden? Svaret har vi fået af Herrens profeter.

I ngen ord kan beskrive den hellige begivenhed, hvor en nybagt far holder sin spæde datter i sine arme for den første gang. Denne sommer er tre af vore sønner blevet nybagte fædre til piger. Da jeg iagttog vores barske, stærke søn, Jon, der spiller rugby, mens han holdt sin første datter i sine arme, så han på hende med en ærbødig ømhed og så hen på mig med et udtryk, der syntes at sige: »Hvordan opdrager jeg en pige?»

Denne morgen vil jeg gerne tale til vore sønner og til alle fædre. Hvordan kan en far opdrage en glad og veltilpasset datter i vore dages stadig mere forgiftede verden? Svaret har vi fået af Herrens profeter. Det er et enkelt svar, og det er sandt: »Det vigtigste, en far kan gøre for sin datter, er at elske hendes mor.«¹ Måden, I elsker hendes mor på, underviser jeres datter i ømhed, loyalitet, respekt, medfølelse og hengivenhed. Af jeres eksempel vil hun lære, hvad hun kan forvente af de unge mænd og hvilke kvaliteter hun skal søge efter i sin kommende ægtefælle. Ved den måde, I elsker og ærer jeres hustru på, kan I vise jeres datter, at hun aldrig skal lade sig nøje med mindre. Jeres eksempel underviser jeres datter i at værdsætte kvindelighed. I viser hende, at hun er datter

af vor himmelske Fader, der elsker hende.

Elsk hendes mor så højt, at jeres ægteskab er celestiale. Et tempelægteskab for tid og al evighed er jeres største indsats og højeste prioritet værd. Det var først, da Nefi havde færdiggjort templet ude i ødemarken, at han sagde: »Og ... vi levede på lykkelig vis.«² »Lykkelig vis« findes i templet. Det er at holde pagten. Lad ikke nogen indflydelse komme ind i jeres liv eller hjem, som kan forårsage, at I går på kompromis med jeres pagter eller forpligtelse over for jeres hustru og familie.

I Unge Piger hjælper vi jeres datter med at forstå hendes identitet som Guds datter og vigtigheden af at

forblive dydig og værdig til at modtage templets velsignelser og velsignelserne ved et tempelægteskab. Vi underviser jeres datter i vigtigheden af at indgå og holde hellige pagter. Vi underviser hende i at forpligte sig til nu at leve på en måde, så hun altid kan være værdig til at komme ind i templet og ikke lade noget forsinke, distrahere eller diskvalificere hende fra dette mål. Jeres eksempel, som hendes far, taler højere end vore vigtige ord. Unge piger bekymrer sig for deres fædre. Mange udtrykker, at deres største ønske er at blive forenet evigt som familie. De ønsker, at I er der, når de tager til templet eller bliver viet i templet. Hold jer tæt til jeres datter og hjælp hende med at forberede sig og forblive værdig til templet. Når hun bliver 12 år, så tag hende med til templet så ofte som muligt for at udføre dåb for jeres forfædre og andre. Hun vil påskønne disse minder for evigt.

Vore dages populære kultur forsøger at nedbryde og skænde jeres evige rolle som patriark og far og begrænse jeres vigtigste ansvar. Det er blevet jer givet »i henhold til den guddommelige plan« og som fædre »skal [I lede jeres] familie i kærlighed og retskaffenhed og har ansvaret for at sørge for livets fornødenheder samt beskytte [jeres] familier.«³

Fædre, I er beskyttere af jeres hjem, jeres hustru og jeres børn. I dag »er det ikke nemt at beskytte sin familie mod den ondes indtrængen i deres sind og ånd ... Disse indflydelser kan og flyder frit i hjemmet. Satan er meget klog. Han slår ikke døren ind.«⁴

I skal være dydens vogtere. »En præstedømmebærer er *dydig*. Dydig opførsel vil sige, at jeres tanker og handlinger er rene ... Dyd er ... et guddommeligt karaktertræk ... Det er beslægtet med hellighed.«⁵ Unge Pigers værdinormer er kristuslignende

egenskaber, som omfatter værdinormen dyd. Vi kalder jer nu til at tilslutte jer os i at føre verden tilbage til dyd. For at gøre dette »må [I] bestandigt øve dyd og hellighed«⁶ ved at fjerne alt fra jeres tilværelse, der er ondt og ikke i overensstemmelse med en, der bærer Guds hellige præstedømme. »Lad dyd uophørligt pryde [jeres] tanker, da skal [jeres] selvtillid vokse sig stærk i Guds nærhed, og ... Helligånden skal være [jeres] stadige ledsager.«⁷ Så vær opmærksomme på, hvad I ser i medierne eller på tryk. Jeres personlige dyd skal være et eksempel for jeres døtre, og også jeres sønner, på hvad sand styrke og moralsk mod er. Ved at være dydens vogter i jeres eget liv, i jeres hjem og i jeres børns tilværelse viser I jeres hustru og døtre, hvad sand kærlighed virkelig er. Jeres personlige renhed vil give jer styrke.

I er jeres døtres værge i mere end lovens betydning. Vær til stede i jeres døtres tilværelse. Lad hende vide, hvad jeres standarder, forventninger, håb og drømme er for hendes fremgang og lykke. Interview hende, lær hendes venner at kende og, når den tid kommer, hendes kærestes. Hjælp hende med at forstå vigtigheden af uddannelse. Hjælp hende med at forstå, at princippet om sømmelighed

er en beskyttelse. Hjælp hende med at vælge musik og medier, der indbyder Ånden og er i overensstemmelse med hendes guddommelige identitet. Vær en aktiv del af hendes tilværelse. Og hvis hun, i sine teenageår, ikke kommer hjem til tiden fra en date, så hent hende. Hun vil gøre modstand og fortælle, at I har ødelagt hendes sociale liv, men hun vil inderst inde vide, at I elsker hende nok til at være hendes beskytter.

I er ikke ordinære mænd. På grund af jeres tapperhed i det førjordiske rige kvalificerede I jer til at blive ledere og til at besidde præstedømmets kraft. Der udviste I »stor tro og gode gerninger«, og I er her nu for at gøre det samme.⁸ Jeres præstedømme gør jer til noget særligt.

I løbet af nogle få uger vil vore tre sønner give deres døtre et navn og en velsignelse. Jeg håber, at dette bliver den første af mange præstedømmevensignelser, som de modtager fra deres fædre, for i den verden, hvori de vokser op, vil de få brug for disse velsignelser. Jeres datter vil påskønne præstedømmet og beslutte i sit hjerte, at det er det, som hun ønsker i sit kommende hjem og familie. Husk altid, »at præstedømmets rettigheder er uadskilligt forbundet med himlens

kræfter« og kan kun »beherskes ... efter retfærdighedens principper«.⁹

Fædre, I er jeres datters helt. Min far var min helt. Jeg plejede hver aften at vente på ham på trapperne op til vores hus. Han tog mig op og svingede mig rundt og satte mig ned på sine store sko, og så dansede han mig ind i huset. Jeg elskede den udfordring, det var at forsøge at følge hans trin. Det gør jeg stadigvæk.

Vidste I, at jeres vidnesbyrd har en stærk indflydelse på jeres døtre? Jeg ved, at min far havde et vidnesbyrd. Jeg ved, at han elskede Herren. Og fordi min far elskede Herren, elskede jeg ham også. Jeg vidste, at han holdt af enkerne, fordi han brugte sin ferie på at male huset for enken, der boede inde ved siden af. Jeg syntes, det var den bedste ferie, vores familie nogensinde havde haft, fordi han lærte mig at male! I vil velsigne jeres døtres tilværelse i de kommende år, hvis I altid ser efter muligheder for at være sammen med hende og bære jeres vidnesbyrd for hende.

I Mormons Bog blev Abish omvendt af sin fars vidnesbyrd om hans bemærkelsesværdige syn. I mange år efter bevarede hun sit vidnesbyrd i sit hjerte og levede retskaffent i et meget ugudeligt samfund. Så kom tidspunktet, hvor hun ikke længere kunne være tavs, og hun løb fra hus til hus for at bære sit vidnesbyrd og fortælle om de mirakler, hun havde været vidne til i kongens gård. Styrken af Abishs omvendelse og vidnesbyrd var redskabet, som ændrede et helt samfund. Folket havde hørt hende bære vidnesbyrd og blev et folk, der »blev omvendt til Herren [og] faldt aldrig fra«, og deres sønner blev de unge krigere!¹⁰

Som der står i salmen: »Vågn op, o, I Guds mænd!«¹¹ Dette er et kald til jer, I mænd, som bærer Guds hellige

præstedømme. Må der blive sagt om jer, som der blev sagt om hærføreren Moroni:

»Han var en stærk og en mægtig mand ... en mand med en fuldkommen forståelse ... en mand, der var fast i troen på Kristus ...

Hvis alle mennesker havde været og var og altid ville være ligesom Moroni, se, så ville selve helvedes magter være blevet rystet for evigt ... Djævelen ville aldrig få magt over menneskenes børns hjerte.«¹²

Brødre, fædre og unge mænd: »Vær loyal mod det guddommelige i jer.«¹³

Så hvordan opdrager man en pige? Elsk hendes mor. Før jeres familie til templet, vær dydens vogtere og højn jeres præstedømme. Fædre, I er blevet betroet vor himmelske Faders guddommelige døtre. De er dydige og udvalgte. Det er min bøn, at I vil våge over dem, styrke dem, udvise dydig opførsel og lære dem at følge i hvert eneste af Frelserens fodspor – for han lever! I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Præsident David O. McKay citerede ofte denne udtalelse af Theodore Hesburgh, i »Quotable Quotes«, *Reader's Digest*, jan. 1963, s. 25; se også *Richard Evans' Quote Book*, 1971, s. 11.
2. 2 Ne 5:27.
3. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
4. A. Theodore Tuttle, »The Role of Fathers«, *Ensign*, jan. 1974, s. 67.
5. Ezra Taft Benson, »Mesterens guddommelige karaktertræk«, *Stjernen*, jan. 1987, s. 37.
6. L&P 46:33.
7. L&P 121:45, 46.
8. Alma 13:3; se også v. 2.
9. L&P 121:36.
10. Alma 23:6; se også Alma 19:16-17; 53:10-22.
11. »Vågn op, o, I Guds mænds«, *Hymns*, nr. 323.
12. Alma 48:11, 13, 17.
13. I Harold B. Lee, »Be Loyal to the Royal within You«, i *Speeches of the Year: BYU Devotional and Ten-Stake Fireside Addresses 1973, 1974*, s. 100.

Ældste M. Russell Ballard
De Tolv Apostles Kvorum

Et navns betydning

Lad os gøre det til en vane ... at gøre det klart, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er det navn, ved hvilket Herren har sagt, at vi skal kendes.

Ældste Hales, på alles vegne udtrykker vi vores dybeste kærlighed og taknemlighed for, at du er her denne formiddag.

Siden sidste aprilkonference har mine tanker gentagne gange været fokuseret på emnet et navns betydning. I disse sidste måneder har vi fået adskillige oldebørn ind i familien. Og selv om de synes at komme hurtigere, end jeg kan holde rede på, så er hvert barn en velkommen forøgelse af vores familie. Hver har de fået et særligt navn, som forældrene har valgt, et navn de skal kaldes ved i deres levetid, som adskiller dem fra andre. Sådan er det i alle familier og blandt alle religioner på jorden.

Herren Jesus Kristus vidste, hvor vigtigt det var at være tydelig med navngivelsen af sin Kirke i disse sidste dage. I afsnit 115 af Lære og Pagter navngiver han selv Kirken: »For således skal min kirke kaldes i de sidste dage, nemlig Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige« (v. 4).

Og kong Benjamin belærte sit folk således på Mormons Bogs tid:

»Derfor ønsker jeg, at I skal påtage jer Kristi navn, alle I, der har gjort pagt med Gud, at I vil være lydige til jeres livs ende.

Og jeg ønsker, at I også skal huske, at dette er det navn, som jeg sagde, jeg ville give jer, og som aldrig skulle slettes, undtagen ved overtrædelse; pas derfor på, at I ikke overtræder, så navnet ikke bliver slettet fra jeres hjerte« (Mosi 5:8, 11).

Vi påtager os Kristi navn i dåbens vande. Vi fornyer dåbens virkning hver uge, når vi deltager i nadveren og viser vores villighed til at påtage os hans navn og lover altid at mindes ham (se L&P 20:77, 79).

Indser vi, hvor velsignede vi er ved at kunne påtage os Guds elskede og enbårne Søns navn? Forstår vi betydningen af dette? Frelserens navn er det eneste navn under himlen, hvorved mennesket kan blive frelst (2 Ne 31:21).

Som I husker, talte præsident Boyd K. Packer om betydningen af Kirkens navn ved sidste aprilkonference. Han forklarede, at »eftersom vi er lydige over for åbenbaring, kalder vi den derfor selv Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige frem for Mormonkirken« (»Vejledt af Helligånden«, *Liahona*, maj 2011, s. 30).

Eftersom Kirkens fulde navn er så vigtigt, gentager jeg åbenbaringer fra skrifterne, Det Første Præsident-skabs instruktioner i breve fra 1982 og

2001 og andre apostles ord, som har opfordret medlemmerne af Kirken til at værne om og lære verden, at Kirken kendes ved Herrens, Jesu Kristi navn. Det er det navn, ved hvilket Herren vil kalde os i de sidste dage. Det er det navn, ved hvilket hans kirke kendes fra alle andre kirker.

Jeg har tænkt meget på, hvorfor Frelseren gav sin genoprettede kirke et navn på syv ord. Det kan synes langt, men hvis vi tænker på det som en beskrivelse af, hvad Kirken er, så bliver det pludselig vidunderligt kort, åbent og ligefremt. Hvordan skulle nogen anden beskrivelse kunne være mere direkte og klar og stadig med så få ord?

Hvert ord er klart og uundværligt. På engelsk angiver det første ord *The*, at den genoprettede kirke har en særstilling blandt alle verdens religioner som Kirken.

Ordene *Jesu Kristi Kirke* erklærer, at det er hans kirke. I Mormons Bog sagde Jesus: »Og hvordan kan den være min kirke, medmindre den kaldes ved mit navn? For hvis en kirke kaldes ved Moses' navn, så er den Moses' kirke; eller hvis den kaldes ved et menneskes navn, så er den et

menneskes kirke; men hvis den kaldes ved mit navn, så er den min kirke, der som de er bygget på mit evangelium« (3 Ne 27:8).

Af Sidste Dages forklarer, at det er den samme kirke, som den kirke Jesus Kristus grundlagde under sin jordiske tjenestegerning, der er genoprettet her i de sidste dage. Vi ved, at der var et frafald eller apostasi, som nødvendigvis gjorde genoprettelsen af hans sande og komplette kirke i vor tid.

Hellige betyder, at dens medlemmer følger ham og stræber efter at gøre hans vilje, holde hans bud og forberede sig på igen at skulle leve i hans og vor himmelske Faders nærhed. *Hellige* henviser ganske enkelt til dem, som stræber efter at gøre deres liv helligt ved at indgå pagt om at følge Kristus.

Frelserens navn blev givet til hans kirke for at fortælle os præcis, hvem vi er, og hvad vi tror på. Vi tror, at Jesus Kristus er hele verdens Frelser og Forløser. Han sonede for alle, som vil omvende sig fra sine synder, og han brød dødens lænker og tilvejebragte de dødnes opstandelse. Vi følger Jesus Kristus. Og som kong Benjamin sagde til sit folk, siger jeg også til os alle i

dag: »I skal huske altid at bevare navnet skrevet i hjertet« (Mosi 5:12).

Vi bliver bedt om at »stå som Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder« (Mosi 18:9). Det betyder til dels, at vi må være villige til at lade andre vide, hvem vi følger, og hvis kirke vi tilhører: Jesu Kristi Kirke. I kærlighedens og vidnesbyrdets sande ånd ønsker vi bestemt at gøre det. Vi ønsker at følge Frelseren ved enkelt og tydeligt, omend stadig ydmygt, at erklære, at vi er medlemmer af hans kirke. Vi følger ham ved at være sidste dages hellige – disciple i de sidste dage.

Mennesker og organisationer får ofte et øgenavn af andre. Et øgenavn kan være en kort udgave af navnet, eller også kan det stamme fra en begivenhed, noget fysisk eller et andet karakteristika. Selvom øgenavne ikke har samme status eller betydning som faktiske navne, kan de godt bruges ordentligt.

Herrens kirke har i både gammel og nyere tid haft øgenavne. De hellige på Det Nye Testaments tid blev kaldt *kristne*, fordi de vedstod, at de troede på Jesus Kristus. Det navn, der først blev brugt nedsættende af deres

kritikere, er nu en hædersbevisning, og vi er stolte af at blive kaldt en kristen kirke.

Vore medlemmer er blevet kaldt *mormoner*, fordi vi tror på Mormons Bog: Endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus. Andre prøver måske at bruge ordet *mormon* i en bredere betydning for at medtage dem, der har forladt Kirken og dannet forskellige udbrydergrupper. En sådan brug fører kun til forvirring. Vi er taknemlige for de medier, som afholder sig fra at bruge ordet *mormon* på en måde, som for offentligheden sammenblander Kirken med polygamister eller andre fundamentalistiske grupper. Lad mig gøre det helt klart, at ingen polygamistiske grupperinger, heller ikke dem, som kalder sig Fundamentalistiske Mormoner eller andre afledninger af vores navn, har nogen som helst tilknytning til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Selvom *mormoner* ikke er Kirkens fulde og korrekte navn, og selvom det oprindeligt var et navn, vore kritikere gav os, da vi blev forfulgt i de første

år, er det blevet et anerkendt øgenavn, når det anvendes om medlemmerne frem for institutionen. Vi behøver ikke at holde op med at bruge navnet *mormon*, når det er passende, men vi bør fortsat understrege Kirkens fulde og korrekte navn. Med andre ord bør vi undgå og frabede os udtrykket »Mormonkirken.«

Gennem årene har jeg haft mange opgaver rundt om i verden og mange gange er jeg blevet spurgt, om jeg tilhører Mormonkirken. Mit svar har været: »Jeg er medlem af Jesu Kristi Kirke. Eftersom vi tror på Mormons Bog, som er opkaldt efter en gammel amerikansk profet, og den er endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus, kaldes vi sommetider mormoner.« Hver gang er mit svar blevet taget vel imod, og har faktisk givet mig muligheder for at forklare om evangeliets fyldes gengivelse i de sidste dage.

Brødre og søstre, tænk blot på hvilken indvirkning vi kan have ved bare at bruge Kirkens fulde navn, som Herren har erklæret, at vi skal. Og hvis I ikke umiddelbart kan bruge det

fulde navn, så sig i det mindste: »Jeg tilhører Jesu Kristi Kirke« og forklar »af Sidste Dages Hellige« senere.

Nogle kan måske spørge, hvad så med internetsider som mormon.org og andre mediekampaner fra Kirken? Som jeg sagde, kan det nogle gange være passende at omtale medlemmerne som *mormoner*. Af praktiske årsager, fordi personer, der ikke tilhører vores tro, søger oplysninger om os på det ord. Men så snart man klikker sig ind på mormon.org, forklares Kirkens rigtige navn på første side, og det fremgår af alle øvrige sider på hjemmesiden. Det er upraktisk at forvente, at folk taster Kirkens fulde navn ind, når de leder efter os eller logger sig ind på vores hjemmeside.

Selvom vi fortsat vil vise disse praktiske hensyn, bør det ikke afholde medlemmer fra at bruge Kirkens fulde navn, når det er muligt. Lad os gøre det til en vane i vores familie og i vore kirkeaktiviteter og daglige omgang at gøre det klart, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er det navn, ved hvilket Herren har sagt, at vi skal kendes.

En meningsmåling viste for nylig, at alt for mange mennesker stadig ikke ved, at *mormoner* refererer til medlemmer af vores kirke. Og størstedelen er stadig ikke sikre på, at mormoner er kristne. Selvom de læser om vores Hjælpende Hænderprojekter rundt om i verden efter orkaner, jordskælv, oversvømmelser og hungersnød, så forbinder de ikke vores nødhjælpsindsats med os som en kristen organisation. Det ville naturligvis være lettere for dem at forstå, at vi tror på og følger Frelseren, hvis vi omtaler os selv som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. På den måde vil de, som hører navnet *mormoner* forbinde ordet med vores åbenbarede navn og med mennesker, som følger Jesus Kristus.

Som Det Første Præsidentskab bad os om i et brev dateret den 23. februar 2001: »Anvendelsen af det åbenbarede navn, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, er af stadig større betydning i vores ansvar for at forkynde Frelserens navn i hele verden. Vi beder derfor om, at vi, når vi henviser til Kirken, anvender dens fulde navn, hver gang det er muligt.«

Ved generalkonferencen i oktober 1948 sagde præsident George Albert Smith: »Brødre og søstre, når I drager af sted herfra, støder I måske på mennesker overalt i verden af forskellig trosretning, men husk, at der kun er en kirke i hele verden, som ved guddommelig forordning bærer navnet på Vorherre, Jesus Kristus« (Conference Report, okt. 1948, s. 167).

Brødre og søstre, må vi også huske det, når vi drager af sted fra konferencen i dag. Må vore vidnesbyrd om ham blive hørt og vores kærlighed til ham altid findes i vores hjerte, beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Præsident Thomas S. Monson

Stå på hellige steder

Kommunikation med vor himmelske Fader – deriblandt vore bønner til ham og hans inspiration til os – er nødvendig for, at vi kan modstå livets storme og prøvelser.

Mine kære brødre og søstre, vi har denne morgen hørt nogle fine taler, og jeg roser alle, som har deltaget. Vi er især glade for at have ældste Robert D. Hales blandt os igen, og at han har det bedre. Vi elsker dig, Bob.

Da jeg tænkte over, hvad jeg gerne ville sige til jer denne formiddag, følte jeg mig tilskyndet til at dele visse tanker og følelser med jer, som jeg anser for vigtige og betimelige. Jeg beder om vejledning i den forbindelse.

Jeg har levet i næsten 84 år nu. For lige at sætte det lidt i perspektiv blev jeg født samme år, som Charles Lindbergh fløj alene og nonstop mellem New York og Paris i et fly med en motor og et sæde. Meget har ændret sig i de 84 år, der er gået siden. Det er snart længe siden, at mennesket var på månen. Det er jo rent faktisk sådan, at det, der var science fiction i går, er realitet i dag. Og takket være vor tids teknologi ændrer de realiteter sig så hurtigt, at vi knap kan følge med – hvis vi overhovedet kan. For os, som husker telefoner med drejeskive og skrivemaskiner, er nutidens teknologi mere end blot forbløffende.

Noget andet, som udvikler sig med lynets hast, er det moralske kompas i

samfundet. Adfærd, som engang blev anset for upassende og umoralsk, bliver nu ikke blot tålt, men betragtes af de fleste som acceptabel.

Jeg læste for nylig en artikel i *Wall Street Journal* af Jonathan Sacks, overrabbiner i Storbritannien. Han skrev blandt andet: »I stort set alle vestlige samfund var der i 1960'erne en moralsk revolution, hvor man helt opgav selvbeherskelsen som den traditionelle etik. »All you need is love,« sang Beatles. Det jødisk-kristne moralske kodeks er blevet kastet over bord. I stedet indførte man mundheldet: »Gør hvad der passer dig.« De ti bud blev omskrevet til de ti kreative forslag.«

Rabbi Sacks fortsætter og beklager:

»Vi har brugt vores moralske kapital med samme ubesindige løsslaphed, som vi har brugt vores finansielle kapital ...

Der er store dele af verden, hvor religion hører fortiden til, og der er intet til at tale imod tidsånden med køb det, brug det, bær det, pral med det, for du fortjener det. Budskabet er, at moral er passé, samvittighed for tøsedrenge og det mest fremherskende bud lyder: »Du må ikke blive opdaget.«¹

Mine brødre og søstre, dette beskriver – desværre – meget af verden omkring os. Skal vi så sidde og vride hænder i fortvivlelse og spekulere på, hvordan vi dog skal overleve i denne verden? Nej, sandelig ikke, for vi har Jesu Kristi evangelium i vores liv, og vi ved, at moral ikke er passé, at vores samvittighed er til for at vejlede os, og at vi er ansvarlige for vore handlinger.

Selv om verden har ændret sig, er Guds love de samme. De har ikke ændret sig, og de vil ikke blive ændret. De ti bud er lige præcis bud. De er *ikke* forslag. De er akkurat lige så nødvendige i dag, som de var, da Gud gav dem til israelitterne. Hvis vi blot vil lytte, kan vi høre ekkoet af Guds stemme, som taler til os her og nu:

»Du må ikke have andre guder end mig.

Du må ikke lave dig noget gudebillede ...

Du må ikke bruge Herren din Guds navn til løgn ...

Husk sabbatsdagen og hold den hellig.

Ær din far og din mor ...

Du må ikke begå drab.

Du må ikke bryde et ægteskab.

Du må ikke stjæle.

Du må ikke vidne falsk mod din næste.

Du må ikke begære.«²

Vores adfærdskodeks er definitivt, det er ikke til forhandling. Vi finder det ikke kun i de ti bud, men også i Bjergprædikenen, som Frelseren gav os, da han vandrede på jorden. Det går igennem hele hans lære. Det findes i nutidig åbenbaring.

Vor himmelske Fader er den samme i går, i dag og til evig tid. Profeten Mormon fortæller os, at Gud »er uforanderlig fra al evighed til al evighed.«³ I denne verden, hvor næsten alt synes foranderligt, er hans uforanderlighed noget, vi kan regne

med, et anker vi kan holde fast i og frelses ved, så vi ikke skylles bort i ukendte vande.

Til tider kan I måske synes, at dem i verden har det meget sjovere, end I har. Nogle af jer føler jer måske begrænsede af det adfærdskodeks, vi overholder i Kirken. Mine brødre og søstre, jeg siger jer, at der er *intet*, som kan bringe os større glæde i livet eller fred i sjælen end den Ånd, som kan komme til os, når vi følger Frelseren og holder budene. Den Ånd kan ikke være til stede ved den slags aktiviteter, mange i verden deltager i. Som apostlen Paulus så sandt sagde: »Et sjæleligt menneske tager ikke imod det, der kommer fra Guds ånd; det er en

dårskab for sådan et menneske, og det kan ikke fatte det, for det bedømmes kun efter Åndens målestok.«⁴ Udtrykket *sjæleligt menneske* kan gælde enhver af os, hvis vi tillader det.

Vi må være årvågne i en verden, som har bevæget sig så langt væk fra det åndelige. Det er afgørende, at vi afviser alt, som ikke stemmer overens med vore standarder. Vi skal nægte at give op omkring det, vi ønsker allermost: Evtigt liv i Guds rige. Vindene vil rase omkring vore døre fra tid til anden, for de er en uundgåelig del af livet her på jorden. Vi vil dog være langt bedre rustet til at håndtere dem, lære af dem og overvinde dem, hvis vi har evangeliet og kærlighed til

Frelseren i vores hjerte. Profeten Esajas sagde: »Retfærdighed skaber fred, retfærdighed bringer ro og tryghed til evig tid.«⁵

Som et middel til at kunne være i verden, men ikke af verden er det nødvendigt, at vi kommunikerer med vor himmelske Fader i bøn. Det ønsker han, at vi gør. Han vil besvare vore bønner. Frelseren formanede os, som det står i 3 Nefi 18, til »altid [at] våge og bede, for at I ikke skal falde i fristelse, for Satan ønsker at få jer ...

Derfor skal I altid bede til Faderen i mit navn;

og hvad I end beder Faderen om i mit navn, som er ret, i tro på, at I skal få det, se, det skal gives jer.«⁶

Jeg fik mit vidnesbyrd gennem bønnens kraft, da jeg var ca. 12 år gammel. Jeg havde arbejdet hårdt for at tjene nogle penge, og det var lykkedes mig at spare 5 dollars op. Det var under den store depression, hvor fem dollars var en stor sum penge, især for en dreng på 12 år. Jeg gav alle mine mønter, som udgjorde fem dollars til min far, som til gengæld gav mig en 5 dollar-seddel. Jeg ved, at jeg havde planlagt at købe noget særligt for de fem dollars, men her så mange år senere kan jeg ikke huske, hvad det var. Jeg husker bare, hvor vigtige pengene var for mig.

På den tid havde vi ikke selv en vaskemaskine, så hver uge sendte min

mor vasketøjet på vaskeri. Efter et par dage fik vi en stor stak vådt vasketøj tilbage, og min mor hængte det til tørre på en tørresnor omme bagi.

Jeg havde stukket 5 dollar-sedlen i lommen på mine jeans. Som I sikkert kan gætte, så blev mine jeans sendt på vaskeriet med pengene i lommen. Da jeg indså, hvad der var sket, blev jeg syg af bekymring. Jeg vidste, at man rutinemæssigt tømte lommerne, inden tøjet blev vasket. Hvis mine penge ikke blev fundet i den proces, vidste jeg, at de næsten med sikkerhed ville blive løsrevet i vasken, og en hvilken som helst vaskerimedarbejder kunne hævde, at det var hans, fordi man ikke anede, hvem pengene tilhørte, og derfor ikke kunne levere dem tilbage, selv om man gerne ville. Chancen for at få mine penge tilbage var ekstrem lille – en kendsgerning, min kære mor bekræftede, da jeg fortalte hende, at jeg havde glemt mine penge i lommen.

Jeg ville så gerne have de penge, jeg havde brug for dem, og jeg havde arbejdet så hårdt for at tjene dem. Jeg indså, at der kun var en ting, jeg kunne gøre. I min nød henvendte jeg mig til vor himmelske Fader og tryglede ham om, at mine penge på en eller anden måde måtte blive i lommen, indtil vi fik tøjet hjem igen.

To lange dage senere sad jeg og ventede ved vinduet på det tidspunkt, hvor jeg vidste, at buddet ville komme med vores vasketøj. Da vognen kom op ad vores indkørsel, hamrede mit hjerte. Så snart tøjet var i huset, greb jeg mine jeans og løb op på mit værelse. Mine hænder rystede, da jeg rakte ned i lommen. Da jeg ikke straks fandt noget, tænkte jeg, at alt var tabt. Så mærkede mine fingre en våd 5 dollar-seddel. Da jeg trak den frem af lommen, skyllede lettelsen ind over mig. Jeg takkede Gud i bøn af hele

mit hjerte, for jeg vidste, at han havde besvaret min bøn.

Siden den dag for længe siden har jeg modtaget utallige svar på mine bønner. Der er ikke gået en dag, hvor jeg ikke har talt med vor himmelske Fader gennem bøn. Det er et forhold, jeg sætter meget højt – som jeg bogstaveligt talt ville være fortabt uden. Hvis I ikke har sådant et forhold med vor himmelske Fader nu – vil jeg på det kraftigste opfordre jer til at arbejde hen mod det. Når I gør det, vil I være berettigede til hans inspiration og vejledning – som er en nødvendighed for os alle, hvis vi skal overleve åndeligt under vores rejse her på jorden. En sådan inspiration og vejledning vil tilflyde os frit, hvis vi blot søger den. Og hvilke skatte er de ikke!

Jeg bliver altid ydmyg og taknemlig, når min himmelske Fader kommunikerer med mig gennem inspiration. Jeg har lært at genkende den, stole på den og følge den. Mange gange har jeg været modtager af sådan inspiration. En ret dramatisk oplevelse fandt sted i august 1987 under indvielsen af templet i Frankfurt i Tyskland. Præsident Ezra Taft Benson havde været sammen med os den første dag eller to i forbindelse med indvielsen, men var taget hjem, så jeg fik mulighed for at lede de resterende møder.

Om lørdagen havde vi et møde for vore hollandske medlemmer, som hørte til Frankfurts tempeldistrikt. Jeg kendte udmærket til en af vore dygtige ledere fra Holland, bror Peter Mourik. Lige inden mødet fik jeg en klar tilskyndelse til, at bror Mourik skulle kaldes til at tale til sine trosfæller fra Holland under mødet, og at han oven i købet skulle være den første taler. Jeg havde ikke set ham i templet den morgen, så jeg sendte besked til ældste Carlos E. Asay, vores områdepræsident, og spurgte, om Peter Mourik

var til stede. Lige inden jeg skulle rejse mig for at indlede mødet, fik jeg besked tilbage fra ældste Asay om, at bror Mourik faktisk *ikke* var til stede, han var optaget andetsteds, og han planlagde at deltage i indvielsesmødet næste dag med stavene for medlemmer i militæret.

Da jeg stod på talerstolen for at byde folk velkommen og redegøre for programmet, modtog jeg igen umiskendelig inspiration til at kalde på Peter Mourik som den første taler. Det stred imod alle mine instinkter, for jeg havde jo lige fået besked fra ældste Asay om, at bror Mourik helt sikkert *ikke* var i templet. Men jeg stolede på inspirationen og præsenterede koret, bønnen og sagde så, at vores første taler ville være bror Peter Mourik.

Da jeg satte mig ned igen, kastede jeg et blik på ældste Asay, og jeg så bestyrtelsen i hans ansigt. Han fortalte mig senere, at han ikke havde troet sine egne ører, da han hørte mig bekendtgøre bror Mourik som den første taler. Han sagde, at han vidste, at jeg havde fået beskeden, og at jeg havde læst den, og han kunne ikke begribe, at jeg annoncerede bror Mourik som taler, når jeg vidste, at han ikke var noget sted i templet.

Mens alt dette fandt sted, var Peter Mourik til et møde på områdekonto- ret i Porthstrasse. Midt under mødet vender han sig pludselig mod ældste Thomas A. Hawkes jun., som dengang var regionalrepræsentant og spurgte: »Hvor hurtigt kan du køre mig til templet?»

Ældste Hawkes, som var kendt for at køre ret hurtigt i sin lille sportsvogn, svarede: »Jeg kan køre dig derhen på 10 minutter! Men hvorfor er du nødt til at tage til templet?»

Bror Mourik indrømmede, at han ikke vidste, hvorfor han var nødt til at tage i templet, han vidste bare, at

han skulle. De to tog straks af sted til templet.

Under korets smukke fremførelse kiggede jeg mig rundt og tænkte, at jeg i det øjeblik ville få øje på Peter Mourik. Det gjorde jeg ikke. Men mærkeligt nok var jeg ikke urolig. Jeg havde en rar og umiskendelig følelse af, at alt ville ordne sig.

Bror Mourik trådte ind ad templets hoveddør, netop som indledningsbøn- nen blev afsluttet, og vidste stadig ikke, hvorfor han var der. Da han

skyndte sig gennem korridoren, så han mit ansigt på skærmen og hørte mig sige: »Vi vil nu høre fra bror Peter Mourik.»

Til ældste Asays forbavselse trådte Peter Mourik straks ind i rummet og gik op til talerstolen.

Efter mødet talte bror Mourik og jeg om, hvad der var sket forud for hans tale. Jeg har tænkt over den inspiration, som kom ikke blot til mig den dag, men også til bror Peter Mourik. Denne bemærkelsesværdige oplevelse

Ældste Russell M. Nelson
De Tolv Apostles Kvorum

har været et unægtelig vidnesbyrd for mig om vigtigheden af at være værdig til at modtage sådan inspiration og så stole på den – og følge den – når den kommer. Jeg ved uden tvivl, at Herren ønskede, at de, som var til stede ved det indvielsesmøde af templet i Frankfurt, skulle høre hans tjener Peter Mouriks stærke og bevægende vidnesbyrd.

Mine elskede brødre og søstre, kommunikation med vor himmelske Fader – deriblandt vore bønner til ham og hans inspiration til os – er nødvendig for, at vi kan modstå livets storme og prøvelser. Herren indbyder os: »Kom nær til mig, så vil jeg komme nær til jer; søg mig flittigt, så skal I finde mig.«⁷ Når vi gør det, vil vi føle Ånden i vores liv, som giver os ønsket om og modet til at stå stærke og faste i retskaffenhed – at »stå ... på hellige steder og [ikke] lad[os] ... flytte.«⁸

Når forandringens vinde hvirvler omkring os, og samfundets moralske fibre fortsat opløses lige for øjnene af os, kan vi huske på Herrens dyrebare løfter til dem, som sætter deres lid til ham: »Frygt ikke, for jeg er med dig, fortvivl ikke, for jeg er din Gud. Jeg styrker dig og hjælper dig, min sejrige hånd holder dig fast.«⁹

Sikke et løfte! Må sådanne velsignelser blive os til del, det beder jeg inderligt om i vor Herres og Frelsers, Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Jonathan Sacks, »Reversing the Decay of London Undone«, *Wall Street Journal*, 20. aug. 2011, online.wsj.com; fremhævelse tilføjet. Note: Lord Sacks er overrabbiner i United Hebrew Congregations of the Commonwealth.
2. 2 Mos 20:3-4, 7-8, 12-17.
3. Moro 8:18.
4. 1 Kor 2:14.
5. Es 32:17.
6. 3 Ne 18:18-20.
7. L&P 88:63.
8. L&P 87:8.
9. Es 41:10.

Pagter

Når vi erkender, at vi er børn af pagten, ved vi, hvem vi er, og hvad Gud forventer af os.

En uge efter jeg for nylig havde til opgave at oprette den første stav i Rusland i Moskva,¹ deltog jeg i en distriktskonference i Skt. Petersburg. Mens jeg talte om min taknemlighed for de første missionærer og de lokale ledere, som styrkede Kirken i Rusland, nævnte jeg navnet Vyacheslav Efimov. Han var det første russiske medlem, som blev missionspræsident. Han og hustruen klarede denne opgave vidunderligt. Ikke længe efter de havde fuldført deres mission, gik præsident Efimov til vores store sorg pludselig bort.² Han blev kun 52 år gammel.

Efter jeg havde talt om dette pionerpar, følte jeg mig tilskyndet til at spørge om søster Efimov var tilstede. Længst bag i rummet stod en kvinde. Jeg bad hende om at komme frem til mikrofonen. Ja, det var søster Galina Efimov. Hun talte med overbevisning og bar et vidnesbyrd om Herren, hans evangelium og genoprettede kirke. Hun og hendes mand var blevet beseglet i det hellige tempel. Hun sagde, at de var forenede for evigt. De var stadig missionærkammerater, hun var på denne side af sløret, og han var på den anden.³ Med glædestårer takkede hun Gud for hellige tempelordinancer. Jeg græd også i fuld

erkendelse af, at den evige enhed, som dette trofaste par var et eksempel på, var et resultat af at indgå, holde og ære hellige pagter.

Et af de vigtigste koncepter i åbenbaret religion handler netop om hellige pagter. I juridiske termer betegner en pagt generelt en aftale mellem to eller flere parter. Men i religiøs sammenhæng er en pagt langt mere betydelig. Det er et helligt løfte, der involverer Gud. Han fastsætter betingelserne. Det enkelte menneske vælger, hvorvidt det vil acceptere disse betingelser. Dersom man accepterer pagtens betingelser og adlyder Guds love, modtager man de velsignelser, som knytter sig til pagten. Vi ved, at »når vi opnår en hvilken som helst velsignelse fra Gud, er det ved lydighed mod den lov, på hvilken den er baseret.«⁴

Herren har til alle tider indgået pagter med sine børn.⁵ Hans pagter forekommer gennem hele frelsesplanen og er derfor en del af hans evangeliums fylde.⁶ Gud lovede fx at sende en Frelser til sine børn⁷ og bad dem til gengæld om at vise lydighed mod hans lov.⁸

I Bibelen læser vi om mænd og kvinder i den gamle verden, som blev

vigtighed. Den indeholder adskillige løfter, bl.a.:

- Jesus Kristus ville blive født gennem Abrahams slægt.
- Abrahams efterkommere ville blive utallige og berettigede til evig formering og desuden have retten til at bære præstedømmet.
- Abraham skulle blive fader til mange folkeslag.
- Visse lande skulle være arveland for hans efterkommere.
- Alle jordens folk ville blive velsignet gennem hans sæd.¹⁶
- Og den pagt skulle vare for evigt – ja, gennem »tusind slægtled«.¹⁷

Nogle af disse løfter er blevet opfyldt, andre afventes stadig. Jeg citerer fra en gammel profeti i Mormons Bog: »Vor far [Lehi] har derfor ikke alene talt om vore efterkommere, men også om hele Israels hus, idet han henviste til den pagt, der skal opfyldes *i de sidste dage*, hvilken pagt Herren sluttede med vor fader Abraham.«¹⁸ Er det ikke storartet? 600 år *inden* Jesus blev født i Betlehem, vidste profeterne, at Abrahams pagt først ville blive helt opfyldt *i de sidste dage*.

For at muliggøre dette løfte viste Herren sig i de sidste dage for at forny Abrahams pagt. Til profeten Joseph Smith sagde Mesteren:

»Abraham fik løfter angående sine efterkommere og angående frugten af sine lænder – af hvis lænder du er ... min tjener Joseph ...

Dette løfte er også jeres, fordi I er af Abraham.«¹⁹

Med denne fornyelse har vi, som de gjorde fordums, modtaget det hellige præstedømme og det evigtvarende evangelium. Vi har retten til at modtage evangeliets fylde, nyde præstedømmets velsignelser og aspirere til Guds største velsignelse – det evige liv.²⁰

kaldt pagtens børn. Hvilken pagt? »Den pagt, som Gud oprettede med jeres fædre, da han sagde til Abraham: »Alle jordens slægter skal velsignes i dit afkom.«⁹

I Mormons Bog læser vi om folk i den nye verden, som også blev kaldt pagtens børn.¹⁰ Den opstandne Kristus sagde således til dem: »Og se, I er profeternes børn, og I er af Israels hus; I tilhører den pagt, som Faderen indgik med jeres fædre, da han

sagde til Abraham: I din sæd skal alle jordens slægter velsignes.«¹¹

Frelseren forklarede vigtigheden af deres identitet som pagtens børn. Han sagde: »Faderen har først oprejst mig for jer og sendt mig for at velsigne jer og omvende hver af jer fra misgerninger, og dette sker, fordi I er pagtens børn.«¹²

Den pagt, Gud indgik med Abraham¹³ og senere fornyede med Isak¹⁴ og Jakob,¹⁵ er af yderste

Stockholm

Nogle af os er bogstaveligt Abrahams efterkommere, andre er indlemmet i hans slægt gennem adoption. Herren gør ikke forskel.²¹ Sammen modtager vi de lovede velsignelser, hvis vi søger Herren og adlyder hans bud.²² Hvis vi ikke gør det, går vi glip af pagtens velsignelser.²³ For at støtte os sørger Herrens kirke for patriarkalske velsignelser, som giver modtageren et indblik i vedkommendes fremtid, og udgør en forbindelse til fortiden, ja endog en erklæring om slægtslinjen tilbage til Abraham, Isak og Jakob.²⁴

Brødre i pagten har ret til at kvalificere sig til præstedømmets ed og pagt.²⁵ Hvis I er »trofaste, så [I] får disse to præstedømmer ... højner [jeres] kald, bliver helliggjort ved Ånden, således at [jeres] legeme bliver fornyet.²⁶ Dette er ikke alt. Mænd, som værdigt modtager præstedømmet, modtager Herren Jesus Kristus, og de, som modtager Herren, modtager Gud Faderen.²⁷ Og de, som modtager

Faderen, modtager alt det, Faderen har.²⁸ Utrolige velsignelser tilflyder værdige mænd, kvinder og børn over hele verden gennem denne ed og pagt.

Det er vores ansvar at bistå i opfyldelsen af Abrahams pagt. Det er vores slægt, som er forudordineret og forberedt til at velsigne alle jordens folk.²⁹ Det er derfor, missionering er en del af præstedømmets pligt. Efter mere end 4000 års venten og forberedelse oprandt dagen for, at evangeliet bliver bragt ud til alle jordens folkeslag. Tiden er inde for den lovede indsamling af Israel. Og vi må deltage! Er det ikke spændende? Herren regner med os og vore sønner – og han er dybt taknemlig for vore døtre – som værdigt tjener som missionærer i den store indsamlingstid for Israel.

Mormons Bog er et håndgribeligt tegn på, at Herren har påbegyndt indsamlingen af sine pagtsbørn i Israel.³⁰ Bogen, der er skrevet til *vore* dage, erklærer, at et af dens formål

er, at I »da kan vide, at den pagt, som Faderen har gjort med Israels børn ... allerede begynder at blive opfyldt ... for se, Herren vil erindre sin pagt, som han har sluttet med sit folk af Israels hus.«³¹

Herren har sandelig ikke glemt dem! Han har velsignet os og andre verden over med Mormons Bog. Et af dens formål er »at overbevise jøde og ikke-jøde om, at Jesus er Kristus.«³² Den hjælper os til at indgå pagter med Gud. Den hjælper os til at erindre ham og lære hans elskede Søn at kende. Den er endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus.

Pagtens børn har ret til at modtage Herrens lære og komme til kundskab om frelsesplanen. De *gør krav* på den ved at indgå vigtige hellige pagter. Brigham Young sagde: »Alle sidste dages hellige indgår den nye og evige pagt, når de bliver medlem af Kirken ... De indgår den nye og evige pagt om at støtte Guds rige.«³³ De *holder* pagten ved lydighed mod hans befalinger.

I dåben indgår vi pagt om at tjene Herren og holde hans befalinger.³⁴ Når vi deltager i nadveren, fornyer vi den pagt og erklærer vores villighed til at påtage os Jesu Kristi navn. Sådan bliver vi ved adoption hans sønner og døtre og kaldes derfor brødre og søstre. Han er faderen til vores nye liv.³⁵ Endelig kan vi i det hellige tempel blive medarvinger til den evige families velsignelser, som det engang blev lovet Abraham, Isak, Jakob og deres efterkommere.³⁶ Således er celestiale ægteskab ophøjelsens pagt.

Når vi erkender, at vi er børn af pagten, ved vi, hvem vi er, og hvad Gud forventer af os.³⁷ Hans lov er skrevet i vores hjerte.³⁸ Han er vor Gud, og vi er hans folk.³⁹ Hengivne børn af pagten forbliver standhaftige, også i modgang. Når den lære

ligger dybt i vores hjerte, dulmes selv dødens brod, og vores åndelige udholdenhed styrkes.

Den største compliment, man kan få på denne jord, er at blive kendt som en, der holder sine pagter. Belønningen for en, der holder sine pagter, venter både her og herefter. Skriften siger: »Endvidere ønsker jeg, at I vil tænke på den velsignede og lykkelige tilstand for dem, der holder Guds befalinger. For se, de er velsignede i alt ... og hvis de holder trofast ud til enden, bliver de modtaget i himlen ... [og bor] hos Gud i en tilstand af aldrig ophørende lykke.«⁴⁰

Gud lever. Jesus er Kristus. Hans kirke er blevet genoprettet til velsignelse af alle mennesker. Præsident Thomas S. Monson er hans profet i dag. Og vi vil, som *trofaste* børn af pagten, blive velsignet nu og for evigt. Det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Moskva Stav i Rusland blev oprettet søndag den 5. juni 2011.
2. Vyacheslav Efimov var præsident for Jekaterinburg-missionen i Rusland fra 1995 til 1998. Han døde den 25. feb. 2000.
3. Se L&P 138:57.
4. L&P 130:21.

5. Efter vandfloden sagde Herren: »Buen kommer til syne i skyerne, da husker jeg på min pagt med jer og alle levende væsener, alt levende; vandet skal aldrig mere blive til en vandflod, der ødelægger alt levende« (1 Mos 9:14-15).
6. Se L&P 66:2; 133:57.
7. Se Joh 3:16.
8. Se Abr 3:25.
9. ApG 3:25.
10. Se 3 Ne 20:26.
11. 3 Ne 20:25.
12. 3 Ne 20:26.
13. Se 1 Mos 17:1-10, 19; 3 Mos 26:42; ApG 3:25; Guide til Skrifterne, »Abrahamske pagt«.
14. Se 1 Mos 26:1-5, 24.
15. Se 1 Mos 28:1-4, 10-14; 35:9-13; 48:3-4.
16. Se henvisningerne herover i noterne 13-15.
17. 5 Mos 7:9; 1 Krøn 16:15; Sl 105:8.
18. 1 Ne 15:18; fremhævelse tilføjet.
19. L&P 132:30-31. Herren sagde også til profeten Joseph Smith: »Og som jeg sagde til Abraham angående jordens slægter, således siger jeg også til min tjener Joseph: I dig og i dine efterkommere skal jordens slægter blive velsignet« (L&P 124:58).
20. Se L&P 14:7.
21. Se ApG 10:34-35.
22. Se 2 Mos 19:5.
23. Skriften siger: »Jeg, Herren, er bundet, når I gør, hvad jeg siger, men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte« (L&P 82:10).
24. Den 21. september 1823 blev dette pagtsforhold åbenbart første gang til profeten Joseph Smith. Englen Moroni erklærede, at profeten Elias skulle komme som sendebud fra himlen for i børnenes hjerte at plante viden om de løfter, der engang blev fremsat til deres fædre i Israels hus (se L&P 2:1-3).
25. Se L&P 84:33-34, 39-40.
26. L&P 84:33.
27. Se L&P 84:35, 37.
28. Se L&P 84:38.
29. Se Alma 13:1-9.
30. Se 3 Ne 29.
31. 3 Ne 29:1, 3.
32. Titelblad til Mormons Bog: Endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus.
33. *Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young*, 1997, s. 62.
34. Se L&P 20:37.
35. »Vi taler om Kristus, vi fryder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, vi profeterer om Kristus ... for at vore børn kan vide, til hvilken kilde de kan se hen for at få forladelse for deres synder« (2 Ne 25:26).
36. Se Gal 3:29; L&P 86:8-11.
37. Dette koncept angår os: »Efter ... mange slægtled, efter at Messias giver sig til kende for menneskenes børn i legemet, da skal fylden af Messias' evangelium komme til ikke-jøderne, og fra ikke-jøderne til resten af vore efterkommere – og på den dag skal resten af vore efterkommere erfare, at de er af Israels hus, og at de er Herrens pagtsfolk; og da skal de kende og komme til kundskab om deres forfædre og også til kundskab om deres forlørsers evangelium, som blev forkyndt for deres fædre af ham; derfor skal de komme til kundskab om deres forløser og hver enkelt detalje af hans lære, så de kan vide, hvordan de kan komme til ham og blive frelst« (1 Ne 15:13-14).
38. Se Es 55:3; Jer 31:33; Rom 2:15; 2 Kor 3:2-3; Hebr 10:16.
39. Se Sl 95:7; 100:3; Jer 24:7; 31:33; 32:38; Ez 11:20; 37:23, 27; Zak 8:8; 2 Kor 6:16; Hebr 8:10.
40. Mosi 2:41.

Ældste Dallin H. Oaks
De Tolv Apostles Kvorum

Jesu lære

Jesus Kristus er Guds Enbårne og Elskede Søn ... han er vor Frelser fra synd og død. Dette er den vigtigste kundskab på jorden.

»Hvad mener I om Kristus?« (Matt 22:42). Med disse ord mod-sagde Jesus farisæerne på sin tid. Jeg spørger med de samme ord mine sidste dages hellige-trosfæller og andre kristne, hvad de virkelig tror om Jesus Kristus og hvad I gør på grund af denne tro.

De fleste af mine henvisninger til skriften vil komme fra Bibelen, for det er den, de fleste kristne kender til. Mine udlægninger vil naturligvis trække på det, som senere skrifter primært Mormons Bog lærer os om meningen med de af Bibelens skriftsteder, som er så tvetydige, at forskellige kristne er uenige om dem. Jeg taler til troende, men andre må også gerne høre med. Som ældste Tad R. Callister fortalte os i formiddag, priser nogle, som kalder sig selv kristne, Jesus som en stor lærer, men anerkender ikke hans guddommelighed. Henvendt til dem vil jeg bruge Jesu Kristi egne ord. Vi bør alle overveje, hvad han selv sagde om, hvem han var og hvad han var sendt til jorden for at gøre.

Den Enbårne Søn

Jesus fortalte, at han var den Enbårne Søn. Han sagde:

»For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at

enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.

For Gud sendte ikke sin søn til verden for at dømme verden, men for at verden skal frelses ved ham« (Joh 3:16-17).

Gud Faderen bekræftede dette. Som kulmination på denne hellige oplevelse på Forklarelsens Bjerg, erklærer han fra himlen: »Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag. Hør ham!« (Matt 17:5).

Jesus lærte os også, at han ligner Faderen. Til apostlene sagde han:

»Kender I mig, vil I også kende min fader. Og fra nu af kender I ham og har set ham.

Filip sagde til ham: »Herre, vis os Faderen, og det er nok for os.«

Jesus sagde til ham: »Så lang tid har jeg været hos jer, og du kender mig ikke, Filip? Den, der har set mig, har set Faderen; hvordan kan du så sige: Vis os Faderen?« (Joh 14:7-9).

Senere beskrev apostlen Paulus Sønnen som værende Faderens »udtrykte billede« (Hebr 1:3; se også 2 Kor 4:4).

Skaber

Apostlen Johannes skrev, at Jesus, som han kaldte »Ordets«, i begyndelsen var hos Gud. »Alt blev til ved ham, og

uden ham blev intet til af det, som er« (Joh 1:2-3). I henhold til Faderens plan er Jesus Kristus altså Skaber af alle ting.

Herren, Israels Gud

Under sin tjenestegerning blandt folket i Palæstina, erklærede Jesus, at han var Jahve, Israels Gud (se Joh 8:58). Senere viste den opstandne Herre sig for folket på det amerikanske kontinent og betjente dem. Der sagde han:

»Se, jeg er Jesus Kristus, som profeterne bevidnede skulle komme til verden ...

Jeg er Israels Gud og hele jordens Gud« (3 Ne 11:10, 14).

Det han har gjort for os

Ved en stavskonference for mange år siden, mødte jeg en kvinde, som sagde, at hun var blevet bedt om at komme tilbage til Kirken efter mange års fravær, men hun kunne ikke finde nogen årsag til, at hun skulle. For at opmuntre hende sagde jeg: »Når man tager alt det, Frelseren har gjort for os i betragtning, synes du så ikke, at der er mange grunde til at komme tilbage til Kirken og tjene og tilbede ham?« Jeg blev forbavset over hendes svar: »Hvad har han gjort for mig?« Til dem, som ikke forstår, hvad vor Frelser har gjort for os, vil jeg besvare det spørgsmål med hans egne ord og mit eget vidnesbyrd.

Verdens liv

Biblen indeholder Jesu lære: »Jeg er kommet, for at de skal have liv og have i overflod« (Joh 10:10). Han erklærede senere i den nye verden: »Jeg er verdens lys og liv« (3 Ne 11:11). Han er verdens Liv, fordi han er vor Skaber, og fordi vi alle gennem hans opstandelse er sikret, at vi vil leve igen. Og det liv, han giver os, er

ikke blot et jordisk liv. Han sagde: »Jeg giver dem evigt liv, og de skal aldrig i evighed gå fortabt, og ingen skal rive dem ud af min hånd« (Joh 10:28; se også Joh 17:2).

Verdens lys

Jesus sagde også: »Jeg er verdens lys. Den, der følger mig, skal aldrig vandre i mørket« (Joh 8:12). Han sagde endvidere: »Jeg er vejen og sandheden og livet« (Joh 14:6). Han er Vejen, og han er Lyset, fordi hans lære lyser op på jordelivets sti og viser os vejen tilbage til Faderen.

Udfører Faderens vilje

Jesus ærede altid Faderen og fulgte ham. Selv som ung sagde han til sine jordiske forældre: »Vidste I ikke, at jeg bør være hos min fader?« (Luk 2:49). »Jeg er kommet ned fra himlen, ikke for at gøre min egen vilje, men hans vilje, som har sendt mig« (Joh 6:38; se også Joh 5:19). Og Frelseren lærte os, at »ingen kommer til Faderen uden ved mig« (Joh 14:6; se også Matt 11: 27).

Vi kommer tilbage til Faderen ved at gøre hans vilje. Jesus sagde: »Ikke enhver, som siger: Herre, Herre! til

mig, skal komme ind i Himmeriget, men kun den, der gør min himmelske faders vilje« (Matt 7:21). Han forklarede:

»Mange vil den dag sige til mig: Herre, Herre! Har vi ikke profeteret i dit navn, og har vi ikke uddrevet dæmoner i dit navn, og har vi ikke gjort mange mægtige gerninger i dit navn?«

Og da vil jeg sige dem, som det er: Jeg har aldrig kendt jer. Bort fra mig, I som begår lovbrud!« (Matt 7:22-23).

Hvem vil træde ind i Himmeriget? Ikke dem, som blot gør underfulde gerninger i Herrens navn, sagde Jesus, »men kun den, der gør min himmelske faders vilje.«

Det store eksempel

Jesus viste os, hvordan man gør dette. Igen og igen opfordrede han os til at følge ham: »Mine får hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig« (Joh 10:27).

Præstedømmets kraft

Han overdrog præstedømmets kraft til sine apostle (se Matt 10:1) og til andre. Til Peter, seniorapostlen, sagde han: »Jeg vil give dig nøglerne til Himmeriget, og hvad du binder på jorden, skal være bundet i himlene, og hvad du løser på jorden, skal være løst i himlene« (Matt 16:19, se også Matt 18:18).

Lukas skrev, at Herren »udpegede ... tooghalvfjerds andre og sendte dem i forvejen, to og to, til alle de byer og steder, hvor han selv agtede sig hen« (Luk 10:1). Senere fortalte de tooghalvfjerds glade Jesus: »Herre, selv dæmonerne adlyder os i dit navn« (Luk 10:17). Jeg vidner om denne præstedømmekraft.

Vejledning ved Helligånden

Mod slutningen af sin jordiske tjenestetid sagde Jesus til apostlene:

men ikke giver næring til det evige liv. For nogle er hans »hård[e] tale« stadig anledning til ikke at følge Kristus.

Forsoningen

Kulmination på Frelserens jordiske tjenestegerning var hans opstandelse og sonoffer for verdens synder. Johannes Døber profeterede om dette med ordene: »Se, dér er Guds lam, som bærer verdens synd« (Joh 1:29). Senere sagde Jesus, at »Menneskesønnen [kom] ... for selv at tjene og give sit liv som løsesum for mange« (Matt 20:28). Da Jesus indstiftede nadveren, sagde han iflg. beretningen i Matthæus, at vinen, han velsignede, var »mit blod, pagtens blod, som udgydes for mange til syndernes forladelse« (Matt 26:28).

Da den opstandne Herre viste sig for nefitterne, opfordrede han dem til at komme frem og mærke sårene i hans side og føle naglemærkerne i hans hænder og fødder. Årsagen til, at han gjorde det, var, som han sagde: »Så I kan vide, at jeg er Israels Gud og hele jordens Gud og er blevet slået ihjel for verdens synder« (3 Ne 11:14). Og beretningen fortæller os,

»Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alt og minde jer om alt, hvad jeg har sagt til jer« (Joh 14:26), og endvidere »skal han vejlede jer i hele sandheden« (Joh 16:13).

Vejledning gennem hans bud

Han leder os også gennem sine bud. Således befalede han nefitterne, at de skulle holde op med at skændes om hans lære, for som han sagde:

»Den, der har stridens ånd, er ikke af mig, men er af Djævelen, som er faderen til strid, og han ophidser menneskers hjerte til at strides med vrede, den ene mod den anden.

Se, det er ikke min lære at ophidse menneskers hjerte til vrede, den ene mod den anden, men det er min lære, at sådant skal afskaffes« (3 Ne 11:29-30).

Fokus på det evige liv

Han opfordrede os også til at have fokus på ham og ikke på verdens ting. I sin store prædiken om livets brød,

forklarede Jesus forskellen på timelig og evig næring. »Arbejd ikke for den mad, som forgår, men for den mad, som består til evigt liv, den som Menneskesønnen vil give jer« (Joh 6:27). Frelseren lærte os, at han er Livets Brød, kilden til evig næring. Idet han talte om den jordiske næring, verden kan tilbyde og den manna, som Jahve havde sørget for til israelitterne i ørkenen, sagde Jesus, at de, som forlod sig på det brød, var døde (se Joh 6:49-50). Derimod var den næring, han tilbød, »det levende brød, som er kommet ned fra himlen; den, der spiser af det brød, skal leve til evig tid« (Joh 6:51).

Nogle af hans disciple sagde: »Det er hård tale« (v. 60) og »efter dette var der mange af hans disciple, der forlod ham, og de fulgtes ikke mere med ham« (Joh 6:60, 66). De godtog tilsyneladende ikke hans tidligere belæring: »Søg først Guds rige« (Matt 6:33). Selv i dag er nogle af dem, der vedkender sig kristendommen, mere tiltrukket af denne verdens ting – de ting, der opretholder livet på jorden,

at folkeskaren »faldt ned for Jesu fødder og tilbad ham« (v. 17). Af denne grund vil hele verden i sidste ende tilbede ham.

Jesus belærte os om flere dyrebare sandheder om sit sonoffer. Mormons Bog, som forklarer hans lære og kommer med den bedste forklaring på hans tjenestegerning, beskriver denne lære:

»Min Fader sendte mig, så jeg kunne blive løftet op på korset, så jeg ... kunne drage alle mennesker til mig ...

for at stå foran mig for at blive dømt efter deres gerninger ...

Og det skal ske, at den, der omvender sig og bliver døbt i mit navn, skal blive fyldt; og hvis han holder ud til enden, da vil jeg holde ham skyldfri over for min Fader på den dag, da jeg skal stå frem for at dømme verden.

Og intet urent kan komme ind i hans rige; derfor går intet ind til hans hvile, undtagen de, der har vasket deres klæder i mit blod på grund af deres tro og omvendelse fra alle deres synder og deres trofasthed til enden« (3 Ne 27:14-16, 19).

Og således forstår vi, at Jesu Kristi sonoffer giver os mulighed for at overvinde den åndelige død, som følger af synd, og gennem at indgå og holde hellige pagter, kan vi nyde det evige livs velsignelser.

Opfordring og vidnesbyrd

Jesus udfordrede apostlene: »Hvad mener I om Kristus?« (Matt 22:42). Apostlen Paulus udfordrede korintherne således: »Ransag jer selv, om I er i troen! Prøv jer selv!« (2 Kor 13:5). Vi bør hver især svare på den udfordring. Hvor ligger vores dybeste loyalitet? Er vi som de kristne, ældste Maxwell nævnte i sin mindeværdige beskrivelse, der har bopæl i Zion, men sommerhus i Babylon?¹

Der er ingen mellemvej. Vi følger Jesus Kristus. Vi er medborgere i hans kirke og evangelium, og bør ikke søge om visum til at besøge Babylon. Vi bør ære hans navn, holde hans bud og ikke stræbe »efter det, der er af denne verden, men stræb først efter at opbygge Guds rige og at grundlægge hans retfærdighed« (Matt 6:33; JSO Matt 6:38).

Jesu Kristus *er* Guds enbårne og elskede Søn. Han *er* vor Skaber. Han *er* verdens Lys. Han *er* vor Frelser fra synd og død. Dette er den mest værdifulde kundskab på jord, og I kan vide det selv, ligesom jeg ved det. Helligånden, som vidner om Faderen

og Sønnen og leder os ind i sandheden, har åbenbaret disse sandheder for mig og han vil åbenbare dem for jer. Vejen går gennem ønske og lydighed. Omkring det at ønske sagde Jesus: »Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer (Matt 7:7). Om lydighed sagde han: »Den, der vil gøre hans vilje, skal erkende, om min lære er fra Gud, eller om jeg taler af mig selv« (Joh 7:17). Jeg vidner om sandheden af disse ting i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Neal A. Maxwell, *A Wonderful Flood of Light*, 1990, s. 47.

Matthew O. Richardson

Andenrådgiver i Søndagsskolens hovedpræsidentskab

Undervisning ved Ånden

Selvom vi alle er lærere, må vi indse, at det er Helligånden, der er den rigtige lærer og vidne om al sandhed.

For mange år siden, da jeg var sammen med min kammerat på missionærskolen, hørte jeg en barnestemme sige: »Bedstemor, er det *rigtige* missionærer?« Jeg vendte mig om og så en lille pige holde sin bedstemor i hånden og pege på mig og min kammerat. Jeg smilede, rakte hånden ud, så hende direkte i øjnene og sagde: »Goddag, jeg hedder ældste Richardson, og vi er *rigtige* missionærer.« Hendes ansigt strålede, da hun så på mig, begejstret over at være i selskab med ægte missionærer.

Jeg gik derfra med fornyet pligtsskab. Jeg ønskede at være den slags missionær, som Frelseren, min familie og denne lille pige forventede, jeg skulle være. De næste to år arbejdede jeg hårdt for at ligne, tænke som, handle som og især undervise som en *rigtig* missionær.

Efter min hjemkomst blev det stadigt tydeligere, at selv om jeg havde afsluttet min mission, havde min mission ikke forladt mig. Faktisk føler jeg stadig, selv efter alle disse år, at min mission var de bedste to år for mit liv. Et uventet minde fra min mission var den lille piges stemme. Nu hører jeg blot i mit sind: »Bedstemor, er det en

rigtig præstedømmebærer?« »Bedstemor, er det en *rigtig* ægtemand eller en *rigtig* far?« eller »Bedstemor, er det et *rigtigt* medlem af Kirken?«

Jeg har erfaret, at nøglen til at blive *rigtig* i enhver henseende i vores tilværelse er vores evne til at undervise på en måde, der ikke begrænser læring. Forstår I, et *rigtigt liv* kræver *rigtig læring*, hvilket afhænger af *rigtig undervisning*. »Ansvar for at undervise effektivt begrænser sig ikke til dem, der har formelle kaldelser som lærere.«¹ Faktisk har hvert familiemedlem, kirkeleder og kirkemedlem (herunder de unge og børnene) ansvaret for at undervise.

Selvom vi alle er lærere, må vi indse, at det er Helligånden, der er den *rigtige lærer* og vidne om al sandhed. De, der ikke fuldt ud forstår dette, prøver enten at tage over for Helligånden og gøre alt selv, opfordrer høfligt Ånden til at være med, men kun som en støttepædagog, eller tror, at de hælder al deres undervisning over på Ånden, når de i virkeligheden blot improviserer. Alle forældre, ledere og lærere har ansvaret for at undervise »ved Ånden«.² De bør ikke undervise »før Ånden« eller »efter Ånden« men

»ved Ånden«, så Ånden uhindret kan undervise i sandheden.

Moroni hjælper os til at forstå, hvordan vi kan »undervise ved Ånden« uden at erstatte, udvande eller skubbe Helligånden fra os som den *rigtige* lærer. Moroni sagde, at de hellige ledte deres møder »efter Åndens tilskyndelser«.³ Dette kræver mere end blot at have Ånden med os. At lede os selv »efter« Helligånden betyder, at vi måske har brug for at ændre vores måde at undervise på for at kunne efterligne den måde, hvorpå Helligånden underviser. Når vi indretter os efter Helligånden, så kan Helligånden uhindret undervise og vidne. Denne vigtige retten ind kan illustreres ved følgende eksempel.

For mange år siden tog mine børn og jeg på en vandretur op på toppen af South Sister, et 3.157 meter højt bjerg i Oregon. Efter adskillige timer stødte vi på en lang 45 graders skråning med bittesmå vulkansten. Med toppen i sigte trængte vi os frem kun for at finde ud af, at for hver skridt sank vore fødder ned i småstenene, så vi gled flere centimeter tilbage. Min 12-årige søn arbejdede sig fremad, mens jeg blev stående med min 8-årige datter. Udmattelse og mismod satte snart ind, og hun var knust og troede, at hun måske ikke kunne nå toppen sammen med sin bror. Min første indskydelse var at bære hende. Min ånd var villig, men sørgeligt nok var kødet svagt. Vi satte os ned på klipperne, vurderede situationen og udtænkte en ny plan. Jeg bad hende putte sine hænder i mine baglommer, holde godt fast og – vigtigst af alt – så snart jeg løftede min fod for at tage et skridt, skulle hun hurtigt sætte sin fod ned samme sted. Hun fulgte alle mine bevægelser og stolede på den hjælp, der kom af at hænge fast i mine lommer. Efter hvad der forekom som

rigtig undervisning indebærer meget mere end blot at tale og fortælle. Som følge heraf stopper de bevidst op for at lytte, observere opmærksomt og derpå bedømme, hvad de nu skal.⁶ Når de gør det, er Helligånden i stand til at undervise både elever og lærere i, hvad de bør gøre og sige.⁷

For det andet underviser Helligånden ved at opfordre, tilskynde, opmuntre og inspirere os til at handle. Kristus har forsikret os om, at vi lærer sandheden at kende, når vi efterlever læren og handler i overensstemmelse dermed.⁸ Ånden leder, vejleder og viser os, hvad vi skal gøre.⁹ Han gør imidlertid ikke det for os, som vi kun kan gøre for os selv. Ser I, Helligånden kan ikke lære *for* os, føle *for* os eller handle *for* os, fordi det ville være i strid med læren om handlefrihed. Han kan skabe muligheder og invitere os til at lære, føle og handle.

De, der underviser efter Ånden, hjælper andre ved at invitere og opmuntre dem til og give dem muligheder for at bruge deres handlefrihed. Forældre, ledere og lærere er klar over, at de ikke kan føle, lære, og slet ikke omvende sig *i stedet for* deres familie, forsamling eller klassedeltagere. Frem for at spørge: »Hvad kan jeg gøre for mine børn, klassedeltagere eller andre?« spørger de: »Hvordan kan jeg opfordre og hjælpe mennesker omkring mig til selv at lære?« Forældre, der afspejler Helligåndens tilskyndelser, skaber hjem, hvor familien lærer at forstå principper frem for blot at lære om principper. På lignende vis hjælper lærere elever til at forstå og efterleve evangeliets læresætninger frem for blot at tale om dem. Helligånden virker uhindret, når personer på passende vis udøver *deres* handlefrihed.

Som tingenes nuværende tilstand er i verden, har vi desperat brug for

en evighed, nåede vi toppen af bjerget. Hendes triumferende udtryk og tilfredshed var uvurderlig. Og ja, hun og hendes bror var i mine øjne *rigtige* bjergvandrere.

Min datters succes var et resultat af hendes flittige anstrengelse og af, hvor godt hun fulgte *den måde*, jeg vandrede på. Da hun synkroniserede sine bevægelser med mine, fandt vi sammen en rytme, der muliggjorde, at jeg kunne udnytte al min energi. Det er det, der sker, når vi underviser »efter Åndens tilskyndelser«. Når vi indretter vores undervisningsmetode til at passe sammen med Helligåndens, styrker Ånden os og virker samtidig uhindret. Med dette i sinde beder jeg jer overveje to grundlæggende måder for »Åndens tilskyndelser«, som er værd at efterligne.

For det første underviser Helligånden enkeltpersoner meget individuelt.

Det giver os mulighed for selv at kende sandheden indgående. På grund af vore forskellige behov, omstændigheder og fremskridt underviser Helligånden i det, vi skal vide og gøre, så vi kan blive det, vi skal være. Læg mærke til, at hvor Helligånden underviser i »sandheden af alt«,⁴ underviser han ikke i al sandhed på én gang. Ånden underviser i sandhed »linje på linje, forskrift på forskrift, lidt her og lidt der«.⁵

De, der underviser efter Ånden, forstår, at de underviser mennesker, ikke i lektioner. Derfor overvinder de trangen til at dække alt i hæftet eller undervise i alt, hvad de har lært om det emne, og koncentrerer sig i stedet om det, deres familie eller klassedeltagere har brug for at vide og gøre. Forældre, ledere og lærere, der afspejler, hvordan Ånden underviser, lærer hurtigt, at

rigtig læring og undervisning i vores hjem, ved vore møder og i klasser om evangeliet. Jeg ved, at jeres stræben efter at forbedre jer til tider kan synes overvældende. Bliv ikke mismodige over jeres fremskridt. Jeg tænker tilbage på min vandretur sammen med mine børn. Vi blev enige om, at hver gang vi stoppede op for at få vejret, skulle vi straks vende os om for at se ned over bjerget frem for udelukkende at fokusere på, hvor langt vi havde tilbage. Vi sugede synet ind og sagde til hinanden: »Se, hvor langt vi er kommet.« Så tog vi en dyb indånding, vendte os hurtigt rundt, så opad og fortsatte med at klatre, et trin ad gangen. Brødre og søstre, I kan være forældre, lede og undervise efter Åndens tilskyndelser. Jeg ved, at I kan klare det. Jeg vidner om, at I kan gøre det, og mennesker vil ændre sig.

Mit liv er blevet velsignet af *rigtige lærere*, der har undervist med Ånden og især ved Ånden. Jeg opfordrer jer til at indrette jeres måde at undervise på efter Helligånden i alt, hvad I gør. Jeg vidner om, at Jesus Kristus er vor Frelser, og at hans evangelium er blevet gengivet. På grund af det må vi være *rigtige* forældre, *rigtige* ledere, *rigtige* lærere og *rigtige* studerende. Jeg vidner om, at Gud vil hjælpe jer i jeres anstrengelser, i vor Frelser Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. *Undervisning, den største kaldelse: Hjælpe materiale til undervisning i evangeliet*, 2000, s. 3.
2. L&P 50:14.
3. Moro 6:9.
4. Moro 10:5; se også L&P 50:14; *Tro mod sandheden: Et evangelisk opslagsværk*, 2005, s. 65-66.
5. 2 Ne 28:30.
6. Se David A. Bednar, »Søg kundskab ved tro«, *Liahona*, sep. 2007, s. 16-24
7. Se Luk 12:12.
8. Se Joh 7:17.
9. Se 2 Ne 32:1-5.

Ældste Kazuhiko Yamashita
De Halvfjerds

Missionærer er Kirkens skat

Jeg er taknemlig for, at missionærer er kaldet af Herren, at de tager imod deres kaldelse, og at de tjener over hele verden.

En aften for en del år siden kom en nykaldet missionær ved navn ældste Swan og hans japanske seniorkammerat for at besøge os i vores hjem. Heldigvis var jeg hjemme, så jeg bød dem indenfor. Da jeg hilste på dem ved døren, kunne jeg ikke lade være med at bemærke den frakke, som ældste Swan havde på. Uden at tænke mig om sagde jeg til ham: »Det er vel nok en fin frakke, du har på!« Det var bestemt ikke en ny frakke, og den var temmelig falmet. Jeg formodede, at frakken var blevet efterladt af en tidligere missionær i missionærernes lejlighed.

Ældste Swan reagerede straks på mine ord, og det var helt modsat af det, jeg havde tænkt. På gebrokkent japansk svarede han: »Ja, det er en god frakke. Min far gik med denne frakke, da han var missionær i Japan for lidt over 20 år siden.«

Hans far havde tjent i Okayama-missionen i Japan. Og da hans søn rejste for at tjene på en mission i Japan, havde han givet ham sin frakke. Dette billede viser frakken, som to generationer af ældste Swan bar i Japan.

Jeg blev overvældet, da jeg hørte ældste Swans ord. Og nu forstod

jeg, hvorfor ældste Swan bar sin fars frakke, mens han forkyndte. Ældste Swan var begyndt på sin mission og havde arvet sin fars kærlighed til Japan og landets indbyggere.

Jeg er sikker på, at nogle af jer har oplevet noget tilsvarende. En hel del missionærer i Japan har fortalt mig, at deres fædre, deres mødre, deres bedsteforældre eller deres onkler også har været på mission i Japan.

Jeg vil gerne udtrykke min inderlige kærlighed, respekt og store taknemlighed for alle de hjemvendte missionærer, der har tjent rundt om i verden. Jeg er sikker på, at de mennesker, som I har hjulpet til at konvertere, ikke har glemt jer. »Hvor herligt lyder budbringerens fodtrin hen over bjergene!«¹

Jeg er en af disse konvertitter. Jeg konverterede, da jeg var 17 år og gik i gymnasiet. Missionæren, der udførte min dåb, var en ældste Rupp fra Idaho. Han blev for nylig afløst som stavspræsident i Idaho. Jeg har ikke set ham, siden jeg var nydøbt, men jeg har udvekslet e-mail med ham og talt i telefon med ham. Jeg har aldrig glemt ham. Hans venlige, smilende ansigt er brændt ind i min hukommelse. Han

blev så glad, da han hørte, at det gik mig godt.

Da jeg var 17, forstod jeg ikke ret meget af de budskaber, som missionærerne havde undervist mig i. Men jeg havde en særlig følelse for disse missionærer, og jeg ønskede at blive som dem. Og jeg kunne føle deres store og vedvarende kærlighed.

Lad mig fortælle jer om den dag, hvor jeg blev døbt. Det var den 15. juli, og det var en meget varm dag. En kvinde blev også døbt den dag. Dåbsbassinet var lavet i hånden af missionærerne, og det var ikke noget kønt syn.

Vi blev bekræftet, lige efter vi var blevet døbt. Først blev søsteren bekræftet af ældste Lloyd. Jeg sad nede hos de andre medlemmer, lukkede mine øjne og lyttede tavst. Ældste Lloyd bekræftede hende, og derefter begyndte han at udtale en velsignelse. Ældste Lloyd holdt imidlertid

op med at tale, så jeg åbnede mine øjne og så på ham med en indtrængende blik.

Jeg kan selv i dag tydeligt huske situationen. Ældste Lloyds øjne var fyldt af tårer. Og for første gang i mit liv oplevede jeg at være indhyllet i Helligånden. Og gennem Helligånden fik jeg en sikker overbevisning om, at ældste Lloyd elskede os, og at Gud elskede os.

Så var det min tur til at blive bekræftet. Igen var det ældste Lloyd. Han placerede sine hænder på mit hoved og bekræftede mig som medlem af Kirken, overdrog Helligåndsgaven og begyndte så at udtale en velsignelse. Og igen holdt han op med at tale. Men nu forstod jeg, hvad der skete. Jeg vidste virkelig gennem Helligånden, at missionærerne elskede mig, og at Gud elskede mig.

Jeg vil nu gerne sige nogle få ord til de missionærer, der for tiden tjener

på mission rundt om i verden. Jeres indstilling og den kærlighed, som I viser andre, er meget betydningsfulde budskaber. Selv om jeg ikke umiddelbart fattede alle de lærdomme, som missionærerne underviste mig i, kunne jeg mærke deres store kærlighed, og deres mange venlige handlinger lærte mig vigtige lektier. Jeres budskab er et budskab om kærlighed, et budskab om håb og et budskab om tro. Jeres indstilling og jeres handlinger inviterer Ånden, og Ånden gør os i stand til at forstå det, der er vigtigt. Det, jeg ønsker at fortælle jer, er, at I gennem jeres kærlighed videregiver Guds kærlighed. I er denne kirkes skat. Jeg er jer alle yderst taknemlig for jeres offer og jeres hengivenhed.

Jeg vil også gerne tale til jer kommende missionærer. I min egen familie har fire af vore børn været på mission, og vores femte missionær begynder på missionærskolen i Provo

ved udgangen af oktober. Næste år planlægger vores yngste at tjene på mission efter gymnasiet.

Så jeg taler nu til mine sønner og til alle jer, der forbereder sig til at tjene på mission. Der er tre nødvendige ting, I skal medbringe på jeres mission:

1. Et inderligt ønske om at forkynde evangeliet. Herren ønsker, at I søger efter hans får og finder dem.² Mennesker over hele verden venter på jer. Så skynd jer derhen, hvor de er. Ingen stræber mere end missionærerne efter at komme andre til undsætning. Jeg er en af dem, der blev reddet.
2. Styrk jeres vidnesbyrd. Herren kræver »hjertet og et villigt sind«.³
3. Elsk andre, ligesom ældste Swan, som medbragte sin fars frakke og sin fars kærlighed til Japan og landets indbyggere med sig på mission.

Og til jer, som ikke ved, hvordan man forbereder sig til at tjene på en mission, gå hen og tal med jeres biskop. Jeg ved, at han vil hjælpe jer.

Jeg er taknemlig for, at missionærer er kaldet af Herren, at de tager imod deres kaldelse, og at de tjener over hele verden. Lad mig sige til alle jer hjemvendte missionærer: Jeg er virkelig taknemlig for jeres indsats. I er denne kirkes skat. Og må I altid fortsat være missionærer og handle som Kristi disciple.

Jeg vidner om, at vi er vor himmelske Faders børn, at han elsker os, og at han sendte sin elskede Søn, Jesus Kristus, så vi igen kan vende tilbage til hans nærhed. Jeg siger dette i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Es 52:7.
2. Ez 34:11.
3. L&P 64:34.

Ældste Randall K. Bennett
De Halvfjeds

Vælg evigt liv

Jeres evige skæbne er ikke et resultat af tilfældigheder, men af valg. Det er aldrig for sent at begynde at vælge evigt liv!

For nogle år siden, da jeg var på stranden med min familie, så jeg nogle skilte og flag, der advarede os om en stærk strøm, der førte væk fra kysten og ud på dybt og oprørt vand. Usynligt for mit utrænede øje, men nemt at opfange for livredderne på et nærliggende tårn udgjorde den stærke strøm en fare for alle, som forlod kystens sikkerhed og gik i vandet. Jeg kan huske, at jeg tænkte: »Jeg er en god svømmer. Det vil være god træning at svømme. Jeg er i sikkerhed på det lave vand.«

Jeg ignorerede advarslerne og følte mig sikker på min egen dømmekraft og gik i vandet for at nyde en »forfriskende« svømmetur. Efter nogle få minutter kiggede jeg op for at finde min familie på stranden tæt på, men stranden var ikke længere tæt på! Den farlige strøm, jeg var blevet advaret om, havde fanget mig og trak mig hurtigt væk fra min familie.

Først med selvtillid og senere i desperation forsøgte jeg at svømme ind mod kysten, men den kraftige strøm trak mig længere ud i det dybe og oprørte vand. Jeg blev udmattet og begyndte at sluge vand. Drukning var pludselig en mulighed. Min energi forsvandt, og til sidst råbte jeg desperat på hjælp.

På mirakuløs vis var en livredder omgående ved min side. Jeg vidste ikke, at han havde set mig gå i vandet. Han vidste, at strømmen ville fange mig og han vidste, hvor den ville føre mig hen. Han undgik strømmen og svømmede rundt om lige hen til det sted, hvor jeg kæmpede, og der ventede han tålmodigt på, at jeg råbte på hjælp. Jeg var for svag til at svømme ind til kysten alene, så jeg var og er stadig taknemlig for, at han reddede mig. Uden hans hjælp var jeg aldrig kommet tilbage til min familie.

Den dag traf jeg et dårligt valg, som kunne have fået alvorlige konsekvenser for mig og min familie. Når vi nu sammen overvejer den gave, det er at kunne vælge, beder jeg om, at Helligånden hjælper hver enkelt af os med at vurdere de valg, vi træffer.

Vores elskede profet, præsident Thomas S. Monson, har sagt: »Jeg kan ikke for kraftigt understrege, at beslutninger afgør skæbner. I kan ikke træffe evige beslutninger, uden at det har evige konsekvenser.«¹

Vi er hver især – som vi har hørt ved denne konference – en højt elsket åndelig søn eller datter af himmelske forældre. I har en guddommelig natur og skæbne.² I jeres førjordiske liv lærte I at elske sandhed. I traf de rigtige evige valg. I vidste, at her på jorden

Montreal i Quebec i Canada

ville der være trængsler og modgang, sorg og smerte, prøver og prøvelser, der ville hjælpe jer med at udvikle jer. I vidste også, at I fortsat kunne træffe de rigtige valg, omvende jer fra de forkerte valg og gennem Jesu Kristi forsoning arve evigt liv.

Hvad lærte profeten Lehi os om valg? Han sagde, at vi er »frie til at vælge frihed og evigt liv ved alle menneskers store formidler, eller til at vælge fangenskab og død i overensstemmelse med Djævelens fangenskab og magt.« Han sagde så: »I skal se hen til den store formidler og lytte til hans store befalinger og være trofaste mod hans ord og vælge evigt liv.«³

Brødre og søstre, *vælger I og jeg evigt liv* i det, som vi vælger at tænke på, føle og gøre?

Vore børnebørn lærer, at når de træffer et valg, vælger de også dets konsekvenser. For nylig nægtede et af vore børnebørn på tre år at spise sin aftensmad. Hendes mor forklarede: »Det er næsten sengetid. Hvis du vælger at spise aftensmad, vælger du is til dessert.

Hvis du vælger ikke at spise aftensmad, vælger du at gå i seng nu uden is.« Vores barnebarn overvejede sine to valg og udtalte så meget bestemt: »Jeg vil have *dette valg* – at lege og kun spise is og ikke at gå i seng.«

Brødre og søster, ønsker vi, at vi kunne lege, kun spise is, aldrig gå i seng og på en eller anden måde undgå konsekvenser som underernæring og udmattelse?

I virkeligheden har vi kun to evige valg og begge med evige konsekvenser: At vælge at følge verdens Frelser og dermed vælge evigt liv sammen med vor himmelske Fader eller at vælge at følge verden og dermed vælge at adskille os fra vor himmelske Fader for evigt.

Vi kan ikke med held vælge både sikkerheden ved retskaffenhed og farerne ved verdslighed. At soppe i eller lege med verdslighed kan virke harmløst, men det gjorde min »forfrikende« svømmetur også!

Ligesom strømmen, der kunne have ændret kursen for min familie, søger

tidens strøm af verdslighed, vildledende filosofier, falske lærdomme og voldsom umoral at drage os væk og for evigt adskille os fra vores familie og fra vor himmelske Fader.

Vore levende profeter, seere og åbenbarere både ser og søger at advare os om de ofte diskrete, men farlige verdslige strømme, der truer os. De indbyder, opfordrer, underviser, minder om og advarer os kærligt. De ved, at vores sikkerhed afhænger af, at vi vælger at følge (1) den indsigt, vi får ved dagligt skriftstudium og bøn, (2) Helligåndens vejledning og (3) deres profetiske råd. De ved, at der kun er sikkerhed og til sidst glæde i og gennem vor Frelser, Jesus Kristus og ved at efterleve hans evangelium. Som ældste Dallin H. Oaks netop har sagt, erklærede vor Frelser: »Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig.«⁴

Under modgang og prøvelser i Rusland efter Sovjetunionen blev opdelt valgte Anatoly og Svetlana Resjetnikov retskaffenhed over

verdslighed. Da de havde tilsluttet sig Kirken, blev de forfulgt. Han blev degraderet på sit arbejde. Modigt tænkte de: »Nu har vi mere tid til at tjene Gud!« De blev gentagne gange truet, alligevel valgte de at centrere deres liv om evangeliet. Ældste Anatoly Resjetnikov blev kaldet som den første russiske områdehalvfjerdser. Gennem deres valg valgte familien Resjetnikov fortsat at *vælge evigt liv*.

Vi møder alle modgang. Vi møder alle fristelser. Vi har alle begået fejl. Det er aldrig for hårdt eller for sent at træffe de rigtige valg. Omvendelse er et af de afgørende rigtige valg.

Præsident Dieter F. Uchtdorf har sagt:

»Små fejl og mindre afvigelser fra Jesu Kristi evangeliums lærdomme kan bibringe vores liv sorgfulde konsekvenser. Det er derfor af afgørende betydning, at vi bliver selvdisciplinerede nok til at foretage tidlige og beslutsomme ændringer for at komme tilbage på rette spor og ikke vente eller håbe på, at fejlene på en eller anden måde retter sig selv.

Jo længere vi venter med at korrigere vores adfærd, ja, helt indtil det tidspunkt, hvor en katastrofe måske lurder, des større bliver de nødvendige forandringer, og des længere tid vil det tage at komme tilbage på rette kurs.«⁵

Frelserens barmhjertige arme er altid strakt ud mod os alle.⁶ Når vi oprigtigt og fuldstændig omvender os, kan vi blive fuldstændig tilgivet for vore fejltagelser og Frelseren husker ikke mere på vore synder.⁷

Når I vurderer jeres valg og deres konsekvenser, spørger I måske jer selv:

- Søger jeg guddommelig vejledning gennem dagligt skriftstudium, overvejelse og bøn eller har jeg valgt at være så travlt optaget eller apatisk, at jeg ikke tager mig tid til

at studere Kristi ord, overveje dem og samtale med min himmelske Fader?

- Vælger jeg at følge Guds levende profeters råd eller følger jeg verdslige stier og andres modstridende meninger?
- Søger jeg dagligt Helligåndens vejledning i det, jeg vælger at tænke på, føle og gøre?
- Rækker jeg konsekvent ud for at hjælpe, tjene eller forsøge at redde andre?

Mine kære brødre og søstre, jeres evige skæbne bliver ikke et resultat af tilfældigheder, men af valg. Det er aldrig for sent at begynde at *vælge evigt liv!*

Jeg bærer mit vidnesbyrd, at vi alle på grund af vor himmelske Faders store plan for lykke kan blive fuldkommengjort gennem Jesu Kristi forsoning. Sammen med vores familie kan vi bo sammen med vor himmelske Fader for evigt og modtage en fylde af glæde. Om dette bærer jeg vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, »Beslutninger afgør skæbner«, CES-foredrag for unge voksne, 6. nov. 2005, institute.lds.org.
2. Se »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
3. 2 28 Ne 2:27, 28; fremhævelse tilføjet.
4. Joh 14:6.
5. Dieter F. Uchtdorf, »Et spørgsmål om nogle få grader«, *Liahona*, maj 2008, s. 59.
6. Se Alma 5:33.
7. Se L&P 58:42.

Ældste J. Devn Cornish
De Halvfjerds

Bønnens privilegium

Bøn er en af Guds mest dyrebare gaver til menneskeheden.

Elskede brødre og søstre, Gud vor Fader er ikke en følelse, en idé eller en kraft. Han er en hellig person, der, som skrifterne siger, har et ansigt, hænder og et herliggjort, udødeligt legeme. Han er virkelig, han kender os hver især personligt og han elsker hver og en af os. Han ønsker at velsigne os.

Jesus sagde:

»Eller hvem af jer vil give sin søn en sten, når han beder om et brød, eller give ham en slange, når han beder om en fisk?

Når da I, som er onde, kan give jeres børn gode gaver, hvor meget snarere vil så ikke Faderen i himlen give gode gaver gennem Helligånden til dem, der beder ham?» (Matt 7:9-11).

En personlig oplevelse kan måske belyse pointen. Da jeg var ung, udøvende læge på Boston Children's Hospital havde jeg lange arbejdsdage og kørte mellem hospitalet og vores hjem i Watertown i Massachusetts på cykel, for min hustru og vores små børn havde brug for bilen. En aften cyklede jeg hjem efter en lang vagt på hospitalet, og jeg var meget træt og sulten og en smule mismodig. Jeg vidste, at jeg ikke blot skulle give min hustru og fire små børn min tid og energi, når jeg kom hjem, jeg skulle også være opmuntrende. Jeg

syntes, at det var hårdt bare at træde i pedalerne.

På min tur hjem kom jeg forbi en forretning, der solgte stegt kylling, og jeg tænkte, at jeg ville være mindre sulten og træt, hvis jeg tog en pause og en bid kylling. Jeg vidste, at de havde et tilbud med kyllingelår for 29 cent stykket, men da jeg så i min pung, havde jeg kun 5 cent. Da jeg fortsatte på min tur, fortalte jeg Herren om min situation og spurgte, om han i sin nåde ville lade mig finde 25 cent på vejen. Jeg fortalte ham, at jeg ikke havde brug for det som et tegn, men jeg ville være virkelig taknemlig, hvis han syntes, at han kunne tilstå mig denne venlige velsignelse.

Jeg begyndte at kigge mere indgående på jorden, men så ingenting. Jeg prøvede at bevare en troende, men ydmyg attitude, mens jeg cyklende og nærmede mig forretningen. Så næsten lige på den anden side af gaden for kyllingebiksen fik jeg øje på 25 cent på jorden. Med taknemlighed og lettelse samlede jeg den op, købte et stykke kylling, nød hver en bid og cyklede glad hjem.

I sin nåde havde Himlens Gud, altings Skaber og Konge overalt, hørt en bøn om en meget lille ting. Man kan med rette spørge, hvorfor han skulle bekymre sig med noget så småt. Jeg er tilbøjelig til at tro, at vor

himmelske Fader elsker os så meget, at de ting, som er vigtige for os, bliver vigtige for ham, bare fordi han elsker os. Hvor meget mere ville han ikke ønske at hjælpe os med de store ting, vi beder, som er rette (se 3 Ne 18:20)?

Små børn, unge mennesker og ligeledes voksne, tro på, hvor meget jeres kærlige himmelske Fader ønsker at velsigne jer. Men eftersom han ikke vil indskrænke vores handlefrihed, må vi bede om hans hjælp. Dette gøres almindeligvis gennem bøn. Bøn er en af Guds mest dyrebare gaver til menneskeheden.

Ved en lejlighed sagde Jesu Kristi disciple: »Herre, lær os at bede« (Luk 11:1). Som svar gav Jesus os et eksempel, der kan tjene som et ledende princip for bøn (se Russell M. Nelson, »Lektier fra Fadervor«, *Liahona*, maj 2009, s. 46-49; se også Matt 6:9-13; Luk 11:1-4). Vi følger Jesu Kristi eksempel:

Vi begynder med at tale til vor himmelske Fader: »Vor Fader, du som er i himlene!« (Matt 6:9; Luk 11:2). Det er vores privilegium at henvende os direkte til vor Fader. Vi beder ikke til noget andet væsen. Husk, at vi er blevet rådet til at undgå tomme gentagelser, deriblandt at bruge Faderens navn for ofte, når vi beder.¹

»Helliget blive dit navn« (Matt 6:9; Luk 11:2). Jesus henvendte sig til sin Fader med en tilbedende indstilling, idet han anerkendte hans storhed og gav ham pris og tak. Denne ærbødige tilgang til Gud og at give oprigtig og særlig tak er helt sikkert en af nøglerne til gode bønner.

»Komme dit rige, ske din vilje« (Matt 6:10; Luk 11:2). Vi kan frit anerkende vores afhængighed af Herren og udtrykke vores ønske om at gøre hans vilje, selv når den ikke er den samme som vores. I Bible Dictionary står der: »Bøn er handlingen, gennem hvilken Faderens og barnets vilje bringes i

overensstemmelse.« Formålet med bøn er ikke at få Gud til at ændre sindelag, men at sikre os selv og andre mennesker de velsignelser, som Gud i forvejen er villig til at skænke os, men som vi må bede om at få del i.

»Giv os i dag vort daglige brød« (Matt 6:11; se også Luk 11:3). Vi beder om de ting, vi ønsker fra Herren. Ærlighed er afgørende for vores anmodninger hos Gud. Det ville fx ikke være helt ærligt at bede Herren om hjælp til en prøve i skolen, hvis jeg ikke har været opmærksom ved undervisningen, lavet mine lektier eller læst op til prøven. Det sker ofte, når jeg beder, at Ånden puffer mig til at indrømme, at der er mere, jeg burde gøre for at modtage den hjælp, jeg beder om fra Herren. Så må jeg forpligte mig til at gøre min del. Det er i modstrid med himlens økonomi, at Herren skal gøre ting for os, som vi selv kan gøre.

»Og forlad os vor skyld« (Matt 6:12) eller i en anden udgave »forlad os vore

synder« (Luk 11:4). En afgørende og ofte overset del af personlig bøn er omvendelse. For at omvendelsen kan virke, må den være specifik, dyb og varig.

»Som også vi forlader vore skyldnere« (Matt 6:12; se også Luk 11:4). Frelseren gjorde det klart, at der er en sammenhæng mellem at blive tilgivet for vore synder og tilgive andre, der har begået fejl mod os. Sommetider er de fejlgreb andre har begået mod os meget, meget smertelige og meget svære både at tilgive og glemme. Jeg er så taknemlig for den trøst og heling, jeg har fundet i Herrens opfordring til at slippe vores smerte og lægge den over på ham. I Lære og Pagter afsnit 64 siger han:

»Jeg, Herren, tilgiver, hvem jeg vil, men af jer forlanges det, at I tilgiver alle mennesker.

Og I skal sige i jeres hjerte: Lad Gud dømme mellem dig og mig og belønne dig efter dine gerninger« (v. 10-11).

Derefter må vi droppe sagen helt og lade Herren tage det derfra, hvis vi ønsker helbredelsen.

»Og led os ikke ind i fristelse, men fri os fra det onde« (Matt 6:13; se også JSO, Matt 6:14; Luk 11:4; JSO Luk 11:4). I vore bønner bør vi således indlede den beskyttende proces med at iføre os Guds fulde rustning (se Ef 6:11; L&P 27:15) ved at se fremad og bede om hjælp til de tider skræmmende ting, der venter os. Mine venner, glem ikke at bede Herren om at beskytte og være med jer.

»For dit er Riget og magten og æren i evighed!« (Matt 6:13). Hvor er det dog lærerigt, at Jesus afsluttede sin bøn med atter at prise Gud og udtrykke sin ærbødighed, og at han underkastede sig Faderen. Når vi virkelig tror på, at Gud regerer i sit rige, og at han har al magt og herlighed, anerkender vi, at han vitterlig står ved roret, og at han elsker os med fuldkommen kærlighed og ønsker, at vi skal være glade. Jeg

har opdaget, at en af hemmelighederne bag et lykkeligt liv er, at jeg ved at gøre tingene på Herrens måde bliver lykkeligere, end jeg gør ved at gøre dem på min egen.

Der er en risiko for at et menneske ikke føler sig god nok til at bede. Denne tanke kommer fra den onde ånd, som lærer mennesket ikke at bede (se 2 Ne 32:8). Det er lige så tragisk at tænke, at vi er for syndige til at bede, som er det for et sygt menneske at mene, man er for syg til at gå til lægen!

Vi må ikke antage, at nogen slags bøn, uanset hvor oprigtig den er, vil have megen effekt, hvis alt, hvad vi gør, er at fremsige bønner. Vi må ikke blot fremsige vore bønner, vi må også leve efter dem. Herren finder langt større behag ved et menneske, som beder og derefter går hen og arbejder på det end ved, at vi blot beder. Ligesom med medicin virker bønner kun, når den bruges efter forskrifterne.

Når jeg siger, at bønner er et sødmefyldt privilegium, er det ikke alene, fordi jeg er taknemlig for at være i stand til at tale med vor himmelske Fader og mærke hans Ånd, når jeg beder. Det er også, fordi han rent faktisk besvarer vore bønner og taler til os. Selvfølgelig er den måde, han taler til os på, almindeligvis ikke en stemme, vi hører. Præsident Boyd K. Packer har forklaret: »Den blide, stille røst af inspiration kommer snarere som en følelse end en lyd. Ren intelligens kan tales ind i sindet ... Denne vejledning kommer som tanker, som følelser, gennem indtryk og tilskyndelser« (»Bøn og tilskyndelser«, *Liahona*, nov. 2009, s. 44).

Sommetider virker det som om, vi ikke får svar på vore oprigtige og værdige bønner. Det kræver tro at huske, at Herren besvarer til sin tid og på sin måde, så han bedst kan velsigne os. Eller at vi ved nærmere eftertanke ofte indser, at vi allerede godt ved, hvad vi skal gøre.

Mist ikke modet, hvis det ikke lige virker for jer med det samme. Det kræver øvelse og indsats at lære ligesom med et fremmedsprog. Men I skal vide, at I kan lære Åndens sprog, og når I gør det, vil det give jer stor tro og kraft i retskaffenhed.

Jeg påskønner rådet fra vores elskede profet, præsident Thomas S.

Monson: »Til alle, der kan høre mig, som kæmper med store eller små udfordringer og vanskeligheder, bøn giver åndelig styrke; den er vores pas til fred. Bøn er det middel, hvorved vi henvender os til vor Fader i himlen, som elsker os. Tal til ham i bøn og lyt efter svaret. Mirakler udformes gennem bøn« (»Vær dit bedste jeg«, *Liahona*, maj 2009, s. 68)

Jeg er dybt taknemlig for det privilegium at kunne henvende mig til min hellige himmelske Fader i bøn. Jeg er taknemlig for de talløse gange, han har hørt og svaret mig. Fordi han svarer mig, sommetider også på forudsigelige og mirakuløse måder, ved jeg, at han lever. Jeg vidner ydmygt om, at Jesus, hans hellige Søn, er vores levende Frelser. Dette er hans kirke og rige på jorden; dette værk er sandt. Thomas S. Monson, som vi inderligt beder for, er hans profet. Om disse ting bærer jeg vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTE

1. Se Francis M. Lyman, »Proprieties in Prayer«, i Brian H. Stuy, komp., *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, 5 bd., 1987-1992, 3:76-79; B.H. Roberts, komp., *The Seventy's Course in Theology*, 5 bd., 1907-1912, 4:120; *Encyclopedia of Mormonism*, 1992, »Prayer«, s. 1118-1119; Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, 2. udg., 1966, s. 583.

Ældste Quentin L. Cook
De Tolv Apostles Kvorum

De sange, de ikke kunne synge

Selvom vi ikke kender alle svarene, så kender vi til vigtige principper, som gør os i stand til at møde tragedier med tro og tillid.

Mange mennesker møder store problemer og endog tragedier på denne jordiske rejse. Overalt i verden ser vi eksempler på prøver og trængsler.¹ Vi er dybt berørte af billeder af død, lidelser og desperation på tv. Vi har set, at japanerne heltemodigt har kæmpet mod ødelæggelser fra et jordskælv og en tsunami. De barske scener fra ødelæggelsen af tårnene på World Trade Center, som vi for nylig genså, var smertelige at genopleve. Noget bevæger os, når vi bliver opmærksomme på sådanne tragedier, især når uskyldige mennesker lider.

Sommetider er tragedier meget personlige. En søn eller datter dør tidligt eller bliver offer for alvorlig sygdom. En kærlig forælder bliver taget bort på grund af tankeløshed eller en ulykke. Når som helst tragedien dukker op, sørger vi og prøver at bære hinandens byrder.² Vi beklager de ting, der aldrig vil blive opnået og de sange, der aldrig vil blive sunget.

Blandt de spørgsmål, som Kirkens ledere oftest får, er: Hvorfor tillader en retfærdig Gud, at der sker noget dårligt, og især for gode mennesker? Hvorfor er de, som er retskafne og

tjener Herren, ikke fritaget for sådanne tragedier?

Selvom vi ikke kender alle svarene, så kender vi til vigtige principper, som gør os i stand til at møde tragedier med tro og tillid til, at der venter os alle en strålende fremtid. Nogle af disse principper er:

For det første har vi en Fader i himlen, som kender og elsker os personligt, og som til fulde forstår vore lidelser.

For det andet er hans Søn Jesus Kristus vor Frelser og Forløser, og hans sonoffer tilvejebringer ikke alene frelse og ophøjelse, men kompenserer også for alt uretfærdigt i livet.

For det tredje inkluderer Faderens frelsesplan for sine børn ikke alene et førjordisk og et jordisk liv, men også et evigt liv, som omfatter en stor og herlig genforening med dem, vi har mistet. Al uret vil blive rettet, og vi vil se med fuldkommen klarhed, uhindret perspektiv og forståelse.

Fra det begrænsede perspektiv hos dem uden kendskab til, forståelse for eller tro på Faderens plan – de, som kun ser verden gennem dødelighedens linse med al dens krig, vold,

sygdom og onder – kan livet synes deprimerende, kaotisk, uretfærdigt og meningsløst. Kirkeledere har sammenlignet dette perspektiv med en person, som træder ind midt i et tre-akts-stykke.³ Uden kendskab til Faderens plan forstår man ikke, hvad der sker i første akt eller i forudtilværelsen og det formål, som fastslås der, ej heller forstår man de afklaringer og løsninger, der kommer i tredje akt, som er den herlige opfyldelse af Faderens plan.

Mange indser ikke, at de, som uforskyldt tilsyneladende har været mindre heldigt stillede, i sidste ende ikke bliver straffet i Faderens kærlige og altomfattende plan.⁴

Om nogle få måneder vil det være 100 år siden, at skibet *Titanic* sank. De ulykkelige omstændigheder omkring denne forfærdelige hændelse har påvirket mennesker, lige siden den fandt sted. Rederiet bag den nye luksusliner, som var 11 etager høj og næsten 270 meter lang,⁵ hævdede uden blusel og ubegrundet, at *Titanic* var usårlig i vinterens isbjergfyldte vande. Dette skib var efter sigende usynkeligt, men da det sank i det isfyldte Atlanterhav, mistede 1500 sjæle livet.⁶

På mange måder er *Titanics* forlis en metafor på livet og mange evangeliske principper. Det er et fuldkomment eksempel på problemet ved kun at se gennem dette jordelivs linse. Tabet af menneskeliv havde katastrofale konsekvenser, men ulykken var af hændelig natur. Med nedslagtningen i to verdenskrige og den nylige tiårs dag for ødelæggelsen af tårnene på World Trade Center har vi i vor tid fået et glimt af chokket, fortvivlelsen og de moralske anliggender omkring begivenheder, som er resultatet af ond udøvelse af handlefrihed. Der er frygtelige efterdønninger for familie,

venner og folkeslag som følge af disse tragedier, årsagen uagtet.

Med hensyn til *Titanic* lærte man noget om farerne ved hovmod og ved at rejse i farefyldt farvand, og man lærte, at »Gud ikke gør forskel på nogen.«⁷ De ramte kom fra alle samfundslag. Nogle var rige og berømte, som fx John Jacob Astor, men der var også arbejdere, emigranter, kvinder, børn og besætningsmedlemmer.⁸

Der var mindst to sidste dages hellige forbindelser til *Titanic*. Begge viser vores udfordring med at forstå prøver, trængsler og tragedier og giver indsigt i, hvordan vi kan håndtere dem. Det første er et eksempel på at være taknemlig for de velsignelser, vi modtager, og de udfordringer vi undgår. Det drejer sig om Alma Sonne, der senere tjente som generalautoritet.⁹ Han var min stavspræsident, da jeg blev født i Logan i Utah. Jeg blev interviewet som missionær af ældste Sonne. Dengang blev alle kommende missionærer interviewet af en generalautoritet. Han havde stor indflydelse på mig.

Da Alma var en ung mand, havde han en ven ved navn Fred, som var mindre aktiv i Kirken. De havde utallige drøftelser om at tjene på mission, og med tiden fik Alma Sonne overbevist Fred om at forberede sig til at tjene. De blev begge kaldet til Den Britiske Mission. Mod slutningen af deres mission traf ældste Sonne, som var missionssekretær, de nødvendige forberedelser for deres hjemrejse til USA. Han bestilte billet på *Titanic* til sig selv, Fred og fire andre missionærer, som alle havde fuldført deres mission.¹⁰

Da tiden var inde for afrejsen, blev Fred af en eller anden grund forsinket. Ældste Sonne afbestilte alle seks bestillinger på luksuslinjerens jomfrurejse og bestilte billet på et skib, som sejlede dagen efter.¹¹ De fire missionærer, som havde glædet sig til rejsen med *Titanic*, udtrykte deres skuffelse. Ældste Sonnes svar minder om beretningen om Josef og hans brødre i Egypten, som vi finder i 1 Mosebog: »Hvordan skulle jeg kunne tage tilbage til min far uden drengen?«¹² Han

forklarede sine kammerater, at de alle var kommet til England sammen, og derfor skulle de hjem sammen. Ældste Sonne, som senere fandt ud, at *Titanic* var sunket, sagde taknemligt til sin ven Fred: »Du reddede mit liv.« Fred svarede: »Nej, du reddede mit ved at få mig på mission.«¹³ Alle missionærerne takkede Herren for, at han havde bevaret dem.¹⁴

Som det var tilfældet med ældste Sonne og hans missionærkammerater, kommer store velsignelser sommetider til de trofaste. Vi bør være taknemlige for al den inderlige barmhjertighed, vi møder i livet.¹⁵ Vi er uopmærksomme på et hav af velsignelser, som vi dagligt modtager. Det er uhyre vigtigt, at vi har taknemlighedens ånd i vores hjerte.¹⁶

Skriften er tydelig: De, der er retskafne, følger Frelseren og holder hans bud, vil nyde fremgang i landet.¹⁷ Et væsentligt træk ved fremgang er at have Ånden hos os.

Dog er det således, at retskaffenhed, bøn og trofasthed ikke altid resulterer i lykkelige afslutninger

i jordelivet. Mange oplever svære prøver. Når det sker, billiger Gud, at vi har tro og beder om præstedømmevelsignelser. Herren har sagt: »Og kirkens ældster ... skal tilkaldes og skal bede for og lægge deres hænder på dem i mit navn; og hvis de dør, så dør de i mig, og hvis de lever, så lever de i mig.«¹⁸

Det er lærerigt, at den anden sidste dages hellige forbindelse til *Titanic* ikke havde en lykkelig udgang. Irene Corbett var 30 år gammel. Hun var en ung hustru og mor fra Provo i Utah. Hun havde særlige talenter som kunstner og musiker, og hun var tillige lærer og sygeplejerske. Eftersom der var stor mangel på sundhedspersonale i Provo, deltog hun på et seks måneders jordemoderkursus i London. Hun havde et brændende ønske om at gøre en forskel i verden. Hun var omhyggelig, betænksom, bønsum og tapper. En af grundene til, at hun valgte at rejse tilbage til USA med *Titanic*, var, at hun troede, at missionærene ville rejse sammen med hende, og dette ville gøre rejsen mere sikker. Irene var en af de få kvinder, som ikke overlevede denne forfærdelige tragedie. De fleste kvinder og børn fik plads i redningsbådene og blev dermed reddet. Der var ikke plads i redningsbådene til alle. Men man mener, at hun ikke nåede frem til redningsbådene, fordi hun med sin uddannelse tog sig af de mange passagerer, der var kommet til skade efter sammenstødet med isbjerget.¹⁹

Der er mange slags udfordringer. Nogle giver os nødvendige erfaringer. Dårlige resultater i dette jordeliv er ikke bevis på manglende tro eller ufuldkommenheder i vor himmelske Faders overordnede plan. Smelterens ild er virkelig, og gode karaktertræk og retskaffenhed lutres i prøvelsens ild og renses og bereder os på at møde Gud.

Da profeten Joseph Smith sad indespærret i Liberty-fængslet, sagde Herren til ham, at alskens ulykker skal tilstøde menneskene. Frelseren sagde bl.a.: »Hvis du bliver kastet i dybet, hvis de svulmende bølger lægger råd op imod dig, hvis heftige vinde bliver din fjende ... og alle elementerne forener sig for at spærre vejen ... skal ... alt dette ... give dig erfaring og skal være til gavn for dig.«²⁰ Frelseren afsluttede med disse ord: »Dine dage er kendt, og dine år skal ikke blive færre; frygt derfor ikke ... for Gud vil være med dig for evigt og altid.«²¹

Nogle udfordringer er en følge af andres handlefrihed. Handlefrihed er afgørende for den enkeltes åndelige vækst og udvikling. Ugudelig adfærd er et element af handlefriheden. Hærføreren Moroni forklarede dette meget vigtige princip: »Herren tillader, at de retfærdige bliver slået ihjel, så hans retfærdighed og dom kan komme over de ugudelige.« Han gjorde det klart, at retskafne ikke går tabt, men de »går ind til Herren deres Guds hvile.«²² De ugudelige skal stå til regnskab for de grusomheder, de begår.²³

Nogle udfordringer kommer gennem ulydighed mod Guds love. De helbredsproblemer, som følger af rygning, alkohol og narkotika, er

rystende. Indespærringen i fængsler som følge af alkohol- og stofrelateret kriminalitet er meget høj.²⁴

Forekomsten af skilsmisser på grund af utroskab er også betydelig. Mange af disse prøvelser og trængsler kunne være undgået ved lydighed mod Guds love.²⁵

Min elskede missionspræsident, ældste Marion D. Hanks (som gik bort i august) bad os missionærer om at lære et udsagn om at modstå livets udfordringer udenad: »Der er ingen risiko, intet lod, ingen skæbne som kan omgå, hindre eller kontrollere en stålsat sjæls faste forsæt.«²⁶

Han vidste godt, at det ikke gælder for alle de udfordringer, vi møder, men det er sandt, når det angår åndelige anliggender. Jeg påskønner hans råd.

En af årsagerne til det tragiske tab af menneskeliv på *Titanic* var, at der ikke var redningsbåde nok. Uanset hvilke prøvelser vi møder i livet, så har Frelserens sonoffer sørget for redningsbåde til alle. For dem, som tænker, at de prøver, de møder, er uretfærdige, opvejer forsoningen alle livets uretfærdigheder.²⁷

Det er en særlig udfordring for dem, som har mistet deres kære, at undgå at dvæle ved de tabte muligheder i dette liv. Ofte har de, som dør unge, udvist særlige evner, interesser og talenter. I vores begrænsede forståelse beklager vi de ting, der aldrig vil blive opnået og de sange, der aldrig vil blive sunget. Nogen har beskrevet det som at dø, mens musikken stadig spiller indeni. Musik er i dette tilfælde en metafor for enhver form for uopfyldt potentiale. Sommetider har folk truffet store forberedelser, men får aldrig mulighed for at udføre dem på jorden.²⁸ Et af de mest citerede gamle digte, »Elegy Written in a Country Church-Yard« (Elegi fra en

landsbykirkehave) handler om forspildte muligheder:

*Mangen en blomst fødes for at
blomstre uset,
Og spildt er dens sødme i
ørkenluften.²⁹*

De forspildte muligheder kan handle om familie, beskæftigelse, talenter, erfaringer og andet. Alt dette fik en brat ende for søster Corbetts vedkommende. Der var sange, hun aldrig fik sunget, og muligheder, hun aldrig fik i dette jordeliv. Men når vi ser gennem evangeliets store, klare linse og ikke blot gennem jordelivets begrænsede udsyn, kender vi til den store, evige belønning, som en kærlig Fader har lovet i sin plan. Apostlen Paulus har sagt: »Hvad intet øje har set og intet øre hørt, og hvad der ikke er opstået i noget menneskes hjerte, det, som Gud har beredt for dem, der elsker ham.«³⁰ En strofe i en elsket salme giver trøst og klart udsyn: »Og Jesus lytter med behag til hjertes sang i løn.«³¹

Frelseren har sagt: »Lad derfor jeres hjerter finde trøst ... vær rolig og vid, at jeg er Gud.«³² Vi har hans løfte om, at vi sammen med vore børn skal synge »sange om evigtvarende glæde.«³³ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Joh 16:33.
2. Se Mosi 18:8-9; se også 2 Ne 32:7.
3. Se Boyd K. Packer, »The Play and the Plan«, CES-foredrag for unge voksne, 7. maj 1995, s. 3: »I livet på jorden er vi som skuespillere, der træder ind på scenen, netop som tæppet går for anden akt. Vi er gået glip af første akt ... »Og de levede lykkeligt til deres dages ende: er ikke en del af 2. akt. Denne linje hører til i 3. akt, når mysterierne er løst og alt er bragt i orden.« Se også Neal A. Maxwell, *All These Things Shall Give Thee Experience*, 1979, s. 37: »Gud ... ser fra begyndelsen til enden ... matematikken ... overgår os dødeliges forstand. Vi kan ikke regne det sammen, for vi har ikke alle tallene. Vi er fanget i

- en tidsdimension og er fastholdt i denne anden prøvestands smalle perspektiv.«
4. De, som dør, inden de når ansvarlighedsalder, bliver frelst i det celestiale rige (se L&P 137:10). De, som er døde uden kundskab om evangeliet og ville have modtaget det, hvis de havde fået muligheden, er også arvinger til det celestiale rige (se L&P 137:7). Desuden vil selv de, som har levet mindre tappert, med tiden blive velsignet med en tilværelse, som langt overgår dette liv (se L&P 76:89).
 5. Se Conway B. Sonne, *A Man Named Alma: The World of Alma Sonne*, 1988, s. 83.
 6. Se Sonne, *A Man Named Alma*, s. 84.
 7. ApG 10:34; se »The Sinking of the World's Greatest Liner«, *Millennial Star*, 18. apr. 1912, s. 250.
 8. Se *Millennial Star*, 18. apr. 1912, s. 250.
 9. Bror Sonne er onkel til ældste L. Tom Perry.
 10. Se Sonne, *A Man Named Alma*, s. 83.
 11. Se Sonne, *A Man Named Alma*, s. 83-84; se også »From the Mission Field«, *Millennial Star*, 18. apr. 1912, s. 254: »Afløsninger og afrejser – Følgende missionærer er afløst med ære og sejlede hjem den 13. apr. 1912 med SS *Mauretania*. Fra Storbritannien – Alma Sonne, George B. Chambers, Willard Richards, John R. Sayer, F.A. [Fred] Dahle. Fra Holland – L.J. Shurtliff.«
 12. Se 1 Mos 44:30-31, 34.
 13. I Frank Millward, »Eight elders missed voyage on Titanic«, *Deseret News*, 24. juli 2008, s. M6.
 14. Se »Friend to Friend«, *Friend*, mar. 1977, s. 39.
 15. Se David A. Bednar, »Herrens inderlige barmhjertighed«, *Liahona*, maj 2005, s. 99-102.
 16. Se L&P 59:21.
 17. Se Alma 36:30.
 18. L&P 42:44.
 19. Interview med Irene Corbetts barnebarn Donald M. Corbett, 30. okt. 2010, Gary H. Cook.
 20. L&P 122:7.
 21. L&P 122:9.
 22. Alma 60:13.
 23. Frelseren var tydelig: »Det kan ikke undgås, at der kommer fald, men ve den, der bliver årsag til det« (Luk 17:1).
 24. Afsnit 89 i Lære og Pagter – »Guds orden og vilje angående den timelige frelse for alle hellige i de sidste dage« (v. 2) – velsigner i øget grad de sidste dages hellige.
 25. Se L&P 42:22-24.
 26. Se »Will«, *Poetical Works of Ella Wheeler Wilcox*, 1917, s. 129.
 27. Se »Forsoningen«, *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2005, 2007, s. 51-52.
 28. Se »The Song That I Came to Sing«, i *The Complete Poems of Rabrindranath Tagore's Gitanjali*, red. S.K. Paul, 2006, s. 64: De sange, jeg kom for at synge, forbliver usungne. / Jeg har brugt mine dage på at strenge og afstrenge mit instrument.«
 29. Thomas Gray, »Elegy Written in a Country Church-Yard«, i *The New Oxford Book of English Verse*, red. Christopher Ricks, 1999, s. 279.
 30. 1 Kor 2:9.
 31. »Der er solskin i min sjæl i dags«, *Sange og salmer*, nr. 149.
 32. L&P 101:16; se også Sl 46:10.
 33. L&P 101:18; se også L&P 45:71.

Præsident Thomas S. Monson

Til vi ses igen

Må den ånd, som vi har mærket her, forblive hos os, når det igen bliver hverdag.

Mine brødre og søstre, jeg ved, at I er enige med mig i, at det har været en meget inspirerende konference. Vi har mærket Herrens Ånd i rigt mål de sidste to dage, når vores hjerte er blevet rørt, og vores vidnesbyrd om dette guddommelige værk er blevet styrket. Vi takker hver eneste, der har deltaget, herunder også de brødre, der har bedt bønner.

Vi er alle her, fordi vi elsker Herren og ønsker at tjene ham. Jeg vidner for jer om, at vor himmelske Fader kender os. Jeg anerkender hans hånd i alt.

Atter har musikken været vidunderlig, og jeg takker personligt og på hele Kirkens vegne de personer, der er villige til at dele deres talenter på dette område med os.

Vi udtrykker vores store værdsættelse af de brødre, der er blevet afløst ved denne konference. De har tjent trofast og godt og har ydet betydningsfulde bidrag til Herrens værk.

Jeg udtrykker min dybe værdsættelse af mine trofaste og hengivne rådgivere og takker dem offentligt for den støtte og hjælp, som de giver mig. De er i sandhed mænd med visdom og forståelse, og deres tjeneste er uvurderlig.

Jeg takker mine brødre i De Tolvs Kvorum for deres dygtige og

utrættelige virke i Herrens værk. Tilsvarende takker jeg medlemmerne af De Halvfjerds' kvorummer og Det Præsiderende Biskopråd for deres uselviske og fremragende virke. Tilsvarende udtrykker jeg min påskønnelse for de kvinder og mænd, der tjener som ledere i Kirkens organisationer.

Brødre og søstre, jeg forsikrer jer om, at vor himmelske Fader kender til de udfordringer, vi står over for i verden i dag. Han elsker hver enkelt af os og vil velsigne os, mens vi stræber efter at holde hans befalinger og søger ham i bøn.

Vi er rigt velsignede ved at have Jesu Kristi gengivne evangelium. Det giver svar på spørgsmålene om, hvor vi kom fra, hvorfor vi er her, og hvor vi skal hen, når vi forlader dette liv. Det giver mening og formål og håb i vores liv.

Jeg takker jer for den tjeneste, som I så villigt giver hinanden. Vi er Guds hænder her på denne jord med et mandat om at elske og tjene hans børn.

Jeg takker jer for alt det, I gør i jeres menigheder. Jeg er taknemlig for jeres villighed til at tjene i de stillinger, som

Julie B. Beck

Hjælpeforeningens hovedpræsident

I er kaldet til, uanset hvad de er. Hver enkelt er vigtig for at fremme Herrens værk.

Konferencen er nu forbi. Må vi komme sikkert hjem. Må alt være gået godt i vores fravær. Må den ånd, som vi har mærket her, forblive hos os, når det igen bliver hverdag. Må vi vise større venlighed over for hinanden. Må vi altid være at finde udførende Herrens værk.

Må himlens velsignelser være med jer. Må jeres hjem være fyldt med harmoni og kærlighed. Må I konstant være jeres vidnesbyrd, så de må være jer en beskyttelse mod modstanderen.

Som jeres ydmyge tjener ønsker jeg af hele mit hjerte at gøre Guds vilje og tjene ham og tjene jer.

Jeg elsker jer, jeg beder for jer. Jeg beder jer atter om, at I husker mig og alle generalautoriteterne i jeres bønner. Vi er ét med jer i at føre dette storslåede værk fremad. Jeg vidner for jer, at vi alle er fælles om dette, og at hver eneste mand, kvinde og barn har en del at udføre. Må Gud give os styrke og evner og vilje til at udføre vores del godt.

Jeg bærer mit vidnesbyrd for jer om, at dette værk er sandt, at vor Frelser lever, og at han vejleder og leder sin kirke her på jorden. Jeg efterlader jer mit vidnesbyrd om, at Gud, vor evige Fader, lever og elsker os. Han er virkelig vor Fader, og han er personlig og virkelig. Må vi erkende og forstå, hvor nær os han er villig til at komme, hvor langt han er villig til at gå for at hjælpe os, hvor meget han elsker os, og hvor meget han gør og er villig til at gøre for os.

Må han velsigne jer. Må hans lovede fred være med jer i dag og altid.

Jeg siger farvel til jer, til vi atter mødes om et halvt år, og jeg gør det i Jesu Kristi navn, vor Frelseres og Forløseres navn. Amen. ■

Det, jeg håber, mine børnebørn vil forstå om Hjælpeforeningen

Lige fra den dag evangeliet begyndte at blive gengivet i denne uddeling, har Herren haft brug for trofaste kvinder, der arbejdede for Herrens sag.

Det er et privilegium at tale til jer ved dette historiske møde. Det er en velsignelse for os at være samlet. I min tid som hovedpræsident for Hjælpeforeningen har jeg udviklet en dyb kærlighed til hjælpeforenings-søstrene i denne kirke, og Herren har udvidet mit syn på, hvad han føler for og forventer af os.

Jeg har givet dette budskab titlen: »Det, jeg håber, mine børnebørn vil forstå om Hjælpeforeningen.« Mine børns ældste døtre er travlt optaget af Personlig fremgang og af at udvikle en retskaffen kvindes vaner og træk. Snart vil de og deres jævnaldrende bære ansvaret for dette store verdensomspændende søsterfællesskab.

Jeg håber, at det, jeg siger i dette budskab, vil give dem og alle, der hører eller læser det, en klar forståelse for, hvad Herren havde i sinde for sine døtre, da Hjælpeforeningen blev indstiftet.

En gammel anvisning for at følge Kristus

Jeg håber, mine børnebørn vil forstå, at Hjælpeforeningen i dag er organiseret efter det samme mønster, som fandtes i den oprindelige kirke. Da Frelseren organiserede sin kirke på Det Nye Testaments tid, »var kvinderne ivrige deltagere i [hans] tjenestegerning.«¹ Han besøgte Martha og Maria, to af sine mest hengivne støtter, i Marthas hjem. Da Martha lyttede til ham og betjente ham i henhold til skik og brug på deres tid, hjalp han hende til at se, at hun kunne gøre mere end det. Han hjalp Martha og Maria til at forstå, at de kunne vælge »den gode del« – som ikke skulle tages fra dem.² Denne venlige bemærkning var en invitation til at tage del i Herrens tjenestegerning. Og senere i Det Nye Testamente giver Marthas stærke vidnesbyrd om Frelserens guddommelighed os indsigt i hendes tro og støtte.³

Når vi læser videre i Det Nye Testamente, lærer vi, at apostlene fortsatte med at grundlægge Herrens kirke. Vi lærer også om trofaste kvinder, hvis efterlevelse af Kristi ord bidrog til Kirkens vækst. Paulus talte om kvindelige disciple i Kristus på steder som Efesos⁴ og Filippi⁵. Men da Herrens kirke gik tabt i apostasi, gik dette mønster for disciple også tabt.

Da Herren atter genoprettede sin kirke gennem profeten Joseph Smith, inddrog han atter kvinderne som Kristi disciple. Få måneder efter, at Kirken formelt var blevet organiseret, åbenbarede Herren, at Emma Smith skulle opretholdes som leder og lærer i Kirken og som officiel medhjælp til sin mand, profeten.⁶ I sit kald til at hjælpe med at opbygge Guds rige fik hun instruks om, hvordan hun skulle styrke sin tro og personlige retskaffenhed, og hvordan hun skulle styrke sin familie og sit hjem og tjene andre.

Jeg håber, mine børnebørn vil forstå, at Herren, lige fra den dag evangeliet begyndte at blive gengivet, havde brug for trofaste kvinder, der arbejdede for Herrens sag.

Missionering er blot et eksempel på deres ekstraordinære bidrag. Den

store vækst i Kirkens tidlige tid blev muliggjort, fordi trofaste mænd var villige til at forlade deres familier og rejse til ukendte steder, hvor de led afsavn og modgang for at forkynde evangeliet. Men disse mænd forstod, at deres mission ikke havde været mulig uden den store tro og deltagelse, som kvinderne i deres liv viste ved at passe hjemmet, forretningen og sørge for indkomst til familien og missionærerne. Søstre tog sig også af tusindvis af omvendte, som samlede sig i deres samfund. De var dybt engagerede i en ny måde at leve på og i at opbygge Guds rige og deltage i hans frelsende værk.

Forbundet med præstedømmet

Jeg håber, at mine børnebørn vil forstå, at Herren inspirerede profeten Joseph Smith til at organisere Kirkens kvinder »under præstedømmet og efter præstedømmets mønster»⁷ og undervise dem i, »hvordan de skulle få del i præstedømmets privilegier, velsignelser og gaver.«⁸

Da Hjælpeforeningen var blevet formelt organiseret, fortsatte Emma Smith i sit kald som leder. Hun fik titel af præsident for organisationen med

to rådgivere, som tjente sammen med hende i et præsidentskab. Frem for valg ved afstemning, som var almen praksis i organisationer uden for Kirken, blev dette præsidentskab kaldet ved åbenbaring, opretholdt af dem, de skulle lede, og indsat til at tjene i deres kaldelser af præstedømmeledere, og blev således kaldet »af Gud ved profeti og ved håndspåleggelse af dem, der har myndighed dertil.«⁹ At være organiseret under præstedømmet gjorde det muligt for præsidentskabet at modtage vejledning fra Herren og hans profet i det specifikke arbejde. Organiseringen af Hjælpeforeningen gjorde det muligt at administrere Herrens forrådshus af talenter, tid og midler i visdom og orden.

Denne første gruppe af kvinder forstod, at de havde fået myndighed til at undervise, inspirere og organisere søstre som disciple i Herrens frelserværk. Ved deres første møder blev søstre belært om formålet med Hjælpeforeningen – at øge tro og personlig retskaffenhed, styrke familien og hjemmet og opsøge og hjælpe dem med behov.

Jeg håber, at mine børnebørn vil forstå, at stiftelsen af Hjælpeforeningen var en væsentlig del af de helliges forberedelse til at modtage de privilegier, velsignelser og gaver, som kun findes i templet. Præsident Joseph Fielding Smith sagde, at Hjælpeforeningen er »en livsvigtig del af Guds rige på jorden, som er bestemt til og virker således, at den hjælper sine trofaste medlemmer til at opnå evigt liv i vor Faders rige.«¹⁰ Vi kan forestille os, hvordan det må have været for søstre at sidde til de første hjælpeforeningsmøder i Joseph Smiths røde købmandsbutik med udsigt til bakken, hvor templet blev bygget, mens profeten belærte dem om, at »der bør findes en udvalgt forening, som adskiller sig

fra alle verdens onder, ved at være udvalgt, dydig og hellig.«¹¹

Jeg håber, at mine børnebørn vil værdsætte templet, som søstrene i den første Hjælpeforening gjorde, og som troede på, at tempelvelsignelserne var den store præmie og det store mål for enhver sidste dages hellig kvinde. Jeg håber, at mine børnebørn ligesom de tidlige hjælpeforeningssøstre dagligt vil stræbe efter at blive tilstrækkeligt modne til at indgå og holde hellige tempelpagter, og at de, når de tager til templet, vil være opmærksomme på alt, der bliver sagt og gjort. Gennem templets velsignelser vil de blive udrustet med kraft¹² og velsignet med at modtage »nøglen til kundskaben om Gud.«¹³ Gennem de præstedømmeordinancer, som kun findes i templet, vil de blive velsignet til at kunne opfylde deres guddommelige, evige ansvar, og de vil love at leve som hengivne disciple. Jeg er taknemlig for, at et af Herrens primære formål med Hjælpeforeningen var at give kvinderne

ansvaret for at hjælpe og forberede hinanden »på præstedømmets større velsignelser, som findes i templets ordinancer og pagter.«¹⁴

Et verdensomspændende søsterfællesskabs ly og indflydelse

Jeg håber, at mine børnebørn vil komme til forståelse af Hjælpeforeningens store verdensomspændende søsterfællesskabs indflydelse. Siden 1842 har Kirken spredt sig langt udover Nauvoo, og Hjælpeforeningen findes i 175 lande, og søstrene taler mere end 80 forskellige sprog. Hver uge organiseres nye menigheder og grene, og nye Hjælpeforeninger bliver en del af et evigt voksende søsterfællesskab »bredt ud over kontinenterne.«¹⁵ Da Hjælpeforeningen var forholdsvis lille i antal og hovedsageligt organiseret i Utah, kunne dens ledere rette organisationens fokus og kristne livsførelse mod lokale sociale programmer og samordnet hjælpearbejde. De udviklede hjemmeproduktion og udførte

projekter såsom at bygge hospitaler og opbevare korn. Denne tidlige indsats fra Hjælpeforeningens side skabte et mønster til efterlevelse, som nu er udbredt over hele verden. Efterhånden som Kirken er vokset, er Hjælpeforeningen nu i stand til at opfylde sit formål i hver eneste menighed, i alle stave og distrikter, idet man har tilpasset sig en evig foranderlig verden.

Hver dag verden over oplever hjælpeforeningssøstre livets brede vifte af udfordringer og oplevelser. Kvinder og deres familier lever i dag ansigt til ansigt med uindfrie forventninger, psykisk, fysisk og åndelig sygdom, ulykker og død. Nogle søstre lider af ensomhed og skuffelse, fordi de ikke selv har fået en familie, og andre lider under følgerne af dårlige valg, som familiemedlemmer har truffet. Nogle har oplevet krig, sult eller naturkatastrofer, og andre gør sig erfaringer med afhængighed, arbejdsløshed eller utilstrækkelig uddannelse. Alle disse vanskeligheder har potentiale

til at udmarve troen og dræne enkeltpersoner og familier for styrke. En af Herrens hensigter i forbindelse med at organisere søstrene som Kristi disciple var at sørge for hjælp, som ville løfte dem over »alt det, der hindrer en kvindes glæde og udvikling.«¹⁶ I hver eneste menighed er der en Hjælpeforening med søstre, der kan søge og modtage åbenbaring og råd hos præstedømmeledere, så de kan styrke hinanden og arbejde på løsninger, som kan anvendes i deres hjem og lokalsamfund.

Jeg håber, at mine børnebørn vil forstå, at de gennem Hjælpeforeningen bedre kan følge Kristus, og at de sammen med andre kan engagere sig i det imponerende og heroiske arbejde, som Frelseren gjorde. Det arbejde, som søstrene i denne kirke bliver bedt om at udføre i vore dage, har aldrig været beskeden i rækkevidde eller uden betydning for Herren. Gennem deres trofasthed kan de mærke hans godkendelse og blive velsignet med hans Ånds ledsagelse.

Mine børnebørn bør også vide, at søsterfællesskabet i Hjælpeforeningen kan være et trygt tilflugtssted og en

beskyttelse.¹⁷ Efterhånden som vi går sværere tider i møde, vil de trofaste hjælpeforeningssøstre stå sammen for at beskytte hjemmene i Zion mod verdens skingre skrig og modstanderens destruktive og provokerende indflydelse. Og gennem Hjælpeforeningen bliver de undervist og styrket, og derpå undervist og styrket mere, og retskafne kvinders indflydelse kan gavne mange flere af vor himmelske Faders børn.

Et kristent fællesskab med årvågen omsorg og tjeneste

Jeg håber, at mine børnebørn vil forstå, at besøgsundervisning er et udtryk for deres villighed til at følge Frelseren og en særlig måde at ære deres pagter på. Dette element bør minde meget om vor Frelseres tjenestegerninger. I Hjælpeforeningens spæde begyndelse modtog en besøgskomité fra hver menighed en opgave om at vurdere behovet for hjælp og indsamle midler til de trængende. I løbet af årene har søstre og ledere i Hjælpeforeningen lært et skridt ad gangen og har udviklet deres evne til at våge over hinanden. Der har været tidspunkter,

hvor søstrene har haft større fokus på at udføre besøgene, give budskabet og give besked, når de har besøgt deres søstre. Denne praksis har hjulpet søstrene til at lære, hvordan man våger. Akkurat som folk på Moses tid koncentrerede sig om at overholde en række regler, har søstrene i Hjælpeforeningen til tider påført sig selv mange skrevne og uskrevne regler i deres ønske om at forstå, hvordan de kan styrke hinanden.

Med så stort et behov for hjælp og undsætning hos søstrene og deres familier i dag har vor himmelske Fader brug for, at vi følger en højere vej og viser vores hengivenhed for ham ved at drage oprigtig omsorg for hans børn. Med dette vigtige mål for øje bliver lederne belært om at bede om rapport over søstrenes og deres families åndelige og timelige velbefindende og om den tjeneste, som er udøvet.¹⁸ Besøgslærerne har nu ansvaret for »at kende og elske hver enkelt søster oprigtigt, når de hjælper hende med at styrke hendes tro og yder tjeneste.«¹⁹

Som hengivne Kristi disciple arbejder vi på at øge vores evne til at gøre de ting, som han ville gøre, hvis han var her. Vi ved, at for ham er det vores omsorg, som tæller, og

Itu i Brasilien

derfor prøver vi at koncentrere os om at sørge for vore søstre frem for at udfylde en liste af gøremål. Sand tjenestegerning måles på dybden af vores næstekærlighed snarere end på vore flotte statistikker. Vi ved, om det lykkes os at udføre vores tjenestegerning som besøgs lærere, når vore søstre kan sige: »Min besøgs lærer hjælper mig til at vokse åndeligt« og »jeg ved, at min besøgs lærer bekymrer sig for mig og min familie« og »hvis jeg har problemer, så ved jeg, at min besøgs lærer træder til uden at vente på en opfordring.« Ledere, som forstår vigtigheden af at betjene andre, vil rådføre sig med hinanden for at søge og modtage åbenbaring om, hvordan de skal opløfte besøgs lærerne og organisere og udføre en inspireret tjenestegerning.

Derudover er besøgs undervisningen en udvidelse af biskoppens ansvar for at våge over Herrens hjord. Biskoppen og hjælpeforeningspræsidenten har brug for inspirerede besøgs læreres tjeneste for at hjælpe dem til at udføre deres ansvar. Gennem besøgs lærernes tjeneste kan hjælpeforeningspræsidenten være opmærksom på hver enkelt søsters velbefindende i menigheden og rapportere videre om det på hendes møder med biskoppen.

Præsident Thomas S. Monson har lært os, at »når vi i tro bestræber os på urokkeligt at udføre de pligter, vi har fået overdraget, og når vi søger den Almægtiges inspiration til at udføre vore ansvarsområder, så kan vi udføre mirakler.«²⁰ Jeg håber, at mine børnebørn vil deltage i de mirakler, når de lader besøgs undervisningen blive en del af deres tjeneste i Herren, som han vil anerkende, når han kommer igen.

Opfyldelse af Hjælpeforeningens formål

Denne og anden væsentlige lære om Hjælpeforeningen er nu

tilgængelig for mine børnebørn, som de kan læse i *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke*. Denne bog er en beretning om Hjælpeforeningens arv og kvinder i denne kirke. Den vil forene og afstemme et verdensomspændende søsterfællesskab med Hjælpeforeningens formål og Kristi disciples pligter og privilegier. Det er et vidne om kvinders afgørende rolle i vor himmelske Faders frelsesplan, og den sætter en urokkelig standard for, hvad vi tror på, hvad vi gør, og hvad vi vil forsvare. Det Første Præsidentskab har opmuntret os til at »studere dette hæfte og give plads til, at dets tidløse sandheder og inspirerende eksempler kan påvirke [vores] tilværelse.«²¹

Præsident Joseph F. Smith vidste, at Hjælpeforeningen er guddommeligt indstiftet og sagde til hjælpeforenings søstre: »[Det] gælder [for jer] om at lede verden og især lede verdens kvinder i alt ... I er hovedet,« sagde han, »ikke halen.«²² Efterhånden som tiden for Herrens andet komme nærmer sig, håber jeg, at mine børns døtre vil blive stærke, trofaste kvinder, som anvender Hjælpeforeningens principper og eksempel i deres liv. Efterhånden som Hjælpeforeningen bliver en livsstil for dem, håber jeg, at de vil tjene i

enighed med andre for at opfylde dens guddommelige formål. Jeg har et vidnesbyrd om Jesu Kristi sande genoprettede kirke, og jeg er taknemlig for den anvisning til at leve som Kristi discipel, der blev gengivet, da Herren inspirerede profeten Joseph Smith til at organisere Hjælpeforeningen. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke*, 2011, s. 3.
2. Se Luk 10:38-42.
3. Se Joh 11:20-27.
4. Se ApG 18:24-26; Rom 16:3-5.
5. Se Fil 4:1-4.
6. Se L&P 25.
7. Joseph Smith, i *Døtre i mit rige*, s. 12.
8. Joseph Smith, i *History of the Church*, 4:602.
9. TA 1:5.
10. Joseph Smith, i *Døtre i mit rige*, s. 97.
11. Joseph Smith, i *Døtre i mit rige*, s. 15.
12. Se L&P 109:22; se også Sheri L. Dew, i *Døtre i mit rige*, s. 128.
13. L&P 84:19; se også Ezra Taft Benson, i *Døtre i mit rige*, s. 129.
14. *Døtre i mit rige*, s.131.
15. Boyd K. Packer i *Døtre i mit rige*, s. 99.
16. John A. Widtsoe, i *Døtre i mit rige*, s. 25.
17. Se *Døtre i mit rige*, 2011, s. 86-87.
18. Se *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 9.5.4.
19. *Håndbog 2*, 9.5.1.
20. Thomas S. Monson, i *Døtre i mit rige*, s. 91.
21. Det Første Præsidentskab, i *Døtre i mit rige*, s. ix.
22. Joseph F. Smith, i *Døtre i mit rige*, s. 66.

Silvia H. Allred

Førsterådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

Kærligheden ophører aldrig

Bed om et ønske om at blive fyldt med næstekærlighedens gave, Kristi rene kærlighed.

Min mand og jeg besøgte nylig byen Nauvoo i Illinois. Mens vi var der, sad vi i det øverste værelse i den røde købmands-butik, hvor profeten Joseph Smith havde et kontor og en butik. Vi lyttede intenst til rundviseren, som beskrev nogle af de historiske begivenheder fra genoprettelsen, som fandt sted her.

Mine tanker gik til stiftelsen af Hjælpeforeningen og til nogle af de belæring, som hjælpeforeningssøstre modtog fra profeten Joseph i netop dette rum. Disse belæring blev de grundlæggende principper, hvorpå Hjælpeforeningen blev bygget. Formål med at øge troen, styrke hjemmene i Zion og finde frem til og hjælpe de nødlidende blev fastlagt her lige fra begyndelsen. De har altid været i overensstemmelse med vore profeters belæring.

Ved et af disse første møder citerede profeten Joseph fra Paulus' breve til korintherne. Paulus henviser i sin store tale om næstekærlighed til tro, håb og kærlighed og afslutter med: »Men størst af dem er kærligheden.«¹

Han beskriver de egenskaber, der er en del af næstekærlighed. Han sagde:

»Kærligheden er tålmodig, kærligheden er mild, den misunder ikke, kærligheden praler ikke, bilder sig ikke noget ind

... søger ikke sit eget, hidser sig ikke op, bærer ikke nag.

Den finder ikke sin glæde i uretten, men glæder sig ved sandheden.

Den tåler alt, tror alt, håber alt, udholder alt.

Kærligheden hører aldrig op.«²

Profeten Joseph talte til søstre og sagde: »Vær ikke snæversynede i jeres måde at anskue jeres næstes dyder på ... I skal åbne jer for andre, hvis I vil gøre som Jesus ... Når I vokser i uskyld og dyd, når I vokser i godhed, lad da jeres hjerte være rummeligt – lad det være åbent for andre – I skal være langmodige og bære over med menneskehedens fejl og mangler. Menneskenes sjæle er af stor værdi!«³

Udsagnet fra skriften om, at »kærligheden ophører aldrig« blev Hjælpeforeningens motto, fordi den omfatter disse belæring og den udfordring, som profeten Joseph Smith gav til søstre i Hjælpeforeningen om, at »hjælpe de fattige« og »frelse sjæle.«⁴

Disse grundlæggende principper har hjælpeforeningssøstre taget

til sig over hele verden, for sådan er naturen i Hjælpeforeningens værk.

Hvad er næstekærlighed? Hvordan opnår vi næstekærlighed?

Profeten Moroni definerer næstekærlighed som »Kristi rene kærlighed«, mens Paulus fortæller os, at »kærlighed ... er fuldkommenhedens bånd«,⁵ og Nefi minder os om, at »Gud Herren har givet den befaling, at alle mennesker skal nære næstekærlighed, hvilken næstekærlighed er kærlighed.«⁷

Når vi gennemgår Paulus' tidligere beskrivelse af kærlighed, så lærer vi, at kærlighed ikke er en enkelt handling, eller noget, vi skænker, men noget, vi er, en tilstand i hjertet, venlige følelser, der fremkalder kærlige handlinger.

Mormon lærer os også, at næstekærlighed skænkes Herrens sande disciple, og at næstekærlighed renser dem, der har den.⁸ Desuden lærer vi, at næstekærlighed er en guddommelig gave, som vi må søge og bede om. Vi må have næstekærlighed i vores hjerte for at kunne arve det celestiale rige.⁹

Når vi ved, at Herren har sagt til os: »Klæd jer i næstekærlighedens bånd«,¹⁰ så må vi spørge os selv, hvilke egenskaber hjælper os til at udvikle næstekærlighed.

Vi må først have et ønske om at være mere næstekærlige og mere kristuslignende.

Det næste trin er at bede. Mormon formaner os: »Bed til Faderen med hjertets hele styrke om, at I må blive fyldt af denne kærlighed.« Denne guddommelige kærlighed er næstekærlighed, og når vi bliver fyldt med denne kærlighed, vil vi blive »ligesom han er.«¹¹

Daglig læsning i skriften kan lede vores sind til Frelseren og til et ønske om at blive mere som han er.

På mit kontor valgte jeg at hænge et maleri af Minerva Teichert med titlen *Det tabte får føres hjem*. Det viser

Frelseren stående blandt sine får og blidt holde et lille lam i sine arme. Det hjælper mig til at reflektere over hans bøn: »Vogt mine får«,¹² som for mig betyder at betjene alle omkring os og især være opmærksomme på dem, der er i nød.

Frelseren er det fuldkomne eksempel på, hvordan man skal udvise næstekærlighed. Mens han virkede på jorden, udviste han næstekærlighed over for den sultne, for synderen, den plagede og den syge. Han betjente den fattige og den rige; kvinder, børn og mænd; familier, venner og fremmede. Han tilgav sine anklagere, og han led og døde for hele menneskeheden.

Hele sit liv udviste profeten Joseph Smith også næstekærlighed, når han viste andre broderlig kærlighed og respekt. Han var kendt for sin venlighed, hengivenhed, omsorg og interesse for sine omgivelser.

I dag er vi velsignet med et profet, som personificerer næstekærlighed. Præsident Thomas S. Monson er et eksempel for os og for verden. Han bærer næstekærlighedens kappe. Han er venlig, omsorgsfuld og gavmild, en sand tjener for Herren Jesus Kristus.

Præsident Monson har sagt: »Næstekærlighed er at have tålmodighed med en person, der har svigtet os. Det er at modstå impulsen til let at blive såret. Det er at acceptere svagheder og

Itu i Brasilien

ufuldkommenhed. Det er at acceptere mennesker, som de virkelig er. Det er at se forbi det fysiske udseende til egenskaber, som ikke sløres med tiden. Det er at modstå trangen til at sætte andre i bås.¹³

Når vi har næstekærlighed, er vi villige til at tjene og hjælpe andre, når det er ubejligt og uden tanke på anerkendelse eller modydelse. Vi venter ikke på at få til opgave at hjælpe, fordi det bliver en del af vores natur. Når vi vælger at være venlige, omsorgsfulde, gavmilde, tålmodige, accepterende, tilgivende, åbne og uselviske, så opdager vi, at vi oplever næstekærlighed i overflod.

Hjælpeforeningen tilbyder utallige måder at tjene andre på. En af de vigtigste måder at udvise næstekærlighed på er gennem besøgsundervisning. Virkningsfuld besøgsundervisning giver os mange muligheder for at elske, betjene og tjene andre. At udtrykke næstekærlighed, eller kærlighed, renser og helliggør vores sjæl og hjælper os til at blive mere som Frelseren.

Jeg forundres, når jeg ser de utalige næstekærlige handlinger, som hver dag udføres af besøgs lærere over hele verden, som uselvsk hjælper med at imødekomme behov hos de enkelte søstre og deres familie. Til disse trofaste besøgs lærere siger jeg, »at I gennem disse små næstekærlige handlinger følger Frelseren, og I handler som redskaber i hans hånd, når I hjælper, udviser omsorg, opløfter, trøster, lytter, opmuntrer, nærer, underviser og styrker de søstre, I har ansvaret for.« Lad mig fortælle nogle korte eksempler på sådan tjeneste.

Rosa lider af en svær sukkersyge og andre sygdomme. Hun tilsluttede sig Kirken for et par år siden. Hun er enlig mor med en teenage-søn. Hun må ofte indlægges på hospitalet i nogle dage. Hendes gode besøgs lærere nøjes ikke med at bringe hende til hospitalet, men de besøger og trøster hende på hospitalet, mens de samtidig holder øje med hendes søn både hjemme og i skolen. Hendes besøgs lærere er både hendes venner og familie.

Kathy fandt efter de første par besøg hos en bestemt søster ud af, at hun ikke kunne læse, men ønskede at lære det. Kathy tilbød at hjælpe hende, selv om hun vidste, at det ville kræve tid, tålmodighed og udholdenhed.

Emily var en ung og nygift kvinde, som søgte sandheden. Hendes mand Michael var mindre interesseret i religion. Da Emily blev syg og lå på hospitalet i en periode, bragte Cali, en hjælpeforeningssøster, som også er hendes nabo, måltider til familien, passede deres nyfødte, gjorde rent og arrangerede, at Emily fik en præstedømmevælsignelse. Disse barmhjertige handlinger blødgjorde Michaels hjerte. Han besluttede at komme til Kirkens møder og at se missionærerne. Emily og Michael blev for nylig døbt.

»Kærligheden hører aldrig op ... Kærligheden ... er mild ... søger ikke sit eget ... tåler alt, udholder alt.«¹⁴

Præsident Henry B. Eyring har sagt:

»Hjælpeforeningens historie er fyldt med beretninger om sådan bemærkelsesværdig tjeneste ...

Denne forening er dannet af kvinder, hvis næstekærlighed udspringer af en forandring i hjertet, der følger af at kvalificere sig til og holde de pagter, der kun tilbydes i Herrens sande kirke.

Deres næstekærlighed kommer fra ham gennem hans sønner. Deres næstekærlige gerninger er inspireret af Frelserens eksempel og har udspring i taknemlighed for hans uendelige nådegaver og i Helligånden, som han sender for at ledsage sine tjenere på deres nådesmissioner. På grund af det har de udført og er de i stand til at udføre usædvanlige ting for andre og til at finde glæde, selv når deres egne behov er store og uimødekommet.¹⁵

Når vi tjener andre og udviser næstekærlighed over for andre, hjælper det os med at overvinde vore egne vanskeligheder og får dem til at se mindre udfordrende ud.

Jeg går nu tilbage til profeten Josephs belæring til søstre i den første tid af genoprettelsen. Han sagde, idet han opfordrede til at handle næstekærligt og velgørende: »Hvis I efterlever disse principper, hvor stor og strålende bliver da ikke jeres belønning i det celestiale rige! Hvis I lever op til jeres privilegier, kan end ikke englens holdes tilbage fra at pleje omgang med jer.«¹⁶

Ligesom i de første dage i Nauvoo, hvor søstre gik omkring for at finde og hjælpe de nødlidende, således er det også i dag. Søstre i Guds rige er solide søjler af åndelig styrke,

barmhjertighedstjeneste og hengivenhed. Hengivne besøglærere besøger og hjælper hinanden. De følger Frelserens eksempel og gør, som han gjorde.

Alle kvinder i Hjælpeforeningen kan blive fyldt med kærlighed og vide, at deres små næstekærlige handlinger har helbredende kraft for andre og for dem selv. De erfarer med vished, at næstekærlighed er Kristi rene kærlighed, som aldrig ophører.

Når I læser Hjælpeforeningens historie, vil det inspirere jer til at opdage, at dette vigtige, evangeliske princip er en rød tråd gennem hele bogen.

Jeg afslutter med en opfordring til alle kvinder i Kirken om indtrængende at bede om et ønske om at blive fyldt med næstekærlighedens gave, Kristi rene kærlighed. Brug alle jeres ressourcer til at gøre godt, bringe hjælp og frelse til dem omkring jer, herunder også jeres egen familie. Herren vil krone jeres indsats med succes.

Må vores viden om, at den store kærlighed, som Faderen og Sønnen har til os, og vores tro og taknemlighed for forsoningen føre os til at udvikle og anvende næstekærlighed over for alle omkring os. Dette er min bøn, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. 1 Kor 13:13.
2. 1 Kor 13:4-8.
3. Joseph Smith, i *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke*, 2011, s. 23.
4. Joseph Smith, i *Døtre i mit rige*, s. 17.
5. Moro 7:47.
6. Kol 3:14.
7. 2 Ne 26:30.
8. Se Moro 7:48.
9. Se Eter 12:34; Moro 10:21.
10. L&P 88:125.
11. Moro 7:48.
12. Se Joh 21:16-17.
13. Thomas S. Monson, »Kærligheden ophører aldrig«, *Liahona*, nov. 2010, s. 124.
14. 1 Kor 13:4, 5, 7, 8.
15. Henry B. Eyring, »Hjælpeforeningens varige arv«, *Liahona*, nov. 2009, s. 121.
16. *Kirkens præsidenteres lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 449.

Barbara Thompson

Andenrådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

Hold fast ved pagterne

Når vi har tro på Kristus og holder fast ved vore pagter, får vi den glæde, der tales om i de hellige skrifter, og som vore sidste dages profeter har lovet os.

» **O**pløft ... dit hjerte og fryd dig, og hold fast ved de pagter, du har sluttet.«¹ Jeg kan ikke læse dette skriftsted uden at fryde mig. Mit hjerte fryder sig, når jeg tænker på de løfter og mange velsignelser, som har været en del af min tilværelse, mens jeg har stræbt efter at holde fast ved de pagter, jeg har indgået med min himmelske Fader.

Eftersom begge mine forældre er gået bort, har det i år været nødvendigt at rydde ud i deres hjem for at gøre det klart til salg. I løbet af de sidste par måneder har mine søskende og jeg fundet noget familiehistorie og mange vigtige papirer og dokumenter, da vi ryddede op og sorterede alle mine forældres ting. Det har været spændende at læse sig igennem mine forældres og bedsteforældres personlige historie og patriarkalske velsignelser. Jeg er blevet mindet om de pagter, som de har indgået og holdt.

Min mormor Ellen Hanks Rymer var en ung mor i 1912, da hun fik sin patriarkalske velsignelse. Da jeg læste hendes velsignelse, sprang disse linjer mig i øjnene og fæstnede sig i mit sind. »Du var udvalgt fra før jordens grundlæggelse, og en udvalgt ånd, der skulle komme frem på denne tid ... Dit vidnesbyrd skal vokse, og du skal være

i stand til at vidne ... Ødelæggeren har stræbt efter at udrydde dig, men hvis du vil holde fast ved din Gud, skal han (Ødelæggeren) ikke have magt til at skade dig. Du skal i kraft af din trofasthed have stor styrke, og ødelæggeren skal flygte fra dig takket være din retskaffenhed ... Når angstens og prøvelsens time kommer over dig, skal dit hjerte trøstes og forhindringer blive fjernet, hvis du vil trække dig tilbage i dit lønkammer i bøn.«²

Min mormor blev lovet, at hvis hun ville holde sine pagter og forblive tæt på Gud, kunne Satan ikke få nogen magt over hende. Hun skulle finde trøst og hjælp i sine prøvelser. Disse løfter blev opfyldt i hendes liv.

I dag vil jeg gerne tale om (1) vigtigheden af at holde fast i pagter og (2) den glæde og beskyttelse, der er en følge af at holde vore pagter.

Nogle af de eksempler, jeg bruger, kommer fra *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke*. Dette hæfte er fyldt med eksempler på kvinder, der har fundet stor glæde ved at holde deres pagter.

Vigtigheden af at holde fast ved pagterne

I Guide til Skrifterne lærer vi, at en pagt er en aftale, der indgås mellem

Gud og et menneske. »Gud opstiller pagtens betingelser, og mennesket indvilliger i at gøre, hvad han befaler ... Principper og ordinancer modtages ved pagt. De medlemmer af Kirken, som indgår sådanne pagter, lover at ære dem.«³ I sætningen »holde fast ved pagterne« betyder ordet *holde fast* »beslutsomt og nøje at holde fast ved noget.«⁴

I skrifterne tager vi ved lære af mænd og kvinder, der har indgået pagter med Gud. Gud har givet instruktioner for, hvad vi skal gøre for at ære disse pagter, og når disse pagter overholdes, følger de lovede velsignelser.

Vi indgår fx en pagt med vor himmelske Fader ved dåbsordinancen. Vi forbereder os til dåb ved at have tro på Herren Jesus Kristus, omvende os fra vore synder og være villige til at påtage os Kristi navn. Vi forpligter os til at holde Guds befalinger og altid ihukomme Frelseren. Vi indgår pagt om at »bære hinandens byrder, så de bliver lette«. Vi giver udtryk for, at vi er villige til sørge med dem, der sørger, og trøste dem, der står i behov for trøst.⁵

I de hellige templer får vi andre hellige ordinancer, og yderligere pagter indgås. I genoprettelsens første dage var profeten Joseph Smith ivrig efter, at de hellige skulle nyde templets lovede velsignelser. Herren har sagt: »Lad dette hus blive bygget til mit navn, så jeg deri kan åbenbare mine ordinancer for mit folk.«⁶

»Et af Herrens formål med at organisere Hjælpeforeningen var at forberede sine døtre på præstedømmets større velsignelser, som findes i templets ordinancer og pagter. Søstrene i Nauvoo så med stor spænding frem til templets færdiggørelse, for de vidste, sådan som profeten Joseph Smith havde lovet Mercy Fielding

Thompson, at begavelsen ville føre dem »ud af mørket ind i et vidunderligt lys.«⁷

»Over 5.000 hellige flokkedes i templet i Nauvoo efter indvielsen, så de kunne modtage begavelses- og beseglingsordinancerne, før de begav sig ud på rejsen« til Salt Lake-dalen.⁸ Præsident Brigham Young og mange kirkeledere og tempeltjenere brugte deres tid nat og dag med at tjene i templet, så dette vigtige arbejde kunne udføres til gavn for de hellige.

Vore pagter holder os oppe i gode og i vanskelige tider. Præsident Boyd K. Packer minder os om, at »vi er et pagtsfolk. Vi indgår pagt om at give af vore midler, vores tid og talenter – alt, hvad vi er, og alt, hvad vi ejer

– til gavn for Guds rige på jorden. Vi indgår ganske enkelt pagt om at gøre godt. Vi er et pagtsfolk, og templet er midtpunktet for vore pagter. Det er herfra, pagten udspringer.«⁹

Skrifterne minder os om følgende: »Og dette skal være vor pagt: At vi vil vandre i overensstemmelse med alle Herrens ordinancer.«¹⁰

Store er de velsignelser, vi modtager, når vi holder fast ved vore pagter.

Glæde og beskyttelse er en følge af at holde vore pagter

I Mormons Bog kan vi læse kong Benjamins prædiken. Han belærte folket om Jesus Kristus, at han ville komme ned til jorden og lide alle slags trængsler. Han belærte folket om, at

Kristus skulle sone for hele menneskehedens synder, og at hans navn var det eneste, hvorved mennesket kunne opnå frelse.¹¹

Efter at have lyttet til disse smukke lærdomme ydmygede folket sig og ønskede af hele deres hjerte at blive befriet for synd og blive rensset. De omvendte sig og bekendte deres tro på Jesus Kristus. De indgik pagter med Gud om, at de ville holde hans befalinger.¹²

»Herrens Ånd kom over dem, og de blev fyldt af glæde, idet de fik forladelse for deres synder og fik fred med samvittigheden som følge af den overordentlig store tro, som de havde på Jesus Kristus.«¹³

Et andet eksempel på glæde, som er en følge af trofast at holde Guds befalinger og fortælle andre om hans evangelium, får vi af Ammon. Ammon og hans brødre var medvirkende til at hjælpe tusinder af mennesker med at komme til Kristus. Disse er nogle af de ord, Ammon brugte til at beskrive sine følelser, da mange mennesker blev døbt og indgik pagt med Gud:

»Hvor stor grund har vi ikke til at fryde os.«¹⁴

»Min glæde er fuldkommen, ja, mit hjerte er fyldt til randen af glæde, og jeg vil fryde mig i min Gud.«¹⁵

»Jeg kan ikke beskrive blot det mindste af det, som jeg føler.«¹⁶

»Der [har] aldrig ... været mennesker, der har haft så stor grund til at fryde sig som vi.«¹⁷

At indgå og holde hellige pagter gør os i stand til at have Helligånden hos os. Det er den Ånd, der »skal fylde [jeres] sjæl med glæde.«¹⁸

Anden verdenskrig forårsagede megen lidelse for mange mennesker overalt i verden. De hellige i Tyskland udholdt store prøvelser. Der var en trofast hjælpeforeningspræsident i Stuttgart i Tyskland ved navn Maria

Speidel. Med hensyn til deres prøvelser sagde hun: »Vores tillid til Herren og vores vidnesbyrd om hans kirke har været kilden til vores styrke ... Med fryd synger vi Zions sange og sætter vores lid til Herren. Han ordner alt til vores bedste.«¹⁹

Atter engang, når medlemmer holdt deres pagter, følte de glæde, selv når de stod over for enorme udfordringer.

Sarah Rich var en retskaffen kvinde, der boede i Nauvoo, og som blev kaldet til at tjene i templet, før de hellige blev fordrevet fra deres by. Hør hendes ord om tempelpagternes velsignelser: »Mange var de velsignelser, vi havde modtaget i Herrens hus, hvilket har vakt glæde og trøst midt i alle vore trængsler og gjort os i stand til at have tro på Gud, velvidende, at han ville lede og bevare os på den ukendte rejse, der lå foran os.«²⁰

De hellige havde tidligere færdiggjort templet i Kirtland, og mange deltog i indvielsen. Efter indvielsen anerkendte Herren templet. Herren fortalte, at de skulle »fryde sig meget som følge af de velsignelser, som skal blive udøst ... over hovedet på [hans] folk.«²¹

Efterhånden som flere og flere templer er blevet opført over hele jorden, har jeg set de velsignelser, det medfører hos medlemmerne. I 2008 oplevede jeg glæden i øjnene hos et par fra Ukraine, da de fortalte mig, at de skulle til Freiberg i Tyskland for at modtage deres tempelordinancer. Rejsen til templet bestod af en 27-timers bustur hver vej for disse hengivne medlemmer, og de kunne ikke tage dertil så ofte. De var begejstrede over, at templet i Kiev i Ukraine snart ville være færdigt, så de kunne komme meget oftere. Det tempel er nu åbent, og tusinder nyder godt af velsignelserne der.

Da jeg læste min mormors personlige historie, lærte jeg om hendes

store glæde over sine pagter. Hun elskede at gå i templet og udføre ordinancer for tusinder, der var døde. Det var hendes livsmission. Hun virkede som tempeltjener i over 20 år i templet i Manti i Utah. Hun skrev, at hun havde oplevet mange mirakuløse helbredelser, så hun kunne opdrage sine børn og tjene andre ved at udføre deres arbejde i templet. Hvis der var noget, vi børnebørn vidste om mormor Rymer, så var det, at hun var en retskaffen kvinde, der holdt sine pagter og ønskede, at vi gjorde det samme. Når mennesker nøje undersøger vore ejendele efter vores død, finder de så bevis for, at vi har holdt vore pagter?

Vores elskede profet, præsident Thomas S. Monson, fortalte os ved sidste generalkonference: »Når I og jeg besøger Guds hellige hus, når vi erindrer de pagter, som vi indgår derinde, bliver vi bedre i stand til at udholde enhver prøvelse og overvinde enhver fristelse. I dette hellige tilflugtssted finder vi fred; vi bliver fornyet og styrket.«²²

Endnu engang: »Opløft ... dit hjerte og fryd dig, og hold fast ved de pagter, du har sluttet.«²³ At holde pagterne er det samme som sand glæde og lykke. Det er det samme som trøst og fred. Det er det samme som beskyttelse mod verdens ondt. At holde

vore pagter hjælper os i tider med prøvelser.

Jeg vidner om, at når vi har tro på Kristus og holder fast ved vore pagter, får vi den glæde, der tales om i de hellige skrifter, og som vore sidste dages profeter har lovet os.

Kære søstre, jeg elsker jer og håber, at I vil opleve denne store glæde i jeres egen tilværelse. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 25:13.
2. Patriarkalsk velsignelse givet af Walter E. Hanks, 25. okt. 1912 i Lyman, Wayne County, Utah.
3. Guide til Skrifterne, »Pagt«.
4. *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11. udg., 2003, »cleave«.
5. Se Mosi 18:8-9; se også Thomas S. Monson, »Hvad har jeg gjort for en anden i dag?«, *Liahona*, nov. 2009, s. 84-87.
6. L&P 124:40.
7. *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke*, 2011, s. 131-132.
8. *Døtre i mit rige*, s.29.
9. Boyd K. Packer, *The Holy Temple*, 1980, s. 170.
10. L&P 136:4.
11. Se Mosi 3:5-18.
12. Se Mosi 4:2; 5:5.
13. Mosi 4:3.
14. Alma 26:1.
15. Alma 26:11.
16. Alma 26:16.
17. Alma 26:35.
18. L&P 11:13.
19. Maria Speidel, i *Døtre i mit rige*, s. 76.
20. Sarah Rich, i *Døtre i mit rige*, s. 30.
21. L&P 110:9-10.
22. Thomas S. Monson, »Det hellige tempel – Et fyrtårn for verden«, *Liahona*, maj 2011, s. 93.
23. L&P 25:13.

Præsident Dieter F. Uchtdorf
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Forglem mig ej

Det er min bøn og velsignelse, at I aldrig vil glemme, at I i sandhed er dyrebare døtre i Guds rige.

Søstre, sikke en glæde det er at være sammen med jer i dag. Jeg ser altid frem til dette årlige møde i Hjælpeforeningen og de fortræffelige taler, som holdes her. Tak, søstre. Det er en udsøgt ære for mig at få lov til at tale i dag af præsident Thomas S. Monson og komme med nogle få tanker til Kirkens søstre.

For nogen tid siden gik jeg gennem en smuk have med min hustru og min datter. Jeg frydede mig over herligheden og skønheden i Guds skaberværk. Og blandt alle de strålende blomster bemærkede jeg den mindste lille blomst. Jeg kendte navnet på den blomst, for siden min barndom har jeg haft et rart minde om den. Blomsten hedder forglemmigej.

Jeg er ikke helt klar over, hvorfor denne lille blomst har betydet så meget for mig gennem årene. Den er ikke umiddelbart iøjnefaldende, den er let at overse blandt større og mere farverige blomster, og dog er den så smuk med sin klare farve, som afspejler den klareste himmel – måske er det endnu en grund til, at jeg holder så meget af den.

Og så er der dens uforglemmelige navn. Der er et tysk sagn om, at netop som Gud havde givet alle planterne navn, var der en tilbage uden navn. En lille stemme sagde: »Forglem mig ej, O

Herre!» Og Gud svarede, at det skulle være dens navn.

I aften vil jeg bruge denne lille blomst som en metafor. De fem kronblade på blomsten forglemmigej fik mig til at overveje fem ting, som vi gør klogt i ikke at glemme.

For det første, glem ikke at være tålmodige med jer selv.

Jeg vil gerne fortælle jer noget, som jeg håber, I vil tage på den rette måde: Gud er fuldt ud bevidst om, at I og jeg ikke er fuldkomne.

Lad mig tilføje: Gud er også fuldt ud bevidst om, at de mennesker, I anser for at være fuldkomne, ikke er det.

Og alligevel bruger vi så meget tid og energi på at sammenligne os med andre – ofte sammenligner vi vore svagheder med deres styrker. Det gør, at vi skaber nogle forventninger til os selv, som det er umuligt at leve op til. Som følge deraf fejrer vi aldrig vores gode indsats, for den synes altid at lade meget tilbage i forhold til, hvad andre gør.

Alle har stærke og svage sider. Det er vidunderligt, at I har stærke sider.

Og det er en del af erfaringen med jordelivet, at I har svagheder.

Gud ønsker at hjælpe os til, at vi

med tiden får vendt alle vore svagheder til styrke,¹ men han ved, at det er et langsigtet mål. Han ønsker, at vi skal blive fuldkomne,² og hvis vi trofast følger den sti, han har anvist, så vil det ske en dag. Det er i orden, at I ikke er i mål endnu. Bliv ved med at arbejde på det, men hold op med at straffe jer selv.

Kære søstre, mange af jer er uendeligt medfølelse og tålmodige med andres svagheder. Husk også at være medfølelse og tålmodige med jer selv.

Vær i imidlertid taknemlig for alle de små succeser i jeres hjem, familieforhold, jeres uddannelse og levebrød, jeres kirkedeltagelse og personlige fremskridt. Som med forglemmigejen kan disse succeser synes små for jer, og andre bemærker dem måske ikke, men Gud bemærker dem, og de er ikke små for ham. Hvis I udelukkende betragter succes som den mest perfekte rose eller betagende orkidé, så går I glip af nogle af de fineste oplevelser i livet.

Insisterer I fx på at have den tilsyneladende perfekte familieaften hver uge – selvom det gør jer og alle omkring jer fortvivlede – så er det måske ikke det bedste valg. Stil i stedet jer selv spørgsmålet: »Hvad kunne vi gøre som familie, der ville være glædeligt og åndeligt og knytte os tættere sammen?» Sådan en familieaften – som måske er beskedent anlagt og udført – kan have langt flere positive og langvarige resultater.

Vores rejse mod fuldkommenhed er lang, men vi kan finde noget at undres og frydes over på hver eneste lille bid af rejsen.

For det andet, glem ikke forskellen på et godt offer og et tåbeligt offer.

Et antageligt offer er, når vi opgiver noget godt for noget af langt større værdi.

At opgive lidt nattesøvn for at hjælpe et barn med mareridt er et godt offer. Vi ved det alle. At blive oppe hele natten og sætte vores helbred på spil for at lave det perfekte tilbehør til en datters søndagstøj er måske ikke helt så godt et offer.

At tilegne noget af vores tid til at studere i skriften eller forberede en lektion er et godt offer. At bruge mange timer på at brodere titlen på en lektion på en hjemmelavet grydelap til alle i en klasse er måske ikke.

Ingen mennesker eller situationer er ens, og et godt offer i et tilfælde er måske tåbeligt i et andet.

Hvordan kan vi afgøre forskellen i vores situation? Vi kan spørge os selv: »Bruger jeg min tid og energi på de ting, som betyder mest?« Der er så mange gode ting at gøre, men vi kan ikke nå dem alle. Det behager vor himmelske Fader mest, når vi ofrer noget godt for noget af langt større

værdi med et evigt perspektiv. Det kan sommetider betyde at tage sig af små, men smukke forglemmigejer i stedet for at tage sig af en stor have fuld af eksotiske blomster.

For det tredje, glem ikke at være lykkelig nu.

I den elskede børnefortælling *Charlie og chokoladefabrikken* gemmer den mystiske slikmager, Willy Wonka, et gevinstlod i fem af sine chokoladebarrer og bekendtgør, at den, som finder et af disse lodder vinder en rundvisning på hans fabrik og et livslangt chokoladelegat.

På hvert gevinstlod står dette budskab: »Tillykke, du er den heldige vinder af et gevinstlod ... ! Store oplevelser venter dig! Mange vidunderlige overraskelser venter dig! ... mystiske og storslåede overraskelser ... vil fryde ... forbløffe og overvælde dig.«³

I denne klassiske børnehistorie prøver folk overalt i verden desperat på at finde gevinstloddet. Nogle føler, at hele deres fremtidige lykke afhænger af, hvorvidt de får fat i et gevinstlod eller ej. I deres ængstelighed begynder folk at glemme den enkle glæde, de plejede at opleve ved et stykke chokolade. Chokoladebarren bliver i sig selv en fæl skuffelse, hvis den ikke indeholder gevinstloddet.

I dag venter mange mennesker på deres gevinstlod – loddet, som de tror rummer nøglen til al den lykke, de altid har drømt om. For nogle er det store gevinstlod det perfekte ægteskab, for andre et hjem, der ligner forsiden af et boligmagasin, eller måske er det at være fri for stress og bekymringer.

Der er intet galt med retfærdige ønsker – vi håber på og stræber efter det, som er »dydigt, elskeligt, værd at tale godt om eller rosværdigt.«⁴

Problemet opstår, når vi sætter vores lykke på standby, mens vi venter på, at en fremtidig begivenhed – vores lod – bliver trukket ud.

En kvinde ønskede mere end noget andet at blive gift med en retfærdig præstedømmebærer i templet og blive mor og hustru. Hun havde drømt om det hele sit liv, og hvilken vidunderlig mor og elskelig hustru ville hun dog ikke blive. Hendes hjem ville være fyldt med kærlig venlighed. Der skulle aldrig ytres et vredt ord. Maden ville aldrig brænde på. Og i stedet for at være ude med vennerne ville hendes børn foretrække at sidde hjemme hos mor og far om aftenen og i weekenderne.

Dette var hendes gevinstlod. Det var den ene ting, som hele hendes tilværelse handlede om. Det var den ene ting, hun mere end noget andet længtes så desperat efter.

Det skete aldrig. Og som årene gik, blev hun mere og mere tilbage-trukket, bitter og tilmed vred. Hun kunne ikke forstå, hvorfor Gud ikke havde opfyldt hendes retfærdige ønske.

Hun arbejdede som skolelærer, og hendes daglige omgang med børn mindede hende ganske enkelt om, at hendes lod i livets lotteri ikke var blevet udtrukket. Som årene gik, blev hun mere og mere skuffet og indadvendt. Folk brød sig ikke om at være omkring hende og undgik hende, når de kunne. Hun lod endda sin frustration gå ud over børnene i skolen. Hun mistede besindelsen, og hun svingede mellem anfald af vrede og dyb ensomhed.

Det tragiske ved denne historie er, at denne kære kvinde i al sin skuffelse over ikke at vinde gevinsten heller ikke så alle de velsignelser, hun *havde*. Hun havde ikke børn i sit hjem, men hun var omringet af dem i klasseværelset. Hun var ikke velsignet med en

familie, men Herren havde givet hende en mulighed, som kun få mennesker har – muligheden for at påvirke hundrevis af liv i god retning som lærer.

Lektien her er, at bruger vi alle vore dage på at vente på fantastiske roser, så ser vi måske ikke skønheden og underet i de små forglemmigejer overalt omkring os.

Hermed siges ikke, at vi skal opgive vores håb eller modificere vore mål. Hold aldrig op med at stræbe efter det bedste i jer. Hold aldrig op med at håbe på alle hjertets retfærdige ønsker. Men luk ikke øjnene eller hjerteret for den enkle og elegante skønhed i hverdagens øjeblikke, som kan gøre livet rigt og vellevet.

De lykkeligste mennesker, jeg kender, er ikke dem, der finder et gevinstlod; men det er dem, som midt i deres stræben efter værdige mål opdager og påskønner skønheden og sødmen i hverdagens små øjeblikke. Det er dem, der tråder nålen dagligt og væver på en gobelin af taknemlighed og forundring livet igennem. De er de virkelig lykkelige.

For det fjerde, glem ikke evangeliets »hvorfor«.

Sommetider kommer vi i livets rutiner uforvarende til at overse de afgørende aspekter af Jesu Kristi evangelium, hvilket minder meget om at overse en smuk og sart forglemmigej. I vores flittige indsats for at udføre alle de pligter, vi påtager os som medlemmer af Kirken, ser vi sommetider evangeliet som en lang liste af opgaver, der skal føjes til vores i forvejen umulige liste over gøremål, noget vi må presse ind i vores travle kalender. Vi fokuserer på, *hvad* Herren ønsker, vi gør, og *hvordan* vi kan gøre det, men vi glemmer sommetider *hvorfor*.

Mine kære søstre, Jesu Kristi evangelium er ikke en pligt; det er en

sti, som er udstukket af vor kærlige himmelske Fader, der fører til lykke og fred i dette liv og herlighed og udsigelig glæde i det tilkommende. Evangeliet er et lys, som gennemtrænger livet på jorden og oplyser vejen for os.

Selvom forståelse for evangeliets »hvad« og »hvordan« er nødvendig, så udspringer evangeliets evige ild og majestæt af dets »hvorfor«. Når vi forstår, *hvorfor* vor himmelske Fader har anvist vejen for livet, når vi husker, *hvorfor* vi har forpligtet os til at gøre det til en grundlæggende del af vores liv, så bliver evangeliet ikke længere en byrde, men i stedet en glæde og fryd. Det bliver dyrebart og sødt.

Lad os som Kristi disciple ikke gå med øjnene i jorden og kun tænke på de opgaver og pligter, som venter os. Lad os ikke gå blinde rundt for de strålende jordiske og åndelige landskaber, der omgiver os.

Kære søstre, søg det storslåede, skønheden og den opløftende glæde i Jesu Kristi evangeliums »hvorfor«.

Lydighedens »hvad« og »hvordan« udstikker vejen og holder os på rette kurs. Lydighedens »hvorfor« helliggør vore handlinger og transformerer jordisk til himmelsk. Den forstørrelser vore små, lydige handlinger til hellige indivielsehandling.

For det femte, glem ikke, at Herren elsker jer.

Da jeg som barn fik øje på de små forglemmigejer, følte jeg mig sommetider lidt som blomsten – lille og ubetydelig. Jeg tænkte på, om jeg ville blive glemt af min familie eller min himmelske Fader.

Her år senere kan jeg se tilbage på den unge dreng med ømhed og medfølelse. Og jeg ved nu, at jeg aldrig blev glemt.

Og jeg ved også noget andet: Som en af Mesterens, Jesu Kristi apostle vil jeg med al vished og af hjertets fulde overbevisning erklære – det er I heller ikke!

I er ikke glemt.

Søstre, hvor end I er, hvad end jeres omstændigheder er, er I ikke glemt. Hvor mørke jeres dage end måtte synes, hvor ubetydelige I end måtte føle jer, hvor overskygget I måtte tro, at I er, så har vor himmelske Fader ikke glemt jer. Han elsker jer rent faktisk med en uendelig kærlighed.

Tænk blot på dette: Universets mest majestætiske, magtfulde og herlige Væsen kender og husker jer! I elskes af Kongen over tid og rum!

Ham, der har skabt og kender stjernerne, kender jer og kalder jer ved navn – I er døtrene i hans rige. Salmisten skrev:

»Når jeg ser din himmel, dine fingres værk, månen og stjernerne, som du satte der,

hvad er da et menneske, at du husker på det ... ?

Du har gjort det kun lidt ringere end Gud, med herlighed og ære har du kronet det.«⁵

Gud elsker jer, for I er hans børn. Han elsker jer, selvom I af og til kan føle jer ensomme eller begå fejl.

Guds kærlighed og kraften i det gengivne evangelium er forløsende og frelsende. Hvis I vil lade hans

guddommelige kærlighed komme ind i jeres liv, kan den hele ethvert sår, fjerne enhver smerte og opløse enhver sorg.

Kære hjælpeforenings søstre, I er tættere på himlen, end I tror. I er skabt til mere, end I kan forestille jer. Fortsæt med at gå frem i tro og personlig retskaffenhed. Godtag Jesu Kristi gengivne evangelium, som jeres måde at leve på. Værdsæt den gave, det er at være aktiv i denne storslåede og sande Kirke. Påskøn tjenestens gave i den velsignede organisation Hjælpeforeningen. Fortsæt med at styrke hjem og familier. Fortsæt med at finde og hjælpe andre, som har brug for jeres og Herrens hjælp.

Søstre, der er noget inspirerende og sublimt ved den lille blomst, forglem mig. Jeg håber, at det vil være et symbol på de små ting, som gør jeres liv frydefuldt og sødt. Glem aldrig at være tålmodig og medfølelse med jer selv, at nogle ofre er bedre end andre, at I ikke behøver at vente på det store gevinstlod for at være lykkelige. Glem aldrig, at Jesu Kristi evangeliums »hvorfor« vil inspirere og opløfte jer. Og glem aldrig, at jeres himmelske Fader kender, elsker og påskønner jer.

Tak for, at I er dem, I er. Tak for jeres utallige kærlighedsgerninger og den tjeneste, I viser så mange. Tak for alt det, I endnu vil gøre for at sprede Jesu Kristi evangeliums glæde til familier, i Kirken, i jeres lokalsamfund og til alverdens nationer.

Søstre, vi elsker jer. Det er min bøn og velsignelse, at I aldrig vil glemme, at I i sandhed er dyrebare døtre i Guds rige, i vor elskede Frelsers, Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Eter 12:27.

2. Se 3 Ne 12:48.

3. Roald Dahl, *Charlie and the Chocolate Factory*, 1964, s. 55-56.

4. TA 1:13.

5. Sl 8:4-6.

Indeks over beretninger fra konferencen

Følgende er en oversigt over udvalgte oplevelser fra generalkonferencetaler til benyttelse i forbindelse med personligt studium, familieaften eller anden undervisning. Tallet henviser til talens første side.

TALER	BERETNING
Ældste Richard G. Scott	(6) Richard G. Scott indtaler Mormons Bog til sin familie.
Ældste José L. Alonso	(14) Bekymrede forældre mister deres søn i menneskemængde i Mexico City.
Præsident Boyd K. Packer	(16) Boyd K. Packer får sin patriarkalske velsignelse.
Præsident Dieter F. Uchtdorf	(19) Dieter F. Uchtdorf er med til at bygge en kirkebygning, mens han deltager i pilottræning i luftvåbnet. Et trofast ægtepar udøver en positiv indflydelse på mennesker omkring dem.
Ældste David A. Bednar	(24) Unge i Det Aronske Præstedømme underviser i en klasse om slægtsforskning.
Ældste Neil L. Andersen	(28) James O. Mason og hans hustru beslutter ikke at vente med at få børn. Scott og Becky Dorius adopterer børn efter 25 års ægteskab.
Ældste Carl B. Cook	(33) Thomas S. Monson opfordrer Carl B. Cook til at se op. Søstre slipper deres »byrder« fri op i himlen i form af helium-balloner.
Ældste LeGrand R. Curtis jun.	(35) Mindre aktive medlemmer findes forløsning, da de bliver inviteret tilbage til kirke.
Ældste D. Todd Christofferson	(38) Overlevende fra Donner-vogntoget mindes den morgen, hvor han så Johnsons Ranch.
Ældste W. Christopher Waddell	(50) Missionæren Javier Misiego møder manden, der døbte hans far.
Præsident Henry B. Eyring	(56) En ung Henry B. Eyring og hans biskop besøger en søster i deres menighed. Gordon B. Hinckley og Henry B. Eyring gennemgår et manuskript sent en aften.
Præsident Thomas S. Monson	(60) Thomas S. Monson tror, at han er det eneste kirkemedlem på rekrutlejr. Thomas S. Monson taler om Kirken til mennesker på bussen.
Præsident Henry B. Eyring	(68) Henry B. Eyring taler på et universitet, hvor han bliver bedt om ikke at bære sit vidnesbyrd om Jesus Kristus. Henry B. Eyring tager sine døtre med hen for at besøge en ven, der er ved at dø af kræft. En døende mand tager søndagstøj på til en præstedømmevelsignelse. Mange år efter en mand er løbet hjemmefra, læser han Mormons Bog og får et vidnesbyrd.
Ældste Tad R. Callister	(74) En ung kvinde bærer vidnesbyrd til sin ven om sandheden i Mormons Bog.
Præsident Thomas S. Monson	(82) Thomas S. Monson lærer om bønnens kraft efter at have fundet 5 dollars, som han havde mistet. Thomas S. Monson bliver tilskyndet til at bekendtgøre Peter Mourik som taler ved indvielsen af templet i Frankfurt i Tyskland.
Ældste Russell M. Nelson	(86) Russiske omvendte sætter pris på deres tempelægteskab.
Ældste Randall K. Bennett	(98) Randall K. Bennett ignorerer advarsler om en stærk havstrøm.
Ældste J. Devn Cornish	(101) J. Devn Cornish finder på mirakuløs vis en mønt som svar på en bøn.
Ældste Quentin L. Cook	(104) Alma Sonne aflyser sine reservationer til <i>Titanic</i> . Irene Corbett går bort ombord på <i>Titanic</i> .
Silvia H. Allred	(114) En søster, der lider af mange lidelser, bliver trøstet af sine besøgs lærere. En mand bliver omvendt, efter besøgs lærerne tjente hans familie.
Præsident Dieter F. Uchtdorf	(120) En kvinde bliver bitter, fordi hun ikke er blevet gift og har fået børn.

Vor tids lærdomme

Det Melkisedekske Præstedømmes og Hjælpeforeningens lektion den fjerde søndag er forbeholdt »Vor tids lærdomme«. Hver lektion kan forberedes ud fra en eller flere taler fra den seneste generalkonference (se skemaet herunder). Stavs- og distriktspræsidenter kan vælge, hvilke taler der skal benyttes, eller de kan videregive dette ansvar til biskopper og grenspræsidenter. Lederne bør understrege værdien af, at brødrene i Det Melkisedekske Præstedømme og søstrene i Hjælpeforeningen studerer de samme taler den samme søndag.

De, der deltager i lektionerne den fjerde søndag, opfordres til at studere og medbringe det seneste generalkonferencenummer til klassen.

Forslag til forberedelse af en lektion ud fra taler

Bed om, at Helligånden vil vejlede dig, mens du studerer og underviser i talen/talerne. Du kan måske fristes til at forberede

en lektion ved hjælp af andre materialer, men konferencetalerne er det godkendte undervisningsmateriale. Din opgave er at hjælpe andre med at forstå og efterleve evangeliet ud fra det, der undervises i ved den seneste af Kirkens generalkonferencer.

Gennemgå talen/talerne og se efter principper og lærdomme, der dækker klassesdeltagernes behov. Se også efter beretninger, skriftstedshenvisninger og udtalelser fra talen/talerne, der kan hjælpe dig med at undervise i disse sandheder.

Planlæg, hvordan der skal undervises i principper og lærdomme. Din plan bør indeholde spørgsmål, der kan hjælpe klassesdeltagerne:

- Se efter principper og lærdomme i talen/talerne.
- Tænk over talens hensigt.
- Udveksl forståelse, ideer, oplevelser og vidnesbyrd.
- Anvend disse principper og lærdomme i deres tilværelse. ■

MÅNEDER, HVOR LEKTIONER BLIVER UNDERVIST

November 2011 – april 2012

Maj 2012 – oktober 2012

UNDERVISNINGSMATERIALE TIL FJERDE SØNDAG

Taler udgivet i *Liahona*, nov. 2011*

Taler udgivet i *Liahona*, maj. 2012*

* Disse taler er tilgængelige på mange sprog på conference.lds.org.

Hovedpræsidentskaber for Kirkens organisationer

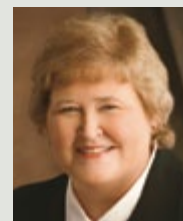
HJÆLPEFORENINGEN

Silvia H. Allred
Førsterådgiver

Julie B. Beck
Præsident

Barbara Thompson
Andenrådgiver

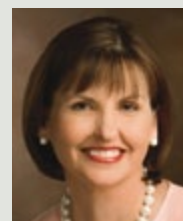
UNGE PIGER

Mary N. Cook
Førsterådgiver

Elaine S. Dalton
Præsident

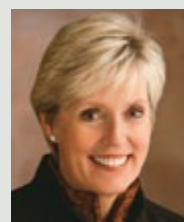

Ann M. Dibb
Andenrådgiver

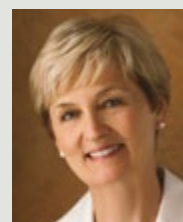
PRIMARY

Jean A. Stevens
Førsterådgiver

Rosemary M. Wixom
Præsident

Cheryl A. Esplin
Andenrådgiver

UNGE MÆND

Larry M. Gibson
Førsterådgiver

David L. Beck
Præsident

Adrián Ochoa
Andenrådgiver

SØNDAGSSKOLEN

David M. McConkie
Førsterådgiver

Russell T. Osguthorpe
Præsident

Matthew O. Richardson
Andenrådgiver

En kunstners gengivelse viser tabernaklet i Provo, som blev ødelagt ved en brand og nu istandsættes som det andet tempel i Provo i Utah i USA.

Oktoberkonferencen 2011

Over 100.000 mennesker overværede de fem møder ved oktoberkonferencen 2011 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i Conferencecentret i Salt Lake City i Utah. Flere millioner så eller lyttede desuden med via tv, radio, satellit eller internettet.

Ved det første møde om lørdagen den 1. oktober bekendtgjorde præsident Thomas S. Monson placeringen af seks nye templer: Barranquilla i Colombia, Durban i Sydafrika, Kinshasa i Den Demokratiske Republik Congo, Paris i Frankrig, Provo i Utah og Star Valley i Wyoming.

Efter den bekendtgørelse opfordrede præsident Monson medlemmerne til at bidrage til Kirkens hjælpefond for tempelbesøgende. »Denne fond sørger for ét besøg til templet for personer, som ellers ikke ville være i stand til at besøge templet,« sagde han.

Lørdag eftermiddag bekendtgjorde ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum en ny del af youth.lds.org – FamilySearch Youth and Family History (lds.org/familyhistoryyouth). Denne nye del har til hensigt at

hjælpe de unge til at opdage slægtsforskning og tjene deres forfædre ved at lede efter deres optegnelser (se artiklen på side 128).

Ved dette møde blev også ældste Claudio R.M. Costa afløst fra De Halvfjerds' Præsidium. Ældste Tad R. Callister blev opretholdt til De Halvfjerds' Præsidium (se hans biografi på s. 128). Tolv halvfjerdsere og områdehalvfjerdsere blev afløst eller overgik til emeritusstatus (se opretholdelser og afløsninger på s. 23).

I sin tale søndag formiddag mindede præsident Henry B. Eyring, førsterrådgiver i Det Første Præsidentskab, os alle om den opfordring – givet ved aprilkonferencen i år – om, at alle medlemmer deltog i en dags tjeneste i løbet af 2011 (se Henry B. Eyring, »Muligheder for at gøre godt«, *Liahona*, maj 2011, s. 22).

Medlemmer verden over lyttede til konferencen på 93 sprog. Se på lds.org/general-conference/when-conference-materials-will-be-available, hvornår konferencen er tilgængelig i tekst-, lyd- og videoforformat på forskellige sprog. ■

Døtre i mit rige: Et historisk værk til vor tids sdh-kvinder

Chelsee Niebergall

Kirkens Tidsskrifter

Døtre i mit rige: *Hjælpeforeningens historie og virke*, et nyt hæfte udarbejdet under ledelse af Det Første Præsidentskab, indeholder en fremstilling af Hjælpeforeningens arv og Kirkens kvinder, sagde Julie B. Beck, Hjælpeforeningens hovedpræsident, under Hjælpeforeningens årlige møde i september 2011.

»Den vil forene og afstemme et verdensomspændende søsterfællesskab med Hjælpeforeningens formål og Kristi disciples pligter og privilegier,« forklarede hun. »Det er et vidne om kvinders afgørende rolle i vor himmelske Faders frelsesplan, og den sætter en urokkelig standard for, hvad vi tror på, hvad vi gør, og hvad vi vil forsvare« (s. 113 i dette nummer).

Søster Beck sagde, at hæftet giver et grundlag for kvinders identitet som Guds døtre. Når man studerer hæftet, fortalte hun, bliver man i stand til at se, hvordan Hjælpeforeningen bør være en del af alle søstres tilværelse.

Sådan blev hæftet til

Projektet begyndte som en opgave fra Det Første Præsidentskab. Susan W. Tanner, tidligere hovedpræsident for Unge Piger, blev indsat til at skrive hæftet. Søster Beck og hendes rådgivere, Silvia H. Allred og Barbara Thompson, blev udpeget til at styre projektet og arbejde med søster Tanner, redaktørerne, designerne og andre for at fastlægge projektets kurs

ved åbenbarelsens ånd. »Jeg har aldrig arbejdet på et projekt, der har været ledt mere af Ånden end dette,« siger søster Beck.

En del af processen indebar, at vi skulle beslutte, hvilke af de tusindvis af sider med historiske beretninger der skulle medtages i hæftet. Søster Beck, hendes rådgivere og søster Tanner gennemgik referaterne fra de første hjælpeforeningsmøder i Nauvoo samt andre historier og beretninger om Hjælpeforeningen og Kirkens kvinder.

Søster Beck siger, at resultatet ikke er en typisk kronologisk historie, men en åndelig historie om Kirkens kvinder og Hjælpeforeningen.

»Vi studerer vores historie, fordi den hjælper os til at ændre os,« sagde søster Beck i sin tale ved Hjælpeforeningens årlige møde i september 2010. »I sidste ende ligger historiens betydning ikke i datoer, tidspunkter og steder. Den er værdifuld, fordi den lærer os om principper, formål og mønstre, som vi skal følge, og det hjælper os til at vide, hvem vi er, hvad vi skal gøre, og den forener os i styrkelsen af hjemmene i Zion og opbyggelsen af Guds rige på jorden« (»Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke«, *Liahona*, nov. 2010, s. 115).

Skønt hæftet følger en tidslinje, er

dets lærdomme fremstillet i emneinddelte kapitler. Det anvender historier og eksempler fra skriften og vor tid samt fra profeters og hjælpeforeningsleders ord for at undervise i sine vigtige budskaber.

Hæftets indflydelse

Søster Beck siger, at søstre ved hjælp af hæftet lærer, hvordan Hjælpeforeningens formål opfyldes hos dem selv og som et søsterfællesskab af disciple, der holder pagterne.

»De lærer, hvad det vil sige at øge tro og personlig retskaffenhed, styrke hjemmet og familien og finde og hjælpe de trængende,« forklarer søster Beck i et interview med Kirkens tidsskrifter. »Når søstre begynder at se sig selv i Hjælpeforeningens virke, forstår de, hvor stor en andel kvinderne har haft i Kirkens udvikling, både førhen og i de sidste dage, og de kan vide, hvad deres formål og identitet er.«

Søster Beck tror på, at de, der læser hæftet, gennem eksempel og forskrift vil lære, hvordan man lytter til Helligånden og modtager personlig åbenbaring. De kan også blive styrket og opmuntret i deres hverdag og i deres prøvelser og trængsler.

»Der er mange eksempler på styrke i hæftet – stor styrke, vi kan bruge som forbillede,« siger søster Beck. »I vanskelige tider håber jeg derfor, at de vil have hæftet ved hånden og kigge i det og læse en historie eller et eksempel, som vil styrke dem.«

Søster Beck siger også, at hæftet med søstrenes hjælp skal komme ud i Kirkens hjem, og hun tror, at hæftet bliver en væsentlig kilde for både mænd og kvinder. Det vil hjælpe unge piger til at forstå, hvordan de bliver en del af et stort, verdensomspændende søsterfællesskab, og det kan forene ægtemand og hustru i deres hellige

opgave med at vejlede deres familie og tjene i Kirken.

Efter at have studeret hæftet sagde Dale Cook, præsident for Syracuse Bluff Stav i Utah, at det bliver en væsentlig kilde til at hjælpe ikke kun Kirkens kvinder til at forstå deres rolle som Kristi disciple, men også mændene. »Man læser det og ser, hvordan den (Hjælpeforeningen) er sammenflettet med og forbundet til præstedømmet,« siger præsident Cook. »Det har hjulpet mig til at forstå, hvilken kraft min ægtefælle er i besiddelse af, og hvordan jeg bedre kan elske, hjælpe og støtte hende.«

Om hæftet

Hæftet er en kilde til personligt studium og undervisning i hjemmet, Hjælpeforeningen og andre kirkesammenhænge. Det er blevet sendt til biskopper og grenspræsidenter, der i samarbejde med hjælpeforeningspræsidenter beslutter, hvordan man kan gøre uddelingen af hæfterne til en velsignelse for søstre i menighederne.

Hæfterne forventes at kunne fås på godt tyve sprog ved udgangen af januar 2012. Mange af dem findes allerede online på nettet, hvor medlemmer kan se videoer om samme emne, videregive citater til andre og læse forslag til, hvordan man bruger og videregiver hæftets budskaber. Gå ind på lds.org/relief-society/daughters-in-my-kingdom. Klik på **Additional Languages (PDF)** midt på siden under »**Related Resources**«. En oversigt med mulige sprog kommer til syne til højre på den næste side. Hjemmesiden bliver efterhånden oversat til adskillige sprog.

Der planlægges en indbundet udgave af hæftet på engelsk, portugisisk og spansk ved slutningen af året, og den kan fås gennem distributionscentre og store.lds.org. ■

Ny hjemmeside som hjælp for teenagere til at påbegynde slægtsforskning

Den nye del FamilySearch Youth and Family History på youth.lds.org (lds.org/familyhistoryyouth) har til hensigt at hjælpe de unge til at opdage slægtsforskning og tjene deres forfædre ved at søge efter deres optegnelser.

Hjemmesiden byder på kilder, der lærer teenagere, hvordan man kommer i gang med FamilySearch. Med fem enkle trin lærer de unge, hvordan de undersøger deres familietræ, laver familieoptegnelser og forbereder navne, der kan tages med i templet. Hjemmesiden indeholder også ideer til, hvordan klasser og kvorummer kan bruge slægtsforskning som et middel til at tjene andre.

Den nye del findes for øjeblikket på engelsk, portugisisk og spansk. Flere sprog bliver tilgængelige i de kommende måneder. ■

Kunstkonkurrence opfordrer de unge til at skinne

Kirkens historiske museum opfordrer unge mellem 13 og 18 til at deltage i den første Internationale kunstkonkurrence for unge.

Deltagerne bør skabe værker, der udtrykker, hvad det vil sige at »rejs[er] jer, og lad[er] jeres lys skinne« (se L&P 115:4-6).

Kunstværket skal være fremstillet efter den 1. januar 2009. Deltagerne skal være fyldt 13 den 1. januar 2012 og kan indsende ét kunstværk online fra den 2. januar 2012 og indtil sidste frist, som er fredag den 1. juni 2012. Det må højst være 213 cm på den længste led. Alle kunstneriske medier og stilarter er velkomne i konkurrencen.

Oplysninger om indsendelse findes på lds.org/youthartcomp.

Vinderne bliver bedt om at indsende det originale kunstværk til museet til fremvisning på udstillingen fra 16. november 2012 frem til 17. juni 2013. ■

Ældste Tad R. Callister

De Halvfjerds' Præsidium

Ældste Tad Richards Callister, der netop er blevet opretholdt til De Halvfjerds'

Præsidium og er medlem af De Halvfjerds' Andet kvorum, forklarer, at et af brødrenes mål er at fremkalde »virkelig vækst« i Kirken. »Det medfører, at flere og flere mennesker ikke blot kommer til nadvermødet, men også nyder nadveren, modtager de ordinancer, Kirken tilbyder, og holder deres pagter,« fortæller han.

I et ønske om at bistå lokale kirkeledere med den indsats er ældste Callister taknemlig for, at Herren har givet ham mulighed for at tjene i mange kaldelser. »Eftersom jeg selv har trådt i de menneskers sko, som jeg nu arbejder sammen med – stavspræsidenter, biskopper og kvorumspræsidenter for ældsterne – gør det mig forhåbentligt mere følsom overfor og opmærksom på, hvilke behov de har,« forklarer han.

Ældste Callister har tjent som fuldtidsmissionær De Østlige Atlanterhavsstaters Mission i USA, som ældsternes kvorumspræsident, stavens missionspræsident, rådgiver til stavspræsidenten, biskop, stavspræsident, regionalrepræsentant, områdehalvfjerdser, præsident for Toronto Øst-missionen (2005-2008) og var præsident for Stillehavsområdet, da han blev kaldet til De Halvfjerds' Præsidium.

Ældste Callister er søn af Reed og Norinne Callister, blev født i december 1945 i Glendale i Californien, tog eksamen i regnskab fra Brigham Young University i 1968. Han har en juridisk embedseksamen fra University of California Los Angeles fra 1971. I 1972 opnåede han en magistergrad i skattelovgivning fra New York University. Fra 1972 til 2005 var han sagfører, og han har skrevet bøger om forsoningen, frafaldet og genoprettelsen.

Han og Kathryn Louise Saporiti blev gift i december 1968 i templet i Los Angeles. De har seks børn.

Ældste Callister har erkendt Herrens hånd i sit liv. »Frelserens kærlighed er så overvældende, at jeg tror, at han og vor Fader i himlen ivrigt venter på at velsigne os for den mindste smule godt, vi gør, fordi det er deres natur.« ■

FOTO: MATTHEW REIER

Templet i San Salvador i El Salvador

Dette imponerende tempel i El Salvador blev indviet den 21. august 2011, det nyeste af de 135 templer, der i drift over hele verden. Præsident Howard W. Hunter (1907–1995) sagde om templer i sin tale ved oktoberkonferencen 1994: »Lad os være et tempelbesøgende folk. Besøg templet så ofte, som personlige forhold tillader. Hav et billede af templet i jeres hjem, så jeres børn kan se det.« (»Store og dyrebare løfter«, Sjernen, jan. 1995, s. 7).

» **J**eg bærer mit vidnesbyrd for jer om, at dette værk er sandt, at vor Frelser lever, og at han vejleder og leder sin kirke her på jorden,« sagde præsident Thomas S. Monson til det sidste møde ved oktoberkonferencen 2011. »Jeg efterlader jer mit vidnesbyrd om, at Gud, vor evige Fader, lever og elsker os. Han er virkelig vor Fader, og han er personlig og virkelig. Må vi erkende og forstå, hvor nær os han er villig til at komme, hvor langt han er villig til at gå for at hjælpe os, hvor meget han elsker os, og hvor meget han gør og er villig til at gøre for os.«